

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT WE DO
in the
LIGHT

STYLO FANTÔME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Işıhta Ne Yapıyoruz STYLO
FANTÔME

BattleAxe Productions tarafından
yayınlanmıştır Telif Hakkı © 2019

Stylo Fantôme

Kapak Tasarımı:

Najla Qamber Designs

<http://najlaqamberdesigns.com>

Copyright © 2019

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Telif hakları yazara aittir,

ve çoğaltılamaz, kopyalanamaz, yeniden satılamaz veya yeniden dağıtılamaz.

Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da

sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa,

o zaman bu kopya imha edilmelidir.

Lütfen lisanslı bir satıcıdan kendiniz için bir kopya satın alın.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

[DİPNOT 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[Sonsöz](#)

[AYRICA YAZARDAN](#)

[TEŞEKKÜR ŞİMDİ MEVCUT](#)

[ŞİMDİ MEVCUT](#)

DEDİKASYON

Give Me Books'taki hanımlar için
Bu kitap lanetliydi ve ben korkunçtum.
İnanılmazdınız, kibardınız ve cesaret vericiydiniz
En kötü hissettiğim anda kendimi daha iyi
hissetmemi sağladınız
Benim için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Gündüzden Geceye Işıhta
Ne Yapıyoruz, #2

G *O eller.*

Vücudunda geziniyordu. Göğüslerinde geziniyordu - göğüslerini seviyordu. Aşırı büyük değillerdi ama ince bedeninde bol ve diri duruyorlardı.

Eller yanlarını düzeltirken derin bir iç çekti. Başını öne eğdi ve ön tarafına baktı. Adamın ağzı karnına dayanmıştı, tek görebildiği onun sarı dalgalar halindeki saçlarıydı. Kendi elini kaldırmayı başardı ve parmaklarını nazikçe saç tellerinin arasından geçirdi.

Neredeyse saçlarını ellerinden daha çok seviyorum. Neredeyse.

Ellerden biri bacaklarının arasına girdiğinde tekrar iç çekti. İç çekiş gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüştü ve iki parmak nazikçe vücudunun içinde gezinirken alt dudaklarını ısırdı. Gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi ve sadece hissetmeye odaklandı.

Her şeyi hissetmek. Her anı. Her nefesi. Onunla olmak en iyisiydi. En kötüsü. En kötüsü ve en iyisi. Her zaman.

Bunun hep devam etmesini istiyorum...

BİR ŞEY Valentine O'Dell'in başının arkasına çarparak onu irkiltti ve uyandırdı. Tekrar darbe almaktan kıl payı kurtulmak için tam zamanında başını kaldırdı - sahibi onu takmak için sallanırken bir sırt çantası yüzünün önünde gelişigüzel sallanıyordu.

"Affedersiniz," diye homurdandı ve sırt çantasının yerinden oynamadığından emin olmak için eliyle üst düğümünü düzeltmeden önce başının arkasını ovuşturdu.

"Senin için hiçbir mazeret yok."

Bu her şeyi açıklıyor.

Harper Kittering arkasını döndü, sırt çantası yerinde duruyordu. Doğrudan Valentine'a bakmadı - artık hiç bakmıyordu - ama yorumunun kime yönelik olduğu açıktı; sınıfta bir tek onlar kalmıştı.

"Küçük sohbetlerimizi seviyorum Harper," diye iç geçirdi Val ayağa kalkarken. "*Horluyordun*," diye alay etti sarışın bomba. "Sanırım bir yuva yıkan sürtük gerçekten yorucu, ha?"

"Hiçbir fikrin yok," diye güldü Val. "Ama milyonuncu kez söylüyorum, sen ve Ari ayrıldınız ve o ve ben artık birlikte değiliz, bu yüzden bana neden kızgın olduğun konusunda hala hiçbir fikrim yok."

"Kızgınlığım çünkü sen olmasaydın, o ve ben tekrar birlikte olacaktık. Kızgınlığım çünkü bir çöp parçası için göz ardı edildim. Kızgınlığım çünkü iğrençsin ve senin yanında oturmak yeterince kötü - bir erkeği paylaştığımızı bilmek, kusmak istememe neden oluyor."

Valentine'ın bunun için enerjisi yoktu; Harper doğru söylemişti, Val bitkin düşmüştü. Zor birkaç hafta geçirmişti.

Zor birkaç yıld.

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, benim de kusasım geliyor. Birlikte çalışma konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Valentine'ın pek çok sorununun nedeni Harper'dı. Birlikte çok önemli bir sınıf projesi üzerinde çalışmakla görevlendirilmişlerdi - Valentine, Harper'ın eski sevgilisi Aaron Sharapov'la bu şekilde tanışmıştı. Harper'ın eski sevgilisi

Ari Harper'ın dairesine geldiğinde, herkesin bilmediği bir şekilde, Harper'dan ayrılmak için gelmişti.

Bir numaralı hata: Ari ile tanışmak.

Harper hiçbir zaman iyi bir ortak olmamıştı. İnanılmaz derecede züppeydi, babası Chicago'da büyük, önemli bir politikacıydı, belediye başkan yardımcısı ya da başka bir şey. O ve Ari'nin ailesi yıllardır arkadaştı, ilişkileri bebeklikten beri planlanmıştı. Harper ayrılıkla pek iyi başa çıkamamıştı.

İkinci hata, onun ne kadar çılgın bir sürtük olduğunu fark etmemek.

Harper sınıf arkadaşının ve partnerinin eski erkek arkadaşıyla yattığını öğrendiğinde Valentine ve Ari'nin ilişkisi sona ermişti. Kötü bir şekilde. Ama bu Harper için önemli değildi. Öfkeliydi ve sonunda tüm öfkesini yöneltebileceği biri vardı ve bir an bile pes etmemişti. O yapacaktı Valentine, Val'in bu olayla neredeyse hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, ilişkisinin sona ermesinin bedelini ödedi.

Çoğunlukla küçük şeylerdi. İkisinin de gittiği tasarım okulunda dedikodular ve yalanlar yaymak. Küçük arkadaşlarıyla onunla dalga geçmek.

Koridorlarda onu itip kakıyor, evraklarını elinden alıyor, çantasıyla ona vuruyordu. Hatta okulun otoparkında ciddi bir olay bile olmuştu - beyaz bir Mercedes, SUV tipi bir araç, Valentine bisikletinin üzerindeyken tehlikeli bir şekilde ona yaklaşmıştı. Valentine

devrilmiş ve sığ bir hendeğe yuvarlanmıştı. Sürücüyü görmemişti ama araç uzaklaşırken çok tanıdık bir kıkırdama duymuştu.

Bu daha ne kadar sürebilir? Eminim bir noktada ilgisini kaybedecektir.

Tabii ki Valentine karşı koyabilir. Bir öğretmene anlatabilir ya da bir tür rapor hazırlayabilirdi. Ama dürüst olmak gerekirse korkuyordu.

Büyükannesiyle yaşadığı sorunlar ve çılgın çalışma saatleri arasında Val zaten akademik gözetim altındaydı - bu yönetim dersinden kötü bir not alırsa okula veda edebilirdi. Sınıftaki notu neredeyse tamamen Harper'la olan grup projesine bağlıydı. Kadın ne kadar berbat olsa da Valentine ondan kurtulmayı göze alamazdı. Henüz değil.

"Bir daha *asla* daireme adım atamayacaksın. Kilitleri değiştirttim," diye bilgilendirdi Harper onu. Valentine bir kahkaha attı.

"Ben hangisiyim, Harper? Sürtük mü, hırsız mı?" "İkisi birbirini dışlamaz." *Tuş.*

Neredeyse etkilendim.

"Yakın zamanda seni soymak gibi bir planım yok. Benim evimde buluşabiliriz.

."

"Aklından bile geçirme. Muhtemelen bu kadar yakın oturduğum için bitlendim.

sen."

"Tamam, Starbucks'ta buluşabiliriz. Bir pizzacıda. Kütüphanede. Parkta. *Herhangi bir yere.* Bütün bu projeyi tek başıma yapamam," dedi Val. Harper ona sıırttı.

"Sanırım bunu erkek arkadaşımı becermeden önce düşünmeliydin. *Güle güle.*"

Ve böylece Harper kendi etrafında dönerek saçlarını omuzlarının üzerinden savurdu. Sarı saç telleri Valentine'ın yüzüne çarptı.

"Senin de bu nota ihtiyacın var Harper!" diye seslendi arkasından.

"Bu nota ihtiyacın var," diye tersledi Harper, kapı aralığında arkasına yaslanacak kadar uzun süre durakladı. "Öte yandan, benim gerçekten yardım edecek bir babam var. benim için böyle şeylerle ilgilen."

O tepinerek uzaklaşırken, Valentine arkasından bakakaldı. Harper gerçekten de Val'in ölmüş babası hakkında bir şeyler mi söylemişti? İnanılmazdı.

Yine de bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Saat dokuzda kulüpte olması gerekiyordu ve saat beş olmuştu bile. Bu süre, işe gitmek için hazırlanmadan önce büyükannesini ziyaret etmek üzere bisikletle kasabayı geçmesine ancak yetecek kadardı. Bu yüzden Harper'ı aklından çıkardı ve

hızla külüstür bisikletine doğru ilerledi.

Yirmi dakika sonra kaskını çıkarmış ve farklı bir koridorda yürüyordu. Bir haftadan uzun bir süredir neredeyse her gün ziyaret ediyor olmasına rağmen, burası ona hâlâ tuhaf geliyordu. Uzaylı. Antiseptik kokusu. Yüksek sesler. Buna alışabileceğini hiç sanmıyordu.

Muhtemelen bunu yapmamam gerektiği için. Burada hiç olmamalıydım.

Büyükannesinin ikinci felç nedeniyle hastaneye yatırılmasından sadece bir hafta sonra, Valentine doktorundan bir telefon almıştı. Görünüşe göre, Illinois İnsan Hizmetleri Departmanı onu yaşlı ihmali ile suçluyordu. Ya da gerçekten, *birisi* onu bu konuda suçlamıştı ve şimdi IDHS onu soruşturuyordu.

Yıkıcı bir darbe olmuştu. Ari'yle olan ilişkisinin patlamasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı - bir de büyükannesiyle herhangi bir ilişki kurmasına izin verilmemesi yok mu? Bu onu neredeyse yıkmıştı. Soruşturma devam ederken, Gam-Gam'ın eve gitmesine izin verilmedi. Bu yüzden bir bakımevine nakledilmişti.

Chicago'ya taşınmadan önce Valentine tüm "huzurevlerini" sadece yaşlılar için bir huzurevi olarak düşünmüştü. Ancak farklı sınıflandırmalara sahip her türlü farklı tür olduğu ortaya çıktı. A Nitelikli bakım tesisi neredeyse minyatür bir hastane gibiydi ve yoğun tıbbi rahatsızlıkları olan hastaları barındırmak için inşa edilmişti ve birçoğu hafıza sorunları olan hastaları barındırmak için de donatılmıştı.

Gam-Gam bunların hepsiydi.

"Alo?" Valentine birinci kattaki hemşire odasına doğru yürürken parmaklarını tezgâha vurdu.

Sonunda bir hemşire çıkageldi ve Val ona büyükannesi Eugenia Parker'ı görmek için orada olduğunu söyledi. Onu gözetimsiz görmesine izin verilmiyordu. Son altı aydır bakımını üstlendiği kişiyi görmek için izin istemek zorunda kalmak onu aşağılamış, öldürmüştü. Doğduğundan beri sevdiği kişiyi.

Ama sinirlenmek işleri kolaylaştırmıyordu. O da ne yaptı? Her zaman yaptığı gibi dişlerini sıktı ve kurallara göre oynadı. Nazik ve kibardı ve büyükannesini asla istismar etmediğini kanıtlamak için bulabildiği her kanıtı teslim etti. Her toplantıya gitti, her telefona cevap verdi ve sosyal hizmet görevlilerinden birinin işlerini öğreneceği paranoyasıyla hep diken üstünde yürüdü.

Bu çocuklarda olduğu gibi mi? Bir kişi hem eskort olup hem de hasta büyükannesine bakabilir mi? Sessiz kalmak daha iyi, sadece

davada.

Kısa boylu hemşireyi başka bir koridorda takip etti. Yol boyunca diğer hastalara selam vererek sohbet ettiler, sonra Gam-Gam'ın odasına yaklaştıklarında ikisi de sessizleşti.

Hemşire, "Bugün durumu iyi," diyerek loş odaya doğru ilerledi.

"Öyle mi?" Valentine hemen arkasından takip ederek cevap verdi.

Duvara monte edilmiş bir televizyon, altında uzanmış bir sandalye, yanındaki duvarın içine yerleştirilmiş küçük bir lavabo ve dolap ve hepsinin ortasında dar bir hastane yatağı vardı. Yatağın ortasında büyükannesi yatıyordu, hasta ve zayıf görünüyordu. Uykusunda ağır ağır nefes alıyordu, gözleri birbirine sıkıca kenetlenmişti.

"Evet," diye devam etti hemşire odanın içinde yürüyüp panjurları açarken. "Senden, kız kardeşinden ve annenden bahsetti ve öğle yemeği için hangi masanın onun olduğunu hatırladı."

"Bu harika. Keşke..." Valentine koltuğuna gömülürken içini çekti. "Öğleden sonralarını onunla evde geçirirdim. Annem ve kız kardeşim hakkında da konuşurduk."

Hemşire ona tatlı tatlı gülümsedi. Herkes Valentine'ın durumunu biliyordu ve neyse ki hepsi onun tarafındaymış gibi görünüyordu. Keşke IDHS soruşturmada acele etseydi. Gam-Gam'ın sigortası sadece çok sayıda Bakımevinde geçireceği günler vardı ve bunların çoğunu zaten kullanmıştı. Çok da uzak olmayan bir gelecekte, Valentine cebinden ödeme yapmaya başlamak zorunda kalacaktı ve kulüpte ne kadar iyi olursa olsun, zaten ödemek zorunda olduğu diğer her şeyin üzerine ayda 9.000 dolar daha ödeyebileceğini düşünmüyordu.

"Onu uyandırmamı ister misiniz?"

Val hemşireye bir göz attıktan sonra başını salladı ve tekrar büyükannesine baktı.

"Hayır, bırakalım uyusun. Yarın gelirim ve -" "Sen misin, Patricia?"

Bir zamanlar, Eugenia Parker'ın derin, biraz gür bir sesi vardı. Gürültülü, müstehcen. Her zaman güler, her zaman sohbeti yönlendirirdi. Şimdi ise zayıf ve cızırtılı bir sesi vardı. Val ayağa kalktı ve yatağın kenarındaki sandalyeye doğru koştu, büyükannesi yavaşça gözlerini kırptırırken gülümsedi.

"Merhaba Gam-Gam, benim, Valentine," dedi. "Patricia" Valentine'ın annesinin adıydı ve Gam-Gam artık onu sık sık annesiyle karıştırıyordu. Hastaneye kaldırılmadan önce de hafızasıyla mücadele etmişti ama sonrasında çok daha kötüleşmişti. Valentine hâlâ iyileşme olacağını umuyordu.

"Ben de seni bekliyordum," dedi büyükannesi esnemeye çalışarak.

"Bekliyor muydun? Ben de seni bekliyordum!" Val alay etti. Hemşire ona göz kırptı ve sonra sessizce koridora çıktı. Teknik olarak odada beklemesi gerekiyordu ama çoğu artık buna zahmet etmiyordu. Bu çok açıktı.

Val'in büyükannesine asla zarar vermeyeceğini herkes biliyordu.

"Öyle miydin? Geciktiğim için özür dilerim," dedi büyükannesi, yatakta doğrulmaya çalışarak. Valentine onun daha rahat bir pozisyona geçmesine yardım etti, sonra ikisi de arkalarına yaslandılar.

"Beni neden bekliyordun?" Val sordu. Büyükannesi bir an için derin derin düşündü.

"Yürüyüşe çıkacaktık," diyerek Valentine'ı şoke etti.

"Yürüyüşe mi çıkmak istiyorsun? Bu harika, bir sandalye bulabilir miyiz diye bakacağım," dedi Val heyecanla ve ayağa kalkmaya başladı.

"Evet, sen ve erkek arkadaşınla birlikte."

Valentine ayağa kalkarken dondu kaldı.

"Ben ve ... kim?"

"Uzun boylu erkekleri severim," diye iç geçirdi Gam-Gam. "Ben uzun boyluyum, bu yüzden onun da uzun boylu olmasına seviniyorum."

Valentine gözlerini büyükannesine dikti. Ari uzun boyluydu, 1.80'in üzerindeydi.

"Ari'yle yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye iki kez kontrol etti ama büyükannesi bu ismi tanısa şaşırırdı.

"Yürümek için çok yaşıyım," diye homurdandı Gam-Gam. Valentine gülümsedi ve tekrar yerine oturdu.

"Yapmak zorunda değiliz."

"Güzel. Geldiğinde ona söylerim."

Gülümsemesi kayboldu.

"Ona ne zaman ... kim? Kim geldiğinde?" diye sordu. Büyükannesi yine esnedi, sonra arkasındaki yastıklara daha sıkı sarıldı.

"Erkek arkadaş," diye iç geçirdi. "Uzun boylu olan. Geldiğinde ona yürümek istemediğimizi söyleyeceğim. O iyi bir genç adam."

"O..." Valentine bir an bocaladı ama kabul etmeyi başaramadı.

Ari'yle tanıştığı tek zaman yürüyüşe çıkmıştı. Nedense sadece o zamanı hatırlıyor ve yakın zamanda olduğunu düşünüyor olmalı.

En azından hatırlıyor.

"Ondan hoşlanıyorum. Başka kimi severim biliyor musunuz? Torunum Valentine.

O çok akıllı."

Val gülümsemesini korudu ama gözlerinin yaşlarla dolmasına engel olamadı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu titrek bir sesle. "Bazen merak ediyorum." "Ben değil," büyükannesi tekrar uykuya dalıyordu ama sesi

içinde hâlâ gurur kırıntıları taşıyordu. "Biliyorum. Benim tatlı Valentine'ım, çok akıllı. Çok güzel. O iyi bir kız. İyi bir çocuk bulduğuna sevindim. Keşke ziyarete gelse Ben."

Sonra uyudu, Valentine ağlıyordu ve aniden fark etti ki, ikisi için hiçbir zaman daha iyi olamayacağı çok açık bir olasılıktı.

Hayatımın hikayesi.

Ari Sharapov bazı erkekler gibi spor salonu bağımlısı değildi. biliyordu. Avukat olmak çok stresli bir iş olabilirdi, bu yüzden Arkadaşları streslerini vücutlarından ya da kum torbalarından çıkarırlardı. O öyle yapmadı.

Yine de formda kalmayı seviyordu ve bir Sharapov'du, bu yüzden seçkin bir şehir kulübüne üyeliği vardı. Golf oynamazdı ve sadece ara sıra tenis oynardı ama haftada birkaç kez spor salonundan yararlanırdı.

Valentine'la araları bozulduktan sonra onunla iletişim kuramaz hale geldiğinden beri, "haftada birkaç kez" neredeyse her güne dönüşmüştü.

Bir, iki, üç, dört ...

Zihni dolaşırken kafasının arkasında şnavları saydı. Neredeydi, ne yapıyordu? Kulübüne girmesi yasaklanmıştı ve onu henüz evinin dışında yakalayamamıştı. Bir keresinde gecenin bir yarısı kapısına dayandığında, oda arkadaşı onu polis çağırmakla tehdit etmişti. Valentine'ın okulu ona düzenli olarak derslere katılıyordu ama hangi dersleri aldığını söylemiyordu. Onun hayatından tamamen dışlanmıştı ve Ari hiçbir şeyin dışında tutulmaya alışkın bir adam değildi.

... on üç, on dört, on beş, on altı ...

Evde olmaya dayanamıyordu. Orada o kadar çok zaman geçirmişti ki. Sonlara doğru, artık bir parçası ona aitmiş gibi hissediyordu. Bazen Ari taşınmayı düşünüyordu ama sonra eğer Ari onu aramaya gelirse, onu nerede bulacağını bilemeyeceğinden endişeleniyordu.

... yirmi, yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç ...

Ve işte olmaktan nefret ediyordu, çünkü bu ona ne kadar berbat biri olduğunu hatırlatıyordu; hala iki dünyasıyla mücadele ediyordu. Babası için çalışmak, onun isteyeceği türden bir adam olmak istemek; hayatının tüm hedeflerine ulaşmak, hayatının tüm hedeflerini değiştirmek.

... otuz bir, otuz iki, otuz üç, otuz dört, otuz-tanrım, siktir et,

Siktir et onu, siktir et. Eskiden normal bir insandım, ne oldu bana? Karanlık bir kulüpte güzel bir çift meme ve aniden sikildim.

Ari yere yığıldı, sonra sırt üstü yuvarlandı ve kolunu gözlerine siper etti. Hepsi bir yalandı. Valentine ile ilk tanıştığında

ilgisini çekmişti ama ikinci seferde takıntı haline gelmişti. Onu orada eski püskü hırkasıyla, makyajsız, saçları başında bir fare yuvası gibi otururken görmek. Tam bir bukalemundu ve o andan itibaren onu şaşırtmayı hiç bırakmamıştı.

Bu düşünceye kıkırdadı ve bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti - onu görelî üç hafta olmuştu ve hâlâ onu şaşırtmaya devam ediyordu. Azmiyle, öfkesiyle, yaratıcılığıyla. Onu ele geçirmek nasıl bu kadar zor olabilirdi?

Çünkü yanlış yoldan gidiyorsunuz. Sen saldırıyorsun Belki biri arka kapıyı açık bırakmış olabilir.

Ari'nin kolu yere düştü ve kendini aptal gibi hissederek tavana baktı. Elbette daha önce hiçbir kadın için böyle hissetmemişti, bu yüzden aptalca davranmaya hakkı olduğunu düşündü.

Eğer Valentine'a kendi başına ulaşamazsa ve onu o zaman onun adına hareket edecek birini bulması gerekirdi. Onu kendisine getirecek birini. Ama kim? Gotik küçük oda arkadaşı değil, Valentine'a asla sırt çevirmezdi, onu idol olarak görüyor gibiydi. Kulübündeki dev fedai de aynı şekilde. Ari'nin daha yozlaşmış birine ihtiyacı vardı.

Satın alabileceği birine ihtiyacı vardı.

Ari'nin çalıştığı gece kulübünün sahibi olan patronu Marco DelVecchio'ya ihtiyacı vardı - Ari'nin artık ömür boyu girmesinin yasak olduğu gece kulübüne.

"Vay anasını," diye kıkırdadı. "Ben gerçekten bir aptalım."

Yerden hızla kalktı ve soyunma odasına doğru adım atmaya başladı, neredeyse diğer bazı üyelerin üzerinden geçiyordu. Onları ve duşları görmezden geldi, kulüpten ayrılmadan önce hemen kıyafetlerini değiştirdi.

Teknik olarak hâlâ öğle tatilinde olmasına rağmen Ari doğruca ofisine gitti ve kapısını arkasından kilitleyerek resepsiyon görevlilerinden birine kimsenin içeri girmesine izin vermemesi talimatını verdi. Bir sürü dosyayı taradı, klasörleri çıkardı, sonra masasının üzerine kambur bir şekilde oturarak tüm evrak işlerini gözden geçirdi.

Ari Valentine'a ilk kez ödeme yaptığında, anlaşmanın bir parçası da kulübün sahibi Marco DelVecchio'ya bazı yasal sorunlarında yardımcı olmasıydı. DelVecchio'nun Chicago'da pek çok farklı işte parmağı vardı. Kulübü Caché sadece sekiz yaşında en yenisi ve aynı zamanda en kazançlı olanıydı. Ama aynı zamanda birkaç yasal gece kulübünün, bir kumarhanede büyük bir hissenin ve birkaç günlük kredi işinin de sahibiydi.

Sorun maaş günü kredileriydi. En iyi koşullarda bile karanlık işlerdi, Del onları bir tefeci gibi yönetiyordu. Pek çok şüpheli uygulama ve taktik vardı ve Ari'ye göre bunlar aynı zamanda kara para aklamak için de kullanılıyordu. Birden fazla şikayet olmuştu ve şimdi IRS - ve muhtemelen FBI - Del'i kapatmanın eşiğinde gibi görünüyordu.

Ve FBI bir işe karıştıysa, büyük olasılıkla diğer işlerini de araştıracaktı. Caché bir gece kulübü olarak kayıtlıydı, içki ve işletme ruhsatlarını bu şekilde almışlardı. Ancak Ari kişisel deneyimlerinden Caché'nin duvarları içinde gerçekleşen pek çok olayın kesinlikle yasal olmadığını biliyordu. Tek bir sürpriz teftiş, yasal bir baskın yeterliydi ve mekan temelli kapatılabilirdi.

Ari, Del'in bundan hiç hoşlanmayacağından emindi.

DelVecchio, Valentine'la aynı anda onunla konuşmayı bırakmıştı, çalışanına alabileceği potansiyel yasal yardımdan daha fazla değer verdiği açıktı, bu da onun karakteri hakkında gerçekten çok şey söylüyordu. Ama maaş günü kredisi

İşler Ari'nin kapıdan içeri girmesini sağlayacaktı. Boşuna Sharapov olmamıştı - Chicago'da hem IRS hem de FBI ofislerinin yanı sıra Oyun Komisyonu, Likör Kontrol Komisyonu ve diğer birçok kurumda bağlantıları vardı.

Böylece telefon görüşmeleri yapmaya başladı ve istediğini elde etmek için yeterince iyilik yapana ve karşılığında daha fazlasını teklif edene kadar durmadı.

"Rose!" diye bağırdı sonunda kapısının kilidini açıp içeri girdiğinde. Rose sekreterlik bölümünde çalışıyordu ve o müsait olmadığında tüm telefon işlerine bakıyordu. Odasında ayağa kalktı, bakır rengi perçemleri duvarın üzerinden zar zor görünüyordu.

"Evet, Bay Sharapov?"

"Dışarı çıkmam gerekiyor," dedi ve ofisine geri döndü. Onun ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu, bu yüzden konuşmaya devam etti. "Bugün geri dönmeyeceğim. Benim için herhangi bir mesaj al, tamam mı? Ajan Brewer'dan bir telefon bekliyorum."

"Evet, efendim," dedi, o ceketini ve paltosunu giyerken kapının eşiğinde durarak. "Başka bir şey var mı?"

Ari bir an düşündü, sonra çantasını ve arabasının anahtarlarını aldı.

"Evet. Babama bunlardan bahsetme, Ajan Brewer'dan ya da FBI'dan söz etme, anladın mı?" dedi ve sonra ona sert bir bakış attı. Göz korkutucu bir adam olduğunu biliyordu ve bunu kendi lehine kullanmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Kadın yutkundu ama yüzünü asmadı ve başını salladı.

"Anladım. Kıdemli Bay Sharapov'a hiçbir şey söylemeyeceğim."

Ona sıkı bir gülümseme verdi, sonra koridora doğru yürürken yanından geçip gitti ve kapıyı kapatıp arkasından kilitlemesi için ona bıraktı. Rose'un kendisi için çalışmayı sevmesi hoşuna *gitmişti* ama babasını *sevmemesi* daha da *hoşuna gitmişti*.

Kasabaya doğru hızla ilerledi.

Oraya gittiğinden beri haftalar geçmişti, Ari Caché'ye giden yolu kolayca buldu. Arkasındaki sokağın yakınına park etti, sonra arka kapıya doğru yürüdü. Zili çaldıktan sonra geri çekildi ve gözlerini güvenlik kamerasına dikti. A

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve dev fedai Serge dışarı çıktı.

"Ari, adamım," dedi esneyerek ve gerinerek. Üzerinde sadece beyaz bir atlet ve buruşuk bir kot pantolon vardı. "Seni tekrar buralarda görmeyi beklemiyordum."

"Merhaba Serge," dedi Ari. "Patronun burada mı?" "Burası onun evi, değil mi?"

"Onu benim için almak ister misin?" "Pek sayılmaz."

Ari bu an için hazırlıklı gelmişti. İri yarı adamın onu dövmekten başka bir şey istemeyeceğini biliyordu - Serge, Valentine onun küçük kız kardeşiymiş gibi davranıyor ve onun onurunu korumak için her zaman hazır bekliyordu. Bu yüzden Ari iç cebinden bir zarf çıkardı ve fedaiye uzattı.

"O zaman bunu ona ver. Ben bekleyeceğim."

"Peki bunu neden yapmalıyım?" Serge boş zarfa bakarak homurdandı.

"Çünkü bu onunla ilgili değil," diye karşılık verdi Ari. "Bu Del'le ilgili, Caché'yle ilgili ve onun her şeyi kaybetme olasılığıyla ilgili."

Serge kuşkulu görünüyordu ama sonunda arkasını döndü ve tepinerek içeri girdi. Kapı arkasından çarparak kapandı. Ari kollarını kavuşturdu ve parmaklıklara yaslanarak onun dönüşünü bekledi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

"Şanslı adamsın," diye homurdandı dev, kapıyı tekrar açıp bu kez Ari'nin geçebilmesi için geniş tuttuğunda. "Del'in biriyle ilişkisini kestikten sonra onu eğlendirdiğini hiç görmemiştim."

"Ben *zeki* bir adamım, büyük fark var."

"Val'i kızdıracak kadar aptalsan çok zeki olamazsın."

Haklısın.

Üst kata çıktığında, Ari gösterişli ofiste neredeyse on beş dakika bekletildi. Bu sinir bozucuydu; kendi bildiğini okumaya, üzerine titrenmesine ve saygı duyulmasına alışkındı. İki ay önce olsa, ilk beş dakikadan sonra çekip gider ve Del'i kendi dünyasıyla baş başa bırakırdı. etrafına çöker.

Ama şimdi o dünyada Valentine da vardı ve Ari o dünyaya geri dönmek istiyordu - buna *ihtiyacı vardı*. Bu da Del'e ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

"Cesur olmalısın evlat," diye iç geçirdi Del, sonunda odaya girdiğinde. Ari ayağa kalktı ve elini uzattı ama kulüp sahibi onu görmezden geldi. "Valentine burada değil. Onu ne kadar sevsem de, başıboşları kabul etmemeyi uzun zaman önce öğrendim."

"Onun için burada değilim," diye güvence verdi Ari ama Del sadece güldü. "Elbette, değilsin. Beş dakikan var, avukat adam. say."

"IRS ve FBI tarafından bir soruşturmanın konusu olmak üzeresiniz."

Bu Del'in yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı sildi. Bir an için Ari'ye sertçe baktı, belli ki yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Ari de ona baktı, kendi sırıtışı da yerinde duruyordu.

"Küçük notunuzda öyle yazıyordu. Bu bilgiye nasıl ulaştınız?" Del sordu.

"Onu bana *sen* verdin," diye yanıtladı Ari. "Bir ay kadar önce bana gönderdiğin diğer evrakların arasındaydı."

"Herhangi bir baskından haberim yok, o yüzden saçmalıyor olmalısınız." "Cook Pay Day Loan, bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Elbette."

"Better Business Bureau, Türkiye'de önemli miktarda şikayetler var" dedi Ari. "Ve bekleyen birkaç hukuk davası var. IRS işaretlendi."

"*Kahretsin*," diye tısladı Del, bakışlarını başka yöne çevirerek. Bir an düşündü, sonra tekrar ona baktı. "Ama yine de, daha önce olmamış bir şey değil, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Bu kez durum farklı," diye başını salladı Ari. "Noktaları birleştiriyorlar, Caché de dahil olmak üzere *tüm* işlerinizi araştıracaklar."

"Kim diyor?"

"Bana diyor."

"Sen de kimsin lan?" Del sandalyesinde arkasına yaslanarak güldü. "O adamlar sana cevap vermiyor."

"Bu sefer yapıyorlar."

Odadaki tüm atmosfer değişti. Aptal iş sahibi karikatürü Del gitmiş, yerine tecrübeli iş sahibi Marco DelVecchio gelmişti. Gözleri kısıldı ve sonra sinsice gülümsedi.

"Gördün mü? Sana söylemiştim. Bu onunla ilgili," diye yumuşak bir *sesle* konuştu. Ari başını salladı. "Her şey öyle değil mi?"

"İçinde bulunduğum durum hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre, beni bu durumdan nasıl kurtaracağını da biliyorsundur herhalde?" Del sordu.

"Evet. Bugün çok meşguldüm, bir sürü telefon görüşmesi yaptım."

"Yani buradaki küçük durumuma ışık tutmakla mı?" Del homurdandı.

Ari, "Evet ama bunu tekrar gölgeler arasına götürecek güce de sahibim," diyerek onu temin etti. "Ben çok güçlü bağlantıları olan güçlü bir adamım - bunu ortadan kaldırayabilirim ama bu bana pahalıya patlar."

"Bu da *bana pahalıya* patlayacak demek. Ne kadar tutacak?" Del sordu. "Üyeliliğimin yeniden başlatılmasını istiyorum," dedi Ari.

Uzun bir sessizlik oldu. Del sonunda garip bir şekilde odaya baktı.

"Ve...?" diye sordu ellerini kaldırarak. Ari başını salladı. "Hepsi bu kadar. Bir de asla iptal edilmeyeceğine dair bir garanti."

"Bu devasa yasal sorunu buharlaştıracaksınız ve karşılığında tek istediğiniz *üyelik mi* olacak?" Del kontrol etti. Ari ona sırtıttı.

"Ne diyebilirim ki? Cüzdanımda o parlak altın DVC kartının olması beni özel hissettiriyor."

Del homurdandı.

"Buraya elini kolunu sallayarak gelmen, çalışanlarımı rahatsız edebileceğin anlamına gelmiyor," dedi. "Valentine'ın senden hoşlanmasını sağlayamam, sağlayabilseydim bile yapmazdım, ne pahasına olursa olsun. Onu üzersen, umurumda değil, Serge'e kafanı koparttırırım."

"Onu üzmeyeceğim," dedi Ari. "Ya da en azından üzmemek için elimden geleni yapacağım." "Ama onu rahatsız edeceksin."

"Gerekenden fazla değil."

"*Gerekli mi?*"

"Valentine..." Ari içini çekti. "Biraz inatçı bir yapısı var, belki fark etmişsinizdir."

"Oh evet."

"Kaçıp benden saklanabileceği çok fazla yer var. Buradayken kaçamaz. Sadece beni dinlemesini istiyorum. O zaman ben de onu rahat bırak."

"Elbette yapacaksın," diye homurdandı Del. "Ama ne var biliyor musun? Devam et. Onu taciz et. Biraz kışına tekme at. Surat asmasını ve tavırlarını durduracak herhangi bir şey. Belki biraz kapanış yapmak onu normale döndürür."

DelVecchio çekmecelerini karıştırırken Ari bir an için bu sözleri kafasında evirip çevirdi.

"Normal değil miydi?" diye sordu. Del yine homurdandı.

"Ne sanıyorsun lan sen? Onun kalbini ezdin evlat ve o zamandan beri kızgınlıkla depresyon arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Bu hiç hoş değildi. *Senin* saçmalıklarının üstüne bir de büyükannesinin saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda."

"Felç."

Del, elinde altın üyelik kartlarından biriyle dik otururken, "Vuruş işin kolay kısmıydı," dedi. Del kartı kart okuyucuya yerleştirirken lambanın ışığı karttan yansıyarak Ari'nin gözlerinde parladı. "Duymadın mı?"

"Del, kulübe geri dönebilmek için sana şantaj yapıyorum, sırf sonunda onunla konuşabilmek için. Üç haftadır *hiçbir şey* duymadım. Büyükannesiyle neler oluyor?"

"Pisliğin teki sosyal hizmetleri ya da her neyse onu devreye sokmuş, hepsi anonimmiş. Büyükannesini götürmüşler, bir eve yerleştirmişler, Val'e ihmalkar olduğunu falan söylemişler. Bununla mücadele etmek zorunda kalmış. Bizim küçük Vally-wally'miz zor bir kız."

Valentine mı? Büyükannesine karşı ihmalkâr mı? Ari bir ebeveyn figürüne Val'in Gam-Gam'e olduğu kadar bağlı bir insan daha görmemişti. Kim onu ihmalle suçlayabilirdi ki? Neden? Bu delilikti.

Ve her şeyi kendi başına hallediyor, çünkü her zaman böyle yapmıştır. Çünkü benim lanet bir şeytan olduğumu düşünüyor.

"Sosyal hizmetleri kimin aradığını bilmiyor musun?" Ari kontrol etti. Kart okuyucu altın kartı çıkarırken Del omuz silkti. Kartı aldı ve masanın üzerinde tuttu.

"Hiçbir fikri yok. Ve ben ciddiydim," dedi Del, Ari kartı alamadan son anda geri çekerek. "Onu bir daha incitirsen

varlığınıza bir nokta koyun. Anladın mı beni?"

"Anlaşıldı," diye başını salladı Ari, sonra kartı kapıldığı gibi hızla iç cebine soktu. "İşimi yapmama izin verdiğiniz sürece diğer üyeler gibi."

"Tabii, tabii. Şimdi defol git buradan, ben meşgul bir adamım. Hepimizin faturalarını *babamız* ödemiyor," diye alay etti Del. Hakaret Ari'nin gözünden kaçmadı - babası onun hayatı üzerinde büyük bir kontrole sahip olabilirdi ama kesinlikle parasını ödemiyordu. Ari parası için çok çalışıyordu, bu yüzden ne olduğu umurunda değildi. diğer insanlar düşündü. Ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. "Bu hafta sonu çalışıyor mu?" diye sordu.

Del cevap vermeyince şaşırdı ve başını kaldırıp yaşlı adamın kendisini dikkatle izlediğini görünce daha da şaşırdı. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve Ari ihtiyatlı mı yoksa meraklı mı hissetmesi gerektiğinden emin olamadı.

"Evet, evet. Evet, bu hafta sonu çalışıyor. Bak ne diyeceğim - Aziz Valentine ile bire bir zaman geçirmeyi garantilemek ve benim gözüme girmek mi istiyorsun? Yarın gece gel de bir bak."

"Yarın ne olacak?" Ari sordu. Del kollarını iki yana açtı ve gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

"Hadi, Ari! Burası Caché! Cuma gecesi ne olmadığını sormak daha kolay olurdu," diye kıkırdadı. "On bir gibi burada ol... diyelim ki. Bu yeterince geç olur."

"Ne için yeterince geç? Var mı -"

"Evlat, Serge'i geri çağırmadan önce defol git buradan. Yoğun bir gün planladım," diye homurdandı Del ve ne demek istediğini vurgulamak istercesine dönüp telefonunu eline aldı.

Ari telefonu kapatmayı düşündü ama gerçekten umursamadığına karar verdi. O Cuma günü bir tür parti ya da etkinlik olmalıydı. Aziz Patrick Günü değil miydi? Ya da belki de hiçbir şey olmuyordu - belki de Del kulübü özel bir parti için kapatıyordu ve kimse zile cevap vermezken Ari'nin kapının önünde dikilmesini izleyerek çok gülecekti. Her şey mümkündü, gerçekten.

Böylece Ari arkasını döndü ve ofisten çıktı. Serge aslında onu bekliyordu ve onu aşağıya, arka çıkışa kadar götürdü. Ari'nin üyeliği iade edilmiş olabilirdi ama görünüşe göre henüz kulübe tümüyle girmesine izin verilmeyecekti.

O burada mı? Şu anda mı? Benden saklanıyor mu?

"Patronla bir tür anlaşma yapmışsınızdır herhalde," diye homurdandı Serge merdivenlerden ara sokağa doğru yürürlerken.

Ari, "Evet, bundan sonra ön kapıdan gireceğim," diye onu bilgilendirdi. Fedai yüksek sesle güldü.

"Bu konuda iyi şanslar. Büyük Lou..." Ari üyelik kartını gösterdiğinde Serge'in sesi kesildi. Tekrar konuşmadan önce bir altına bir de avukata baktı. "Val çok kızacak."

"Gerçekten umurumda değil - sahibi o değil," diye karşı çıktı Ari. "Ve sen de değilsin. Bu yüzden *patronunuzun özel işlerini* gizli tutarsanız memnun olurum - özellikle de ondan."

"Senin için her şeyi yapmama gerek yok," dedi Serge. Ari omuz silkti.

"Olmayabilir. Ama bu onunla ilgili değil - bu Del ve benim aramda ve sen ve Valentine gibi insanların işlerini korumalarına izin vermekle ilgili," diye tersledi Ari. Daha fazlasını söyleyecekti ama sonra kendini durdurdu. Agresif ve sert tepkiler vermek her zaman başvurduğu yöntemlerdi ama Valentine üzerinde hiç işe yaramamışlardı. Şimdi de pek işe yarıyor gibi görünmüyorlardı. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve sakinleşti. "Bakın. Sorun yaratmaya gelmiyorum, tamam mı? Ona zarar vermeye gelmiyorum. Söz veriyorum. Bu yüzden sadece... bu seferlik bana bir iyilik yap ve onunla benim hakkımda konuşma, tamam mı? En azından bana yarın geceye kadar zaman ver. *Lütfen*."

Tanrım, bu onu öldürüyordu. "Lütfen" demek zorunda kalmak, sanki Serge'e yalvarmak zorundaymış gibi.

Ari Valentine'ı öznlüyor ve aralarındaki ilişkinin sona ermesinden dolayı kendini suçlu hissediyordu ama bazen - sadece bazen - kendisini bu duruma soktuğu için onu boğmak istiyordu.

"Pekâlâ," diye homurdandı Serge sonunda. "Yarına kadar. Ama ondan sonra hiçbir şey için söz vermiyorum."

"Sen bir şeftalisin, Serge," diye kıkırdadı Ari ve sonunda ara sokağa doğru ilerlerken küçük bir selam verdi.

Sonunda bir ilerleme kaydetmişti. Bu ona çok fazla kişisel iyiliğe mal olmuştu - çağrıldıklarında pek eğlenceli olmayacaktı, ama sorun değildi. O zamana kadar Valentine da ona kendi yöntemleriyle borcunu ödemiş olacaktı.

Sadece yola devam etmeliyiz.

3

S Nedenini tam olarak kestiremiyordu ama Valentine o gece hakkında tuhaf bir hisse kapılmıştı.

Tabii ki tüm kulüp yeşile bürünmüştü ve o da payetli zümrüt rengi bir şort giymişti ve eşleşen jartiyerleri vardı ama bu Caché için normalin çok dışında bir şey değildi - bugün Aziz Patrick Günü'ydü.

Valentine daha önce Aziz Patrick Günü için oraya hiç gitmemişti ve görünüşe göre gece kulübünde büyük bir olaydı. Hayır işleri için bir Leprachaun Müzayedesi düzenliyorlardı ve görünüşe göre bu efsanelere konu olmuştu. En yüksek teklifi verene açık artırmayla satılmak pek de hoşuna gitmemişti ama Sevgililer Günü için hasta olduğunu söylemişti ve bu Del'in tüm etkinliği onun etrafında planlamasından *sonraydı*. Suçluluk duygusu onu bu bayramda da vazgeçmekten alıyordu. Gelirlerin yarısı hayır kurumlarına gidecekti ve Del son teklifi ne olursa olsun ona yüzde on vereceğine söz vermişti, bu yüzden etkinliğin sunucusu olmayı kabul etti. Caché'deki en popüler hostesin yüksek bir fiyat alacağı garantiydi, o yüzden nasıl hayır diyebilirdi ki? Del için çalıştığı süre boyunca muhtemelen daha tuhaf şeyler de yapmıştı.

Yine de Val'in içinde tuhaf bir his vardı.

Dev altın kuş kafesindeki salıncağa oturabilmek için bir merdivene tırmanıyordu - ama bu da oldukça olağan bir durumdu, daha önce de salıncağa defalarca bindi. Serge beline ince bir kemer bağlarken o ince koltukta kıpırdamadan oturdu. Bu kemer de ağır işlerde kullanılan ince tellerle kafese sabitlenmişti, böylece düşerse fazla uzağa gidemeyecekti. Sonra Serge gitti ve merdiven çekildi. Kafes yerden kaldırılarak odanın ortasında yüzer hale getirildi.

Yan odada müstehcen kahkahalar duyabiliyordu. Duyabiliyordu. İnsanlar teklifleri kazandıkça - ve kaybettikçe - heyecan çılgınlıkları ve hayal kırıklığı inlemeleri. Charice'in sesi her şeyin üzerinde geliyor, açık artırma bloğuna konulan her yeni personeli tanıtıyordu. Görünüşe göre, Charice hala rekor teklifi elinde tutuyordu - on beş bin doların üzerinde! Kazanan teklifler, katılımcı "leprachaun"lardan bir haftalık hizmet alıyordu. İki yıl önce, Serge bir kadın kitap kulübü tarafından satın alınmış ve ona tanga giydirip mai tais servis ettirmişlerdi. Angel bir hafta boyunca bir adamın evini temizlemek zorunda kalmıştı.

Valentine'ın onu nelerin beklediğini kim bilebilirdi ki? Her şey onun için yeniydi ve

Kendisine teklif verecek insanlar konusunda biraz gergindi ama yine de kendini tuhaf hissetmesine neden olan şey bu değildi.

Havada anlam veremediği *bir şey* vardı... "Orada her şey yolunda mı?"

Val kapalı kapılara doğru başını sallayarak sordu onları açık arttırmadan ayırıyordu. Serge merdiveni götürmesi için başka birine uzatırken başıyla onayladı.

"Sorunsuz gidiyor - sanırım bu yıl rekor kıracak," dedi. "Şu ana kadarki en yüksek teklif nedir?"

"Sanırım Angel on bir bin dolar civarında bir fiyata gitti. Daha önce hiç yeşil bir melek görmemiştim," diye kıkırdadı. Valentine kaşlarını çatı.

"Vay be, on bir mi? Del on altıyı geçmemi beklediğini söyledi," diye mırıldandı, sonra arkasına uzandı ve şortunun arkasından saplı bir ayna çıkardı.

Görünüşünü bir kez daha gözden geçirdi. Etkinlik için turuncu bir peruk takmayı düşünmüştü ama bu ona çok fazla gelmişti. Şort ve jartiyerle yetinmiş, bunları dar file bir üst ve siyah ışıltılı bir sütyenle eşleştirmiş, ayrıca başının tepesine gösterişli bir açıyla tutturduğu mini bir şapka takmıştı. İkinci el eşya satan bir dükkânda musluklarını çıkarıp spreyle boyayla yeşile boyadığı siyah step ayakkabıları bulmuştu. Yeşil yapay elmaslarla bolca kapladığı file çorapları da görünümünü tamamlıyordu.

Oz Büyücüsü'ndeki sürtük figüranlara benziyorum.

Peruk takmak istememişti ama eski saçlarla da dışarı çıkmak istememişti - insanların beklediği Aziz Valentine'di. Valentine neredeyse bütün günü saçlarını sıkı bigudilerle sararak geçirmiş, sonra da Charice saçlarını açmasına ve biraz da dalgalandırmasına yardım etmişti. Kalın, Normalde kürek kemiklerinin ortasına kadar sarkan kumral saçları şimdi o kadar gür buklelerden oluşuyordu ki, saçları omuzlarına neredeyse hiç değmiyordu. Bolca bronzlaştırıcı kullanmıştı, bu da bronz teninin parlak yeşile karşı öne çıkmasını sağlıyordu. Gözlerine koyu, dumanlı bir far ve dudaklarına koyu mat bir parlaticı sürmüştü ve gördüğü en seksi leprachaun'du.

Ama on altı bin dolar değerinde seksi bir şey miydi? Pek öyle düşünmüyordu.

Belki de peruk takmalıydım. Ya da sadece pasties ...

Serge ona, "Göğüslerin ve ünün arasında, sanırım çok fazla teklif alacaksın," diye güvence verdi. Kadın homurdandı ve aynayı ona doğru fırlattı.

"Del gerçekten de paranın yarısını hayır kurumlarına mı veriyor?" diye sordu, söz konusu göğüslerine bakıp sütyeninin içinde onları ayarlarken.

"Evet," diye başını salladı Serge. "Hepsi çocuklar için bir hastane organizasyonuna. Adam yumuşağın teki."

"Öyle. Ve tüm bu açık artırma olayı - bizi satın alan insanlar ne derse onu yapmak zorunda mıyız gerçekten?" diye kontrol etti.

"O kadar da kötü değil, Vally, söz veriyorum. Muhtemelen bir bankacı falan bulacaksın, senden hizmetçi kıyafeti giymeni ve temizlik yapmanı isteyecek. Ya da çocuklarına dadılık yapmanı ya da onu gezdirmeni isteyecek. Yapmak istemediğin her şeyi söyle, siktirip gitsinler. Sana bir bok verirlerse beni ara, kurallar böyle" diye talimat verdi. Kız gülümsedi ve başını salladı.

"Yapacağım. Sen en iyisisin, Serge."

"Evet, evet, bunu sonra hatırla," diye homurdandı ensesini ovuşturarak.

"Ne?"

Ama Serge daha açıklama yapamadan diğer odadan keskin bir ıslık sesi duyuldu. Bir an için kapalı kapılara baktı ve tekrar aşağı baktığında Serge gitmişti. Kaşlarını çattı, sonra etrafındaki ışıklar karardığında derin bir nefes aldı. Birkaç küçük spot ışık yandı ve hepsi de tünediği yerde onu gösteriyordu. Diğer odadaki kalabalık sessizleşmişti ve sonra mikrofondan Del'in sesini duydu.

"Harika bir geceydi millet, harika bir geceydi! Sizin gibi bir grup piçin hayır işleri için bu kadar çok para toplayabileceğini kim bilebilirdi? Ama şimdi gökkuşağının sonuna ulaştık ve hepimiz orada bizi neyin beklediğini biliyoruz, değil mi?" Del'in sesi heyecanlıydı.

"Bir küp altın!" diye bağırdı kalabalık.

"Ve Caché'nin kendi gerçek leprachaun'u!" diye bağırdı. "Elbette bu büyüğü yaratığın gitmesine izin veremem! Bir leprachaun kapmak için ne gerektiğini biliyor musunuz? Eğer onu istiyorsan, tekliflerinle beni etkilemelisin!"

Bayanlar ve baylar, gecenin son açık artırması

..."

Valentine yüzüne yaramaz bir gülümseme yapıştırdı ve hafif bir salınım başlatarak bacaklarını pompaladı. Karşısındaki çift kapı açıldığında, tavandan büyük altın konfetiler düşmeye başladı. Konfetiler spot ışıklarıyla parladı ve yere düşerken altın paralar gibi ışıldadı. Bir o yana bir bu yana sallanıyor, bacaklarını nazikçe sallıyor, geriye doğru hareket ettikçe kalçaları, öne doğru geldikçe göğüs dekoltesi parlıyordu.

Kalabalık yuhalayarak ve bağıarak odaya doluştu. Valentine, Caché'de çalışmaya başladığından beri hemen herkesin gözdesi olmuştu. Ancak son birkaç hafta içinde ünü hızla artmıştı, tüm sıkı çalışması sayesinde. Kulübün tüm müdavimleri onun kim olduğunu tam olarak biliyordu ve hemen para dolu yumruklar havaya kalktı, rastgele fiyatlar haykırıldı. Ancak Del, Charice ile birlikte kafesin yan tarafındaki küçük sahneye geçerek buna bir son verdi.

"Beni etkileyin' dedim," diye bağırdı. "Vahşi hayvanlar gibi davranma! Onu korkutup kaçıracaksın! Şimdi, açık arttırma on bin dolardan başlayacak. Unutmayın, bu bir hayır işi, sizi piç kuruları ve bu gerçek bir aziz, o yüzden bize hakaret etmeyin!"

"Kimin on bin doları var?" Charice mikrofonundan gürledi ve Val'in çenesi neredeyse düşecekti. Angel'ın teklifleri göz önüne alındığında, bu başlangıç için çok yüksek bir teklifti.

"On!" diye bağırdı kalabalığın arkasından bir adam, üzerinde rakamlar olan yeşil bir küreği havaya kaldırarak.

"On beş!" diye bağırdı bir başkası, Val'in altından küreğini çılgınca sallayarak. "On bir," diye ekledi bir kadın Valentine'a göz kırpmadan önce.

"Bu tekliflerden utaniyorum! Bu *Aziz Valentine*, Tanrı aşkına!" Del bağırdı. "Hepiniz onu tanıyorsunuz, hepiniz onu seviyorsunuz ve işte Onu bir haftalığına kendinize alma şansınız var ve şu ana kadar elde ettiğimiz en yüksek rakam *on bir bin dolar!*"

"Sol mememin altında bundan daha fazla para var," diye homurdandı Charice. "Ben de burada *gerçek* erkek ve kadınların olduğunu sanıyordum - yanlışmış olmalıyım."

Açık arttırma çılgınca başladı, miktar Del'in tahmin ettiği gibi hızla on altı bin dolara yükseldi ve hatta on sekiz bine kadar çıktı. Valentine soğukkanlılığını korumayı başardı, güldü, gülümsedi ve tündüğü yerden flört etti, bir yandan da bunun hayır işi ve kendisi için olduğunu hatırlattı.

Ancak on sekiz yaşından sonra, son zamanlarda düzenli olarak birlikte vakit geçirdiği iki müşteri arasında bir teklif savaşına dönüştü. Onlar da Yüz dolarlık artışlar ve miktar hala şaşırtıcı olsa da, biraz utanmaya başlamaktan kendini alamıyordu. Elli dolarlık artışlara mı inecekti? Sırada ne vardı, on, beş? Bir esnemeyi yuttu ve salıncakta arkasına yaslanıp bacaklarını önünde düz bir şekilde tuttu. İçlerinden birinin yakında çökmesini umuyordu, böylece -

"Yirmi bin dolar."

Valentine neredeyse salıncaktan düşüyordu. Son en yüksek teklif sadece on dokuz bin yüzdü - birisi müşterilerini sudan çıkarmıştı. Herkes çılgına dönmüş, kükremiş ve tezahürat yapmıştı. Dik oturdu, kocaman gülümsedi ve kalabalığı yeni teklif veren için taradı. Ama herkes hareket ediyordu, eller havadaydı, küreği kimin kazandığını söyleyemiyordu.

"Sonunda, *gerçekten* taşaklı biri çıktı!" Charice odanın diğer ucuna doğru eliyle büyük bir işaret yaparak bağırdı. "Kimse meydan okuyacak kadar erkek olamayacak onu?"

Ve sonra olağanüstü bir şey oldu.

"Evet," diye atıldı Del ve ceketinin içine uzanıp çek defterine benzeyen bir şey çıkardığında Valentine'ın çenesi düştü. "Evet, sanırım yeterince erkeğim. Küçük Vally'm için burada yirmi bir bin dolarım var."

"*Caché tarihinde bir ilk!*" Charice bağırdı ve kalabalık yine patladı. "Signore DelVecchio'nun kendisi en yüksek teklifi verdi! Rakibimiz var mı?"

"Yirmi iki bin."

Valentine, Del'e aval aval bakmakla meşgul olduğundan, gizemli teklif sahibinin kim olduğunu bir kez daha kaçırdı; içerisi onu net olarak duyamayacak kadar gürültülüydü.

Bakmak için boynunu çevirdi ama Del yine teklif veriyordu. "Öyle mi? *Üç kuruş*. Yirmi üç bin."

Bu delilikti. Del gerçekten ona teklif vermeye mi çalışıyordu? *Zaten* onun için çalışıyordu. Şok içinde ona baktı ama sonra anladı. Ona teklif vermeye çalışmıyordu - *teklifi* yükseltmeye çalışıyordu. Ama neden? Yirmi bin zaten inanılmaz bir teklifti, müzayede tarihindeki en yüksek teklifti. Delirmiş miydi? Teklif vereni korkutup kaçıracaktı!

... *tabii bu bir oyun değilse, çünkü teklif sahibinin yemi yutup daha fazlasını teklif edeceğini zaten biliyor. Oh Tanrım...*

"Yirmi beş bin dolar," diye karşı teklif geldi ve bu sefer, Valentine sesi net bir şekilde duydu. Belki de kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktüğü içindi. Belki de artık kimi dinlemesi gerektiğini bildiği içindi - gerçi yanılmış olmayı umuyordu. "Ve bu benim *son* teklifim."

Ari Sharapov nihayet kalabalığın ortasına doğru ilerlerken Valentine nefesini tutmuş, her adımında ona bakıyordu.

*Lütfen, lütfen, bunun doğru olmasına izin verme. Ona üstünlük sağla, Del. Eğer beni satarsan, elimde ne kalır bilmiyorum. Lütfen, **lütfen** onu geç.*

"Yirmi beş bin dolar," Del fiyatı düşünüyor gibiydi. Çek defterine baktı, sonra Charice'e göz attı. Kalabalığa baktı. Valentine'ı tamamen görmezden geldi ve sonunda ona ters ters bakan Ari'ye döndü. "Şey... Hâlâ Aziz Valentine için yeterli olmadığını söylüyorum ama burada kimsenin cesareti olmadığına göre..."

Bir duraklama daha oldu ve Valentine altındaki kalabalığa bakarak birinin küreğini kaldırması için dua etti.

Kimse yapmadı ve Ari yine doğrudan ona bakıyordu, o tanıdık sırtış sıkıca yerinde duruyordu.

"**SATILDI!**" Charice gürledi ve tokmak sesi odanın içinde yankılandı. "Aziz Valentine, yirmi beş bin dolara, güzel yasal kartala! Bu geceki toplam hasılatımız ..."

Valentine gerisini duymadı. Her köşeden hava toplarıyla daha fazla altın konfeti atılıyor, insanlar tezahürat yapıyor ve müzik çalmaya başlıyordu ama o hiçbirine dikkat etmedi. Sadece Ari'ye baktı, kafesi yere indirilirken nefes almakta zorlanıyordu.

Kafesin dibi nihayet yeşil halıyla temas ettiğinde, gerginliğe daha fazla dayanamadı. Merdiveni beklemeyi boş ver, *şimdi* aşağı iniyordu. Emniyet kemerini belinden çözdü, sonra dikkatlice kendi etrafında döndü, koltuğunu kavradı, kendini aşağı indirmeye hazırdı. İnmeye başladığında kalçalarında bir el hissetti. Onu sıkıca kavıyor, yönlendiriyordu.

Ona hatırlatıyorum.

Salınım sırasında kontrolünü kaybetti ve iki ayağının üzerine sertçe düştü. Onu tutan eller olmasa yüzüstü düşecekti, onu çok sağlam bir göğse doğru geri çekti. Ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin olamadan kıpırdamadan durdu.

"*Aziz Valentine,*" Ari'nin sesi kulağına doldu ve anında gözyaşlarını kırıştırmaya başladı. Bunca zaman - onun üzerinde hâlâ nasıl bu güce sahipti? "*Ve Aziz Patrick Günü? Bütün bayramları kapsıyorsun, değil mi?*"

Onu öldüreceğim. Onu, Del'i ve bu işte parmağı olan herkesi öldüreceğim.

Sanki onu çağırılmış gibi, Del önünde belirdi. Yavaşça kolundan tuttu ve onu şeytandan uzaklaştırdı.

"Bize katılmanız ne güzel Bay Sharapov," diyerek Val'in omuzlarına bir kol doladı ve onu teklif verene doğru çevirdi. "Size söylemiştim.

heyecan verici bir akşam."

"Kesinlikle heyecan vericiydi. Açık artırma mı, Del? Çok, çok zekice."

Val hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. Hiperventilasyon geçirecekti. Hiperventilasyon geçirecek, bayılacak ve muhtemelen kusacaktı. Ancak bunları yapamadan önce Del onu sıkıca kendi tarafına çekti.

"Valentine," diye iç geçirdi. "Seni önümüzdeki hafta için yeni işverenle tanıştırmak istiyorum. Bu Aaron Sharopov, *esquire*."

O kadar uzun zaman olmamıştı, gerçekten. Bir ay mı? Tam olarak değil mi? Üç hafta mı?

Ama yine de Ari'yi tekrar görmek sistem için bir şok gibi hissettirdi. Öyle olmak

ona yakındı. Onu bir şekilde aştığını düşünmüştü. Ona kızgındı, evet - ama ona karşı bir şeyler hissediyordu, hayır, hissetmiyordu. Artık yoktu.

Yine de vücudu kalbine tam bir ihanet içindeydi. Parmakları hâlâ adamın her zamanki gibi ustaca dağınık duran gür sarı saçlarını karıştırmak için can atıyordu. Gözleri hâlâ adamın pahalı bir takım elbise ve uzun bir trençkotla kaplı geniş omuzlarını yutuyordu. Adamın mavi gözleri Del'e bir kez baktı - karşısında olduğu süre boyunca gözlerini Del'in gözlerine kilitledi - ve gözlerinde en ufak bir pişmanlık, özür ya da suçluluk belirtisi yoktu. Sanki gülüyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Hayır, gülmek değil. Sıratarak.

"Bu senin için bile berbat bir şey Del," diye hırladı. "Paraya bu kadar mı muhtaçsın? Ben zaten her gece yüzlerce para getirerek kendimi öldürüyorum -

Senin için binlercesi vardı ama yetmedi mi? Beni *satmak* zorunda mıydın?"

"Sakin ol, kedicik," diye iç geçirdi Del ve onu gütmeye başladı. Odanın diğer ucuna, geceyi ciddi bir şekilde kutlamaya başlayan kalabalıktan uzağa. "Bu geceki paranın yarısının hasta çocuklara gideceğini hatırlatmak isterim."

"Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor!" diye tersledi, koridora çıktıklarında Ari arkasından yaklaşırken ondan uzaklaştı. "Öyle bir hale getirdin ki hayır bile diyemiyorum! Yirmi beş bin dolarını alacaksın, ama onun ödediği haftayı benim notum olarak kabul edebilirsin-"

"Kesin şunu," diye emretti Del, sesi tamamen işle ilgiliydi. "Son birkaç haftadır lanet olası bir ergen gibi davranıyorsunuz - *ikiniz* de lanet olası aptallarsınız ve ikiniz de biraz kapanana kadar lanet olası aptallar olmaya devam edeceksiniz. Kendi adıma, her gün senin suratsız kışını görmekten bıktım ve bu adamın seni bir an olsun görebilmek için pusuya yattığını görmekten de bıktım. Evet, ikinizi birbirinizle anlaştırmak için *bir* fırsat gördüğümde

Biraz para kazanmak için üzerine atladım. *Beni dava et.* Sonra da büyüün ve kendi sorunlarınızı başkalarının sorunları haline getirmekten vazgeçin."

Konuşma Valentine'a haddini bildirmek için yapılmıştı ve işe yaradı. Hatta biraz utandığını bile hissetti. Gerçekten suratı *asık mıydı?*

Yine de. Kötü bir numaraydı. Del en azından ona haber verebilirdi. Belki de düzenli bir müşterisiyle konuşup onu Ari'den daha fazla teklif vermeye ikna edebilirdi. Ya da en azından zihinsel olarak kendini onu tekrar görmeye hazırlayabilirdi.

Del bir süre daha ikisine de ters ters baktıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Bak, bir anlaşma yaptık," dedi Ari'yi göstererek. "Anlaşma anlaşmadır. Sana üyeliğini geri verdim. Açık artırma da tamamlandı - Serge siz ayrılmadan önce ödemeyi alacak. Bunun ötesinde, ikinizin ne yaptığı umurumda bile değil. Konuşun, konuşmayın. Onun için çalışın, çalışmayın. Ama ben bu durumdan elimi eteğimi çektim."

Sonra da bir anaokulu işletmek zorunda olduğu için homurdanarak uzaklaştı.

Valentine kollarını kavuşturmuş, onun ardından bakıyordu. Ondan biraz nefret ediyor ama geri gelmesini istiyordu. Ne yapması gerektiğini düşünerek dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı.

"Benimle şimdi konuşmalısın."

Hmmm, sanırım ne yapacağımı tam olarak biliyorum.

Valentine dönerek elini savurdu ve Ari'nin suratının ortasına bir tokat attı.

"Sen bir pislisin," dedi ona, sonra arkasını dönüp soğutucuya ve Kulüp Odası'na inen merdivenlere doğru aceleyle geri döndü.

"Bunu biliyorum," dedi ona yetişirken. "Ve sen bunu biz daha yatmadan önce biliyordun."

"Bahsettiğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun," dedi. O sırada merdivenlere varmışlardı ve Ari onu durdurdu.

"Hayır, bilmiyorum. O çılgın kafanın içinde neler olup bittiğini bilmiyorum çünkü *benimle konuşmuyorsun.* Nasıl olduğunu bilemem. Eğer beni üç metre yakınına yaklaştırmazsan, özür dileyemem Valentine."

Loş ışıkta ona baktı. Tanrım, çok yakışıklıydı. Daha önce hiç fark etmemişti ama adamın hafif melek gibi bir görünümü vardı - dalgalı

Sarı saçlı, yumuşak mavi gözlü, uzun boylu ve güçlü. Bu kadar sert düşmesine şaşmamalı. Ama sonra hınzır gülümsemesi tüm etkiyi mahvetti. Kolunu serbest bıraktı. "Sadece bitmesini istedim," dedi ve sonra aşağıya doğru devam etti.

merdivenlerden inmeye başladılar. "Tamam mı? Özür falan istemedim, istemiyorum. Seninle konuşmak istemiyorum. Senden *hiçbir şey* istemiyorum. sen."

Müzik Odası'na doğru ilerlerken, "Bu senin için çok güzel, ama *benim* işim henüz bitmedi," dedi. "Ve söylemek istediğim bazı şeyler var."

"Bana kendini dinletemezsin," diye tersledi Valentine, sonunda kulübün girişinde ona döndü. "Tıpkı senin için 'çalışmamı' *sağlayamayacağın* gibi, Ari. Orada ne teklif ettiğin umurumda değil - ben senin *fahişen* değilim, artık değilim."

"Seni hiç düşünmemiştim-"

Valentine elini kaldırdı.

"Yalan söyleme," diye tısladı. "Seni duydum. Sen söyledin. *Yalan söyleme.*"

Bir saniye boyunca ona baktı ve sonra kızın uzattığı eli tutup nazikçe göğsüne bastırarak onu şok etti.

"Yalan söyledim," diye başını sallayarak onayladı. Saçma bir şekilde, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Ama sana değil."

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye homurdanarak onu çekip kurtardı. "Az önce bir ton parayı boşa harcadın, umarım farkındasındır. Seninle yatmayacağım. Bu kulüpten seninle ayrılmayacağım bile."

"Bunların hiçbirini istemiyorum," diye onu temin etti.

"Ne olmuş yani? Sadece buraya gelip

Benden özür dileyecek misin?" diye homurdandı, ona hiç inanmamıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kendi kişisel işim için yirmi beş bin dolar ödedim.

'leprachaun' benim emirlerimi yerine getirecek," diye bilgilendirdi onu. Kadın bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylemek için ağzını açtı ama adam devam etti. "Ve ödenen para karşılığında hizmet bekliyorum. Bir hafta boyunca günde dört saat benim için çalışmak zorundasın."

"Bir şey yapmaya 'mecbur' değilim."

"Asistanım olacaksın," dedi ve sonunda bir anlığına sessizliğe gömüldü. Etrafına bir göz attı.

"Neyiniz?"

"Kişisel asistanım," dedi tekrar. "Son zamanlarda, normal çalışma saatlerimin dışında, ücretsiz bir dava üstlendim, bu yüzden bana yardım

edeceksin."

"Beni gerçekten çalıştırıyor musun?" Valentine şok olmuştu.

"Bunun için para ödedim, değil mi?" diye işaret etti. "Eğer tatmin edici bir iş çıkarırsan, ikramiye bile veririm."

"Bir ikramiye," diye gevrek gevrek güldü Valentine. "Ari, senin kişisel asistanın olarak çalışmak istemiyorum. Senin etrafında olmak *bile* istemiyorum."

"O zaman Del'e bağışının neden on iki ya da daha az olacağını açıkla," diye karşı çıktı. Ooohhh, ondan gerçekten nefret ediyordu. "Anlaşmayı daha da tatlı hale getireceğim - sana kendim ödeyeceğim."

"Bunu bir daha *yapmayacağız - seninle yatmayacağım.*"

"Sana bir asistan maaşı ödeyeceğim," diye açıkladı. "Saati yirmi beş dolar."

Val sinirli bir çığlık attı ve onu göğsünden itti.

"Senin paranı istemiyorum! Paranı *sikeyim*, Ari! Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Tek istediğimin para olduğunu mu? *Senin lanet paranı istemiyorum!*"

Pek de yumuşak konuşmamıştı. Oflayıp puflayarak ona dik dik bakarken, etraflarındaki herkesin dönüp baktığını hemen fark etti. Kulüp Odası'ndaki barmen Gary barın kenarına çekilmiş, onları yakından izliyordu.

Ari alçak bir sesle, "Tek istediğinin para olduğunu sanmıyorum," dedi.

Bu

Belli ki kendi öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Ama paraya *ihtiyacın* olduğunun farkındayım ve şu anda elimdeki en iyi pazarlık kozu - *tek* pazarlık kozu - bu. İster kabul et ister etme, bu ekstra para çok işine yarayacak. Bu arada büyükannen nasıl?"

Valentine havayı sertçe içine çekti ve kendini bir kez daha gözyaşlarını kırptırırken buldu. Sanki sadece onun varlığı bile kendisine zarar verebilirmiş gibi ondan uzaklaştı.

Muhtemelen yapabildiği için. Oksijenimi, kalbimi ve öz değerimi alıyor.

"Senden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret edebileceğimi sanmıyordum," diye nefes aldı. "Yine de işte buradasın, ağzını açıyorsun ve yanıldığımı bir kez daha kanıtlıyorsun."

"Sanırım bu alışkın olman gereken bir duygu. Bu arada saçına bayıldım."

Saçı mı? Valentine onun Caché'de olduğunu neredeyse unutmuştu, üstelik saçma sapan bir kostüm giymişti. Ari parmağını bir kıvrımın içinde döndürmek için uzandığında, acı verici bir şekilde şimdi ve buraya çekildi.

"Dokunma bana," diye tersledi ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Eğer asistanın olmamı istiyorsan, tamam, başka seçeneğim yok. Ama ben senin eskortun *değilim*. Sen benim müşterim değilsin. O

yüzden *bana dokunma*, anladın mı?"

"Bu fikri kabul edeceğini biliyordum."

"İş tam olarak bu anlama geliyor - emrinizde değilim. Bir asistan ne yaparsa onu yapıyorum, eve gidiyorum ve bu benim derslerimi, buradaki işimi ya da gerçek hayatımdaki hiçbir şeyi etkilemiyor. Hafta sonunda paramı alıyorum. Ben Bayan O'Dell, sen Bay Dickbag'sin. Anladın mı? Güzel, harika. Şimdi çık dışarı," diye emretti ona.

"Hiç sanmıyorum," diye kıkırdadı ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Önünde parlak altın bir kart parladı. "Benim üyeliğim ve bu konuda Del'e şikayette bulunarak zamanınızı boşa harcamayın - bunu taş a kazınmış olarak kabul edin."

"Tanrım, bunun olması için ne yaptın?" Val parmak uçlarını alnına sürterek inledi. Ari cevap verecek oldu ama Val elini kaldırdı. "Buna cevap verme, daha ne kadar pahalıya mal olduğumu bilmek istemiyorum. New York'tan hiç ayrılmamalıydım, yemin ederim."

Kaşlarını çatarak ona baktı ama tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki, konuşmaları kesildi. Birisi arkadan etrafından dolandı, bunu yaparken maruz kaldıkları gazabın farkında değillerdi.

"Val! *Harika* görünüyorsun!"

Ari'nin eski bir iş arkadaşı olan Evans Daniels ona doğru yürüdü. Bir kolunu beline doladı ve onu sıkarken bir yandan da yanağından öptü. Bütün bu süre boyunca Ari'ye baktı ve onun gözlerinin yarıklara dönüşmesini izledi.

Evans geri çekilirken kıkırdıyordu: "Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim - gelip sana teklif verecektim." "Ama dışarıdaki fedaiye göre, ben sınıfta kalırdı. Bugünlerde oldukça yüksek bir fiyat etiketine sahipsin!" Konuşurken hâlâ gülüyordu ve sonunda Ari'ye döndüğünde kolu hâlâ onun belindeydi. Kahkahası çabucak söndü ama gülümsemesi dudaklarında kaldı. "Ah. Anlıyorum. Üyelik ücretleri *pahalılaştı*. bakın."

Gerilimin yoğun olduğunu söylemek hafif kalır. Bir yandan Valentine gözlerini Ari'ye dikmiş, bakışları Ari'nin belindeki kola doğru inmişti. Evans herkese sırtıttı, boşta elinde bir içki vardı.

"Öğlen," diye konuştu Ari sonunda, ama o sırada bakışları Evans'ın üzerindeydi. "Pazartesi. Okulun otoparkında, dersten sonra. Seni bulmam için beni zorlama, Valentine."

"Buna pişman olacaksınız *Bay Sharapov*," diye uyardı onu. Adamın mavi gözleri ona kaydı.

"Muhtemelen," diye kabul etti. "Ama ben ortaya çıktığımda orada olmazsan senin olacağının yarısı kadar bile değil."

Başını salladı ve uzaklaşarak Müzik Odası'ndaki kalabalığın içinde kayboldu.

"Gerçekten ödedi mi -" Evans yalnız kaldıkları anda başladı.

"Evet," diye araya girdi Valentine. "Burada olacağını bilmiyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yok - haftalardır ofisinin yakınına bile gitmedim. Sen de bilmiyordun. biliyor musun?"

"Hiç de değil. Del biliyordu, sanırım Serge ve Charice de. Ama kimse bana söylemedi. Anlaşılan herkes onunla yüzleşmemizin zamanının geldiğine karar vermiş," diye iç geçirdi.

"Oldukça kurnazca," diye başını salladı Evans. "Birkaç günlüğüne onunla çalışman, onun için bir şeyler yapman gerekiyordu, değil mi?"

"Doğru. Del beni suçlamak için St. Jude'un hayır kurumunu kullanıyor, Ari de Gam- Gam'ı. Yapamam... Hayır diyemem," diye iç geçirdi. "Her şeyin bittiğini sanıyordum. Artık yapmayacağımı sanıyordum..."

Cümlelerin akıp gitmesine izin verdi. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağını düşünmüştü. Aaron Sharapov gibi insanlar Valentine O'Dell gibi insanlar takılıyordu, bu yüzden makul bir beklentiydi.

Onun hayatına bu kadar ani bir şekilde ve kendisi için görünürde hiçbir kaçış planı olmadan girmesini kesinlikle hiç beklemiyordu. Çok etkili bir şekilde kapana kısılmıştı. Neredeyse bir ay boyunca onu unutmaya çalışmıştı ve şimdi önümüzdeki hafta boyunca her gün onu görmek zorundaydı.

Gam-Gam'i düşün. Kirayı düşün. Tıbbi faturaları düşünün. Bir ya da iki yıl içinde onun gibi birinin yardımına asla ihtiyaç duymayacağınızı düşünün. bir daha asla.

"Onun ofisinde mi çalışıyorsun?" Evans kibarca sordu ve onu nazikçe Müzik Odası'ndaki bir kabine doğru yönlendirmeye başladı.

"Asistanı olmamı istediğini söyledi. Tanrı yardımcım olsun, sanırım bir planı var," diye inledi Valentine ve başını önlerindeki masaya bıraktı.

"Belki de daha sık uğramak için bir neden bulurum - hem biraz zaman öldürmene yardımcı olurum hem de onun canını sıkarım," diye kıkırdadı Evans.

Valentine, adamın elini başının arkasında hissettiğinde donakaldı. parmaklarıyla kalın buklelerine masaj yapıyordu. Evans'ın ondan etkilendiğini biliyordu, bu konuda hiç utangaç olmamıştı. Ama her etkileşime girdiklerinde,

hizmetlerinin onun için sınırsız olduğunu açıkça belirtmişti. Arkadaşlıkları ve Ari ile olan iş ilişkisi bunu imkânsız kılıyordu.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi, doğrulup elini nazikçe uzaklaştırarak. "Bunun olması gerekenden daha fazla insanı etkilemesini istemiyorum; bu benim sorunum. Bununla kendim başa çıkacağım. Bir hafta sonra bitecek. Bu geçen seferkinden daha az."

İfadesinin son kısmını şaka olarak söylemişti, ama gerçekten söylediğinde kulağa iç karartıcı gelmişti.

Geçen sefer sadece iki hafta olması gerekiyordu ve bakın sizi nereye getirdi.

I Ari'nin şansı *sonunda dönüyor* gibi görünüyordu. Valentine'la yeniden bir araya gelmeleri biraz boktan bir gösteri olmuştu. Her bakış

Ona verdiği para ihanet ve öfkeyle doluydu ve tabii bir de şu anda yirmi beş bin dolarının dışarıda olduğu gerçeği vardı. Büyük miktarlarda parayı havaya uçurmayı umursamıyordu ve bunu kesinlikle hayırsever bir bağış olarak vergilerine yazacaktı, ama yine de. Bu işe hiç girmemişti. onunla baş başa kalabilmek için bu kadar para harcamak zorunda kalacağını düşünüyordu.

Lanet olsun, Del.

Yine de işe yaramıştı ve sadece on iki saat kadar Aziz Valentine'in lütfuna geri döndükten sonra, haftalardır gördüğü ilk iyi şansa sahipti.

Valentine'a bazı ücretsiz işler yapmaya hazırlandığını söylemişti. Gerçek şu ki, iş için ihtiyaç duyduğu tüm bilgilere sahip değildi, henüz değil - müşteri elinde değildi. Nerede olduğunu bilmiyordu ve onu bulmakta da çok zorlanıyordu.

Cumartesi günü işe gitti, işinde ilerleme kaydetmeyi umuyordu, böylece önümüzdeki hafta için yükü hafifleyecekti. Ofisine gittiğinde her gün yaptığı şeyleri yaptı. Ceketini çıkardı ve astı. Kendine kahve yaptı. Mesajlarını kontrol etti. Cuma günü, gerçekleşecek olan irade savaşına zihinsel olarak hazırlanmak için erken çıkmıştı. O akşam, günün ilerleyen saatlerinde gelen birkaç aramayı kaçırmıştı. Kahvesini yudumlarken, not aldığı mesajları gözden geçirdi.

Bir tanesi büyükannesinden, büyükanne ve büyükbabasının altıncı evlilik yıldönümlerinde olup olmayacağını soruyordu.

Biri bir müşteriden, bazı evrakları arıyor.

Bir tanesi "The Hive Agency" adında bir yerden, bir fatura sorununu soruyor.

Ari bir süre son nota baktı, beynini yoklarken gözleri kısıldı. Kovan Ajansı da neyin nesiydi? Ne faturası? Bu neden İsim tanıdık geldi mi?

Bir ajans ... bir ajans ... ne zaman bir ajans kullandım ki ... bir dakika ...

Kafasının içinde bir netlik belirdi ve ismi hatırladı. Hive Ajansı, insanların evde bakım hizmeti bulmalarına yardımcı oluyordu. Valentine'ın hemşirelerini bulduğu yerd - bir bakıcı iş ajansıydı. İlk hemşire, Ari ortaya çıkmadan çok önce Valentine ve Gam-Gam'in yanındaydı. İkincisi ise onun isteği üzerine ve masrafları ona ait olmak üzere işe alınmıştı.

Fatura sorunu!

Ari telefonu eline aldı ve cumartesi günü açık olmaları için dua ederek kendisine bıraktıkları numarayı hızla çevirdi.

Sonunda biri telefonu açtığında, "Ben Aaron Sharapov," diye kendini tanıttı. "Aramamı isteyen bir mesaj aldım - bir şey hakkında Fatura mı?"

Ona Hemşire Crockett'in son iki haftalık hizmetinin ücretini ödemediği açıklandı. Biraz şaşırmıştı çünkü bakım faturalarını Valentine kendisine sunar sunmaz ödemişti. Ama Ari Takvimine baktığında, içinde bulunulan ayın başlangıcındaki iki haftadan bahsedildiğini fark etti - yeni bir faturalandırma döngüsü aynı zamanda başlamıştı

Valentine'ın onu kestiği zamanki gibi.

Kötü bir alışkanlık gibi onu bıraktıktan sonra Hemşire Crockett'in hizmetlerini iki hafta daha kullanmış ve sonra da faturayı ona kesmişti.

Bunu kendi yararına nasıl kullanabilirdi?

"Karışıklık için özür dilerim. Telefonda ödeyebilir miyim? Ya da öğle tatilinde oraya gelebilirim. Ayrıca, Bayan Crockett ile iletişime geçmemin bir yolu var mı?"

Para meselesi halledildikten sonra, resepsiyon görevlisini tatlı dille ikna ederek Crockett'in çağrı cihazının numarasını verdi. Sonra numarayı çevirdi ve birkaç dakika içinde geri dönüş çağrısı aldı.

"Bay Sharapov?" diye sordu, sesi hafif ve tatlıydı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bazı fatura sorunlarını çözmeye çalışıyorum," diye açıkladı. "Ve Valentine'ın büyükannesini bulmakta zorlanıyorum."

"Pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum," diye iç geçirdi. "Eugenia o tesise taşındıktan ve ben de bu yeni işe girdikten sonra tüm bağlantımı kaybettim."

"Gam-Gam huzurevinde mi?" diye sordu şaşırmış gibi yaparak. Bir kalem kaptı ve not defterinin üzerinde tuttu.

"Nitelikli bakım tesisi," diye düzeltti onu, ancak aradaki farkın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "O ikinci felç çok daha fazla sorun yarattı, Zavallı torununun ona evde bakmasına imkan yoktu."

kısa bir süre sonra. Hastane, Bayan Parker'ı iyileşme bakımı ve gözlem için tesise taşıdı. Ama sonra IDHS devreye girdi -"

Ari hikâyenin bir kısmını Del'den dinlemişti ama mümkün olduğunca çok şey bilmesinin kendisine yardımcı olacağını düşündü.

"IDHS - sosyal hizmetler gibi mi?"

"Evet. Anladığım kadarıyla biri Valentine'ı yaşlı ihmali nedeniyle ihbar etmiş."

"Saçma, hayatını büyükannesi için yaşadı."

"Benimle görüştüklerinde ben de öyle demiştim ve Hemşire Grace'in de Bayan Parker'ın tüm doktorları gibi Valentine için övgü dolu ifadeler verdiğini biliyorum. Yine de zavallı Val'in başına gelenler çok zor."

Zavallı Valentine, gerçekten. Beni aramadığına hala inanamıyorum. Bu yasal bir mesele, ona yardım edebileceğimi biliyor.

Ari bir an için dişlerini sıktı, sonra derin bir nefes aldı. "Bayan Parker'ın bir bakımevinde olduğunu söylemişsiniz.

Hangisi olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım North Branch Bakım Tesisiydi."

"Zaman ayırdığınız ve verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederim Bayan Crockett." "Elbette canım. Umarım bu Valentine ile tekrar bir araya geldiğiniz anlamına geliyordur,

Her zaman çok yakışıklı bir çift olduğunuzu düşünmüşümdür."

Ari yüzünü buruşturdu ve aramayı sonlandırmadan önce veda etti.

Hemen ardından resepsiyonist Rose'u masasından aradı.

"Evet, Bay Sharapov?"

"Illinois Sağlık Hizmetleri Departmanı'ndaki tüm bağlantılarımızın bir listesini yapmanızı istiyorum," diye bağırdı. "Ve şehirde sağlık hizmetleri için çalışan tanıdığımız tüm avukatların."

"Üzerinde, Bay Sharapov."

Valentine'a onu Pazartesi günü alacağını söylemişti. Yapacak çok işi ve bunları yapmak için çok az zamanı vardı.

Temasa geçmesi gereken kurumlar hafta sonu kapalı olacaktı.

Yine de Ari sıkı çalışmaktan hiç korkmamıştı, bu yüzden kollarını sıvadı, kravatını çıkardı ve işe koyuldu.

Ben, pro-bono yapıyorum. Bu kız için yapabileceğim şeyler, neredeyse utanç verici.

KULÜPTEKİ BRAVADO'SUNA RAĞMEN, Valentine gergindi. Cuma gecesinden beri gergindi. Tüm hafta sonu öfke ve kalp kırıklığıyla sarmalanmış bir endişe nöbeti gibi geçmişti.

Ve şimdi Pazartesi günüydü ve üniversitesinin açık otoparkında bekliyor, Ari'nin aptal küçük spor arabasının ortaya çıkmasını beklerken başparmağının kenarını kemiriyordu.

Gerçekten asistan mı olacağım? Yoksa bütün zamanımı onun elini kıcımdan uzaklaştırarak mı geçireceğim?

Zihinsel olarak hazırlanmak için bütün bir hafta sonu geçirmişti. Cuma günü yaşananlardan sonra Del bile Cumartesi gecesini hak ettiğini kabul etmişti. Normal olarak,

Valentine hiçbir şey için işini kaçırmadı - Gam-Gam'in yeni sağlık faturaları eskileri bozuk para gibi gösteriyordu, artık alabileceği tüm paraya ihtiyacı vardı.

Ari'yle daha önce yaptığı anlaşmalardan kalan nakit para zulasının hepsi gitmişti ve işte kazandığı tüm ekstra para neredeyse elinden uçup gitmişti. Bu para tıbbi faturalara ve IDHS'nin kendisi hakkında yürüttüğü soruşturmayla ilgili ne yapabileceğini -eğer bir şey varsa- anlamaya çalışmak için avukatlarla yaptığı birkaç görüşmeye gitti. Ari gibi birine parası yetmediği için konuştuğu herkes parasını almış ve yardım edemeyeceklerini söylemişti.

Otobüs duraklarındaki banklara reklam veren avukatlara gidersem böyle olur.

Bu yüzden işe gitmemek genelde hayır demektir. Yine de yirmi beş bin doların yüzde onu, bir gecelik iş için oldukça yüksek bir meblağdı. Del Cuma akşamı parasını çekmişti, bu yüzden Cumartesi gününü kaçırdığı için kendini çok kötü hissetmiyordu. Bu ona düşünmek için zaman kazandıracaktı. Plan yapmak için. Hazırlanmak için.

Kendini bu kadar çok strese soktuğu için, Pazartesi günü geldiğinde daha da gergin bir enkaz haline gelmişti.

Tanrım, benim için ne planlıyor!? Bana gerçekten ödeme yapacak mı? Ödemesini istiyor muyum? Hala bunu durdurabilirim. Hayır, yapamam. Buna ihtiyacım var. Neden beni bu çaresiz insana dönüştürüyor!?

Çünkü ona aşık olmaya çok yaklaştı, işte bu yüzden.

Aralarında bir şeylerin büyüdüğünü düşünmüştü. İkisi de bunu hissetmiş, ikisi de bunun hakkında konuşmuş, ikisi de bunu kabul etmişti. Onlara inanmıştı.

Ona inandım.

Bir numaralı hata.

Evet, Ari onun zamanını ödemişti. Arkadaşlığı için. Ama en çok acı veren de buydu - onun bir fahişe olmadığını anlamasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Onu bu şekilde düşünmediğine dair güvence vermişti ve sonunda, onu *asla* bu şekilde düşünmediğini söylemişti. Onu *asla öyle düşünmeyeceğini*.

Ve ona inanmıştı.

İki numaralı hata.

Hepsi bir yalandı.

Ari Sharapov'un kendi hayatı üzerinde çok az kontrolü vardı. Bir keresinde ona uzun bir oyun oynadığını açıklamıştı. Şimdi babasının dediklerini yaparsa, birkaç yıl içinde hayatını kurmuş olacaktı. Elbette, tam olarak istediği gibi bir hayat değildi. İstedikinden emindi ama istediği şeyleri elde etmek için en iyi seçeneğin bu olduğuna kendini ikna *etmişti*.

Ari, biraz kontrol sahibi olduğunu hissetmek için kız arkadaşını terk etmiş ve Valentine'a zamanının karşılığını ödemişti. Tam da her zaman istediği gibi, kendisinden hiçbir şey istemeyen, hiçbir şey borçlu olmadığı ve içinde hiçbir sorumluluğu bulunmayan bir ilişki. Sadece parmağını şıklatacaktı ve o da koşarak gelecekti. Onun için seksi giyinecek, onun için güzelce gülümseyecek ve onun için dizlerinin üzerine çökecekti. Valentine böyle bir ilişkinin çekiciliğini görebiliyordu, özellikle de Ari gibi bir adam için.

Yani ona para vermiş, onu kullanmış ve bu ilişkiyi devam ettirmek için söylemesi gereken her şeyi söylemişti. Neden bundan vazgeçmek istesin ki? Onun için mükemmeldi - söylediği her şeye inanacak kadar aptal bir kız ve ona tatlı sözler fısıldadığı sürece onu istediği şekilde becerecekti. Kahretsin, ödemeyi kesebilirdi ve kız yine de gelmeye devam ederdi. Ondandır hoşlanmaya devam ederdi.

Ona aşık olmaya devam ettim.

Tanrıya şükür, çok geç olmadan onu anlamıştı.

... öyle mi?

Gıcırdayan lastiklerin sesi onu hayal dünyasından kopardı ve önünde duran büyük, siyah, Audi SUV'a ters ters baktı. Araç hareket etmeyince gözlerini devirdi ve ondan uzaklaşmak için bir adım attı ama sonra yolcu camı açılmıştı.

Ari orta konsola doğru eğilerek, "Atla, geç kalıyoruz," dedi. Valentine geri çekildi ve araca tekrar baktı.

"Bu senin araban değil," dedi elini koluna uzatırken. "Değil mi? Ruhsatında benim adımın yazması garip. *Bin arabaya*."

Kadını pelüş deri koltuğa oturtuktan sonra gaza bastı ve hızla otoparktan çıktı. Her zaman biraz dikkatsiz bir sürücü olmuştu; hız sınırları onun için daha çok bir öneri gibiydi.

"Ego aracına ne oldu?" Valentine Porsche'sini kastederek sordu. Boğazını temizledi ve trafiğe girerken konsantre oldu.

"Ondan kurtuldum."

"O arabayı sevdiğini sanıyordum - neden?" "Şirket onu benim için almıştı."

"Yani?"

"Şirketin benim için satın aldığı dairenin anahtarlarını da gizlice sakladığını öğrendiğimde, bunun iyi bir şey olabileceğini düşündüm. 'hediyelerinden' kurtulmaya başlama fikri. Evimi seviyorum ve kilitleri değiştirmek kolay - ama arabanın gitmesi gerekiyordu."

"Anahtarların onlarda," diye homurdandı Valentine. "Zengin insanlar çok tuhaf."

"Evet, öyleler."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu onun için neredeyse dayanılmazdı. Ari tamamen rahat görünüyordu, koltuğunda arkasına yaslanmıştı, bir eli direksiyonun üzerindeydi. Sanki bu tamamen normal bir günmüş gibi.

Ve işte oradaydı, kendi derisini soymaya yarı hazırды.

"Neden başka bir Porsche değil? Bir gecede hiç düşünmeden yirmi beş bin doları havaya uçurabiliyorsan, başka bir spor araba alabilirdin," diye işaret etti. Adam kıkırdadı.

"Neredeyse hiç düşünmedin, ha? Valentine, son üç hafta içinde düşündüğüm çok az şey oldu."

Bu ifadeyi söylerken neredeyse boğulacaktı ve bunu gizlemek için yumruğunun içine öksürdü.

"Sonunda Porsche'lerin küçük penisli erkekler için olduğunu anladım. Sanırım," diye devam etti arabasında başıboş dolaşmaya. Kendini nötr ve güvende hissediyordu. Ari bir iç geçirdi ve sonunda ona baktı.

"Başka bir Porsche almadım," diye başladı, kırmızı ışıktaki durduklarında onun bakışlarını tutarak. "Çünkü bir keresinde biri bana arabamı beğenmediğini söylemişti."

Hayır, tarafsız değil. Güvenli değil.

Valentine dudaklarını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırды ve araba ilerlemeye başladığında dikkatini dağıtmaya çalıştı. Konuşmamanın en güvenli bahis olduğunu düşünerek zihnine çekildi ve

günün geri kalanı için planlarını gözden geçirdi. Ari ile işini bitirdikten sonra ilk durağı büyükannesini görmek olacaktı.

Gam-Gam.

Ari'den ayrılmak korkunçtu ve korkunç bir zamanda gerçekleşmişti ama tüm bunlardan daha da kötüsü, Valentine kötü bir insan olduğunu fark etmişti. Sadece aşk hayatını değil, *gerçek* hayatını da mahvetmişti. Aptal bir adam gözünü kör etmişti. İyi zamanlar ve daha iyi seks.

Altı ay boyunca neredeyse her anıyla ilgilendikten sonra büyükannesinin günlerinde Val dizginleri gevşetmişti. Sadece birazcık. İkinci bir hemşire tutacak kadar, büyükannesini eğitilmiş, profesyonel elleri günün her saati. Valentine gerçekten de bunun en iyisi olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa hemşireler hasta ve yaşlı bir kadına nasıl bakacaklarını daha iyi bilirlerdi, değil mi?

Görünüşe göre, birisi aksini düşünmüş. Büyükannesinin ikinci felcinden sonra hastaneye yatırılmıştı. Çok geçmeden IDHS'den sosyal hizmet görevlileri gelmiş ve onun tıbbi vekalet yetkisini kötüye kullandığına dair raporlar aldıklarını iddia etmişlerdi.

büyükannesinin parasını kendine harcıyordu. Valentine neredeyse gülecekti. *Ne* parası lan? Büyükannesinin tüm emeklilik parası gitmişti - çalınacak hiçbir şey yoktu.

Yine de bunların hiçbiri IDHS için önemli değildi. Her şey Valentine'ın kendisini suçlayanlara karşı söylediği sözlerden ibaretti ve Gam-Gam'a bu konudaki fikrini soramazlardı, çünkü o çoğu zaman kendi adını bile bilmiyordu.

Böylece bir soruşturma başlatıldı. Aslında denetleniyordu - her makbuzu, her faturayı, her doktor ziyaretini, her tıbbi dosyayı istiyorlardı. Büyükannesinin ve Val'in banka hesap dökümlerini istediler. Çiftliğin satışıyla ilgili evrakları istediler. Okul ödemelerini bilmek istiyorlardı. *Her şeyi* istediler.

Ayrıca kendi gelirinin nereden geldiğini de öğrenmek istediler.

Ne lanet bir kabustu. Valentine yanlış bir şey yapmadığını biliyordu ama yine de tüm bunları yaşamak zor ve korkutucuydu. Başlangıçta ona Gam-Gam'dan uzak durmasını emretmişlerdi. Büyükannesini tekrar görmesine izin verilmesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti, kadın bu kadar hastayken bu tam bir işkenceydi - dokun ve git, gerçekten. Neyse ki evdeki hemşireler, Grace ve Crockett, karakter tanıkları olarak onun için konuşmuşlardı, bu yüzden sonunda ziyaret etmesine izin verildi.

Böyle bir şeyin tekrar ya da daha kötü bir şekilde gerçekleşebileceğini bilmek bile Valentine'ı her zamankinden daha da gergin hissettiriyordu. Bisikletli kurye işinde giderek daha fazla saat çalışıyor ve Caché'deki eskortluk işinde büyük bahşişler almayı umarak cazibesini artırıyor. Kendisi, oda arkadaşı ve Gam-Gam için işleri kolaylaştıracak herhangi bir şey.

Ne olursa olsun, ben de kendimi böyle durumlarda buluyorum. "Nereye gidiyoruz?" Valentine sordu, aniden fark etti ki bölgeyi tanıdı.

"Ah, unutmuşum, sana bir şey getirdim." Ari onun sorusunu duymazdan gelerek ceketinin iç cebini karıştırdı.

"Senden hediye falan istemiyorum," diye cevap verdi hemen. Adam homurdandı ve plastik beyaz bir kartvizite benzeyen ama üzerinde hiçbir şey basılı olmayan bir şey çıkardı.

"Giriş kartı," diye açıkladı, iki parmağının arasında tutarak. "Asistanım olmak için buna ihtiyacın olacak. İş yerimdeki ofisime girmeni sağlayacak. konferans odası, dinlenme odası - ancak mesai saatleri dışında doğrudan bina erişimi yok."

"Mesai saatleri dışında neden senin iş yerine gelmek isteyeyim ki?" diye sordu, anahtar kartını adamın elinden alırken.

"Eminim seni baştan çıkaracak bir şeyler bulabilirim," diye önerdi. Kadın ona ters ters baktı.

"Eminim *yoktur*. Nereye gidiyoruz? Bu bölgeyi biliyorum."

"Şaşırmadım. Sadece bir dava üzerinde çalışıyorum."

"Bir dava mı?" Valentine sordu. "Burada ne kadar kalacağız? Açık artırma kurallarına göre, günde sadece dört saat çalışabiliyorum - ve sen bir pislik olduğun için, bu saatlerden ikisini düşünüyorum. Zengin bir adam vergilerini ödemekten kurtulmaya çalışırken bir köşede oturup not almak istemiyorum."

"Ben vergi avukatı değilim," diye kıkırdadı Ari. "Ve burada uzun süre kalacağımızı sanmıyorum. Bu... yeni bir müşteri ve hassas bir durum, ama kolayca çözülebilecek bir durum, sanırım."

"Her şeyin kolay olduğunu düşünüyorsun." "Çünkü benim için her şey kolay."

Bir otoparka girdiklerinde "Saçmalıyorsun," diye homurdandı. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı - binayı hemen tanıdı. Bu konuda birkaç kabus görmüştü. "İçişleri Bakanlığı için mi çalışıyorsun?"

Sağlık Hizmetleri mi? Ama siz şirketler hukukundasınız - bu ne tür bir toplantı? "

"İkimize de fayda sağlayacak türden, umarım. Güven bana."

"Sana *güvenmek* mi? Bu sözleri gerçekten söyledin mi? Kafan iyi mi senin? Arabadan inip hemen uzaklaşmak için yarım aklım var," diye tehdit etti.

"*Asistan*, Valentine," diye hatırlattı Ari ona arabayı kapatırken. "Bu senin patronun olduğum anlamına geliyor ve önümüzdeki *dört* saat boyunca söylediklerimi yapmak zorundasın, yoksa o zavallı hasta çocuklar benim paramdan hiçbir şey alamayacaklar."

Valentine'ın çenesi düştü.

"Sen *kelimenin tam anlamıyla*

en kötüsüsün." Ari de ona

sırıtarak karşılık verdi.

"Öyle olmadığımı nereden çıkardın?"

5

Ari masada kaskatı oturmuş, başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Başını bir an döndürdükten sonra hızla yana doğru salladı.

Şak. Ah, sonunda boynunu kırmayı başarmıştı. Bu onu çıldırtıyordu - fark ettiğinden daha gergin olmalıydı, tüm gerginliğini omuzlarında tutuyordu. Sonra koridordan gelen bir ses hem onun hem de Val'in dikkatini kapıya çekti. İlk kez hareket etmişti Odaya girdiğinden beri.

Bu şubede olduklarını ilk fark ettiğinde Illinois Sağlık Hizmetleri Departmanı, bir sürü soru sormuştu. Ön bürodaki bayanla konuşurken onu görmezden gelebilmişti. Val, ikisi için ve Gam-Gam'in dosyasından sorumlu sosyal hizmet görevlisiyle bir randevu ayarladığını duyunca şok olmuş gibiydi. O zaman sustu ve küçük, boş bir ofiste yontma bir masaya oturduklarından beri kılını bile kıpırdatmadı.

Kapının tokmağı dönmeye başladığında Valentine ürperdi ama Ari yavaşça ayağa kalktı. Eliyle kravatını düzeltti, sonra parmaklarını hızla saçlarının arasından geçirdi ve bir resim çerçevesindeki yansımasına göz attı.

Valentine saçlarını her zaman sevmişti. Nedenini bilmiyordu, en iyi zamanlarda bile asi oluyordu, bazen hepsini tıraş etmeyi düşünüyordu. Fakat

Elbette şimdi asla yapmayacaktı, çünkü bir zamanlar parmaklarını üzerinde gezdirmeyi çok severdi ve belki bir gün tekrar yapacağına dair umutları vardı.

Bir kadın odaya girerken boğazını temizleyerek onların varlığını duyurdu.

"Ah, Bay Sharapov, bana burada beklediğinizi söylediler," Mrs. Gam-Gam'in vaka yöneticisi Abigail Flatley şunları söyledi.

Ari, hafta sonu boyunca yaptığı araştırmalardan ve o sabah yaptığı telefon görüşmelerinden sonra, ihmal ihbarı yapıldığında Abby Flatley'nin iddia edilen istismarın boyutunu belirlemek için getirildiğini öğrenmişti. Gam-Gam'in Valentine'ın bakımına geri verilmesi Abby Flatley'nin kararına bağlıydı.

Ari o sabah Abby ile birkaç kez telefonda konuşmuş, ertesi gün Valentine ile yapacağı bir toplantıyı yeniden planlamaya çalışmıştı,

Ve tüm bunları Valentine'ın sözde isteği üzerine yapıyordu. Elbette bu düpedüz bir yalandı ama büyük kazançlar büyük riskler gerektirirdi.

"Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi Ari ve öne çıkıp elini uzattı. Abby elini güçlü ve içten bir şekilde sıktı, sonra da masadaki yerine doğru ilerledi.

"Neler oluyor? Burada ne işimiz var?" Valentine sonunda konuştu, belli ki sesini medeni tutmak için mücadele ediyordu.

"Bay Sharapov bu sabah erkenden beni aradı ve Toplantınızı şimdilik erteleyin. Bana büyükannenizin yasal temsilcisi olduğunu söyledi," dedi Abby, ikisine de şaşkın şaşkın bakarak.

"O -" Valentine başladı ama Ari ona devam etme şansı vermedi. Hâlâ ona kızgındı ve muhtemelen çok ihtiyacı olan yardımı reddedecek kadar kızgındı.

"Hizmetlerimi *karşılıksız olarak* sunuyorum," diye araya girdi ve kadının gözlerinde bir ışığın parladığını izledi. Sonra tekrar oturmadan önce evrak çantasını masaya bıraktı. "Sağlık ve tıp hukuku benim uzmanlık alanım değil ama Büyükanne Parker çok özel bir kadın, o yüzden elbette yardım etmeliydim."

"Şirketler hukukunda çalışıyor," diye atıldı Valentine. Belli ki şaşkınlığını ve merakını üzerinden atmıştı ve şimdi de onun bu işe karışmasına sinirlenmişti. "Ve o bu işin bir parçası değil, neler olup bittiğini bile bilmiyor."

Ari, birkaç saat önce kendisine fakslanmış olan bazı kâğıtlara baktı.

"Yaklaşık üç hafta önce, IDHS yaşlı ihmali iddiasıyla bir telefon aldı," dedi ve ayrıntıları gözden geçirdi. "Bayan Parker'ı ihmal edilen, Bayan O'Dell'i de ihmal eden olarak adlandırdılar ve bu da IDHS'nin Bayan O'Dell'in büyükannesi hasta ve hastanedeyken ziyaret haklarını reddetmesiyle sonuçlandı."

Val, "Evet, ama artık onun tesisinde ziyaret etmeme izin vermeye başladılar," dedi. "Yani ben-"

"Bayan Parker'ın tıbbi dosyalarının yanı sıra kendisiyle ilgili tüm kamu kayıtlarının basit ve üstünkörü bir incelemesi, Bayan O'Dell'in yalnızca örnek bir birinci basamak bakıcısı olmakla kalmayıp, çoğu zaman gerekli olanın *ötesine* geçtiğini gösterecektir. Bakım masraflarını karşılamak için birden fazla işte çalışmıştır.

büyükannesinin tıbbi bakımı, titiz muhasebe kayıtları tuttu büyükannesinin mali işleriyle ilgilenmiş, bir değil *iki kalifiye* hemşirenin yanı sıra Bayan Parker'ın sağlık durumunu takip etmesi için bir yatılı yardımcı tutmuştur. Bu hemşirelerin ikisi de Bayan O'Dell'e karşı dava açıldıktan sonra ona kefil oldular."

Bayan Flatley kendi kâğıt yığınına karıştırırken, "Evet, bahsettiğiniz tüm kayıtlar bizde var," dedi.

Valentine, "Ne zaman istenseler hemen teslim ettim," diye ekledi. "Onları buraya kendim getirdim."

"Bayan O'Dell'in Bayan Parker'ın tıbbi vekili olduğunu biliyorsunuz," dedi Ari, diğer bazı evrakları gözden geçirirken. Sosyal hizmet görevlisi başını salladı.

"Evet, kayıtlarımızda var."

"Bayan Parker'ın yasal vekili de o," diye devam etti ve iki kadın da başını salladı.

"Elimizdeki tüm evraklar kayıt altında, Bay Sharapov," dedi Abby. "Valentine birkaç ay önce büyükannesi için tıbbi yardım başvurusunda bulundu, Bayan Parker için ilk olarak o zaman bir dosya açıldı."

"Yani diyorsunuz ki IDHS'nin elinde zaten Ms. O'Dell büyükannesine bakıyordu," dedi Ari kaşlarını kaldırarak. "Ve büyükannesinin vasisi olduğunun kanıtı. Yine de olası istismar *iddiasıyla yapılan bir* telefon görüşmesine cevaben IDHS, Bayan Parker'ın yasal vekilinden herhangi bir bakım veya vekalet almasını engelledi."

Valentine'ın gözleri büyürken, Abby Flatley'nin gözleri birdenbire çok dikkatli ve gergin baktı.

Güzel.

"Bunun hassas bir durum olduğunu anlıyoruz, ancak tüm çağrıları ciddiye almalıyız - protokol böyle," dedi ellerini birbirine kenetleyerek.

"Soruşturma başlatmak bir protokoldür - Bayan Parker'ın torunuyla görüşmesine izin verilmemesi gereksizdi ve muhtemelen sağlığına zarar veriyordu. Bayan O'Dell, büyükannesiyse aynı odaya girmesine bile izin verilmezken, onun tıbbi bakımıyla ilgili bilinçli kararları nasıl verecekti? Hastanede nasıl olduğunu görmek için onu kontrol etmesine izin verilmedi mi?"

"İstismar vakalarında, en iyisinin -"

"Ama bu istismar değildi," Ari evrak çantasını dramatik bir şekilde kapattı, ses küçük odada yankılandı ve Valentine'in koltuğunda zıplamasına neden oldu. "Bu bir ihmal iddiasıydı. *İddia edilen ihmal*. Bayan O'Dell ya da büyükannesi hakkında başka hiçbir ayrıntı vermeyen bilinmeyen bir kaynaktan. Bu nedenle, IDHS'nin Bayan Parker'a doğrudan ve muhtemelen telafisi mümkün olmayan bir zarar verdiği ve hem Bayan Parker hem de Bayan O'Dell'de duygusal travmaya neden olduğuna inanıyorum, sadece büyük olasılıkla ikisini de tanımayan bir kişiden gelen bir telefona dayanarak."

Valentine'in çenesi tekrar düştü ve konuşmaya başladığından beri gözlerini ondan ayırmadığını fark etti. Yine de ona dönüp bakmadı. Çelik bakışlarını her geçen saniye daha da öfkeli görünen sosyal hizmet görevlisinin üzerinde tuttu.

"Gerçekten, 'onarılamaz' kelimesinin biraz fazla olduğunu düşünüyorum, sadece birkaç gündü-" diye tartışmaya çalıştı.

"Kaç gün boyunca büyükannene ulaşmana izin verilmedi?" Ari sonunda Val'e bakarak sordu. Bir an için kekeleydi.

"Uh... bir haftadan biraz fazla."

Ari masanın üzerine bıraktığı tek kâğıda baktı. "Tıbbi kayıtlarına göre, o dokuz gün içinde

Bayan Parker migren, mide rahatsızlığı, soğuk algınlığı, İYE ve böbrek enfeksiyonundan muzdaripti. Onun yaşında ve sağlık durumunda, bunlardan herhangi biri

ve yaşı ve sağlık durumu *nedeniyle*, tüm bunlar ruhsal durumunun daha da bozulmasına katkıda bulunmuştur.

Hastaneye girmeden önce Bayan Parker'ın torununu tanıması için çok az yönlendirmeye ihtiyacı vardı - şimdi kendi torununu hatırlamakta zorlanıyor

isim. Doktorlarının yanı sıra benim de inancım odur ki, Bayan O'Dell'i görmesine ve onunla iletişim kurmasına izin verilseydi, bu hastanede yaşadığı stresi büyük ölçüde azaltacak ve yukarıda bahsedilen sağlık sorunlarının hepsini olmasa da bazılarını muhtemelen önleyebilecekti." Ari her şeyi sıraladı.

Elbette bunların hiçbirisi tam olarak doğru değildi. Gam-Gam hastaneye gitmeden önce oldukça hasta bir kadındı ve Valentine yanında olsa da olmasa da bu durum değişmeyecekti. Ancak IDHS bunun doğru *olmadığını* kanıtlayamazdı, bundan kesinlikle emindi.

Ve Ari boşuna iyi bir avukat değildi.

"Bu çok saçma," diye oflayıp pufladı Abby ona. "Bayan Parker'ın mevcut tıbbi durumundan biz sorumlu değiliz."

"Bence öyle olduğunuzu söyleyen güçlü bir davamız var," diye karşı çıktı. "Müvekkillerimi, onları zorladığınız duygusal ve tıbbi mücadeleleri karşılamak için IDHS'ye ve Cook County'ye tazminat davası açmaları için şiddetle teşvik ediyorum."

Şimdi çenesini düşürme sırası Abby'deydi ve Valentine'a baktı.

"Bizi *dava* mı ediyorsunuz?" diye sordu.

Valentine'in ne yapacağını bilemediği belliydi, Ari de buna güveniyordu. Boğazını temizledi.

"Henüz hiçbir şeyi kabul etmediler - Bayan O'Dell çok cömert bir genç kadın, asıl kaygısı büyükannesinin iyiliği. Tavsiyeme rağmen, maddi tazminat istemediğini belirtti.

Ama ben onun mükemmel bir davası olduğuna inanıyorum ve eğer IDHS bunu uzatırsa

ya da müvekkillerimin birbirlerini bir daha görmelerini engellemeye çalışırlarsa, bu departmanı, IDHS'yi, Cook County'yi ve şahsen *sizi* dava *edeceğim*."

Ari çok küçük yaşlardan itibaren hep avukat olmak istemişti. Ailesindeki erkeklerin çoğu avukattı, yani bu onun kanında vardı. Hukuk dünyasında geçen dizileri izlemeyi ve babasıyla birlikte işe gitmeyi çok severdi. Ancak şirket hukuku alanında çalışmak hiçbir zaman hayali olmamıştı - bir dava avukatı olmak istiyordu.

Her an içini boşaltabileceğinizi bildiğiniz biriyle zeka yarıştırmamanın çok canlandırıcı bir yanı vardı.

"Beni tehdit edemezsin!" Abby mırıldandı. "Ben bir devlet çalışanıyım!"

"Öylesin," diye kabul etti, başını salladı ve ayağa kalktı. "Bu da seni bu karmaşadan kısmen sorumlu kılıyor. O yüzden anlamsız soruşturmanızı bitirin ve müvekkillerimi rahat bırakın. Bu ofisle şu numaradan irtibata geçeceğim

İşlerin nasıl ilerlediğini görmek için hafta sonuna kadar. Bayan O'Dell?"

Valentine'ın kendisiyle gelip gelmeyeceğini görmek için beklemedi, evrak çantasını kaptığı gibi odadan çıktı.

Arkasında ayak sesleri olmadan park yerine ulaştığında, Ari belki de yeteneklerini gözünde fazla büyüttüğünü düşündü. O sabah sadece küçük konuşmalarını hazırlamış, bir tür yasal sihirbazlık numarası yapmıştı, bu yüzden orada kendinden biraz etkilenmişti. Sosyal hizmet görevlisi üzerinde kesinlikle işe yaramıştı.

Aziz Valentine'ı etkilemek biraz daha zor sanırım.

Arkasının kilidini açarken, Ari arkasından küçük bir öksürük duydu. Birisi boğazını temizliyordu. Döndüğünde Valentine'ın arkasında durduğunu gördü.

Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra bile, Ari onun nasıl bir bukalemun olduğunu hâlâ anlayamıyordu - aslında bir şekil değiştirici. Geceleri bir tür makyaj gurusu, bir kulüp çocuğu modacısı gibi görünüyordu. Onları neredeyse göz göze getiren yüksek topuklu ayakkabılar ve hayal gücüne çok az şey bırakan dar giysiler giyiyordu. Bir Amazon, göz alıcı bir tanrıça.

Ancak gün boyunca tüm bunlar yıkanıp gitmişti. Dalgalı kestane rengi saçlar dağınık topuzlar halinde toplanmıştı. Payetler ve taytlar takas edildi

kot ve pamuklu giysiler ve onu sürekli boğmaya çalışan o berbat hırkayı çıkardı. Makyajı silinmiş, birkaç ton solmuş ve birkaç yaş daha genç görünüyordu. "Aziz Valentine kostümü" dışında, daha küçük görünüyordu. Daha genç. *Daha savunmasız.*

Gerçek Val buydu. Akıllı, tatlı, rahat. Beynine kazınan yüz buydu, onun *gerçek* yüzüydü. O nemli kirpikler, tamamen ona aitti, Bir gece önce atılmış sahte olanları - kalmasına izin vermesi için ona yalvarırken gözyaşlarını kırıştıyordu.

Şimdi ona bakan yüz buydu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu büyük boy hırkasını sıkıca sararak.

"Del, ilk başta," dedi. "Beni kulübe geri alması için ona şantaj yaptığımda durumu geçiştirdi."

"Şantaj," diye fısıldadı ve dudaklarında bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdi.

"Ve sonra Hemşire Crockett, bu hafta sonu onunla konuştum. Bana izin verdi

Büyükannenizin hangi tesiste kaldığını öğrenin - bundan sonra tek yapmanız gereken doğru yerlere birkaç telefon etmektir."

"Tıbbi kayıtları," diye devam etti Valentine. "Onları nasıl aldınız?"

"Doğru kişileri birkaç kez daha arayacağım. Bir sürü arkadaşım var. Tıp hukuku ve aile hukuku, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirler, bana bazı ipuçları verdiler. IDHS yakında hakkınızdaki soruşturmayı düşürecek, Yarın ya da gelecek hafta," diye tahmin

etti Ari. "Bu iyi bir şey. Çok... zor oldu."

"Tahmin edebiliyorum."

Whoops, şu anda söyleyecek yanlış kelimeler.

"Yapabileceğine eminim," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde. "Fildişi kulenizde bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğinize eminim."

"Bir zamanlar benim kulemde olmayı severdin," diye hatırlattı ona. Kız homurdandı.

"Evet, ta ki senin beyaz atlı prens olmadığını öğrenene kadar. Başından beri büyük kötü kurtun."

"Her zaman değil. Sonunda değil."

"Özellikle de sonunda," diye tersledi ve sonra elini alnına bastırdı.

"Hayır, bu konuya girmeyeceğim. Senden yardım istemedim ve buna ihtiyacımız olduğunu da sanmıyorum ama yine de teşekkür ederim Aaron."

Bu isimden nefret ediyordu. Gözlerini ona dikti.

"Bunu senin için açıklayayım, *Aziz Valentine*," dedi, ona doğru yaklaşıarak. "Kulübe girebilmek için Del'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak amacıyla birçok yasayı çiğnemek ve ruhumu satmak zorunda kaldım. Sonra sırf sizinle konuşabilmek için *yirmi beş bin dolardan* vazgeçmek zorunda kaldım. Bu Hepsi yirmi dört saat içinde oldu. İki gün sonra, IDHS ile olan yasal sorunlarınızı çözdüm ve büyükannenizi size geri verdim. Sana bazı boktan şeyler yapmış olabilirim ve sonunda sıcıp batırmış olabilirim, ama sen bile işleri yoluna koymaya *çalıştığımı* inkâr edemezsin ve dürüst olmak gerekirse, bence oldukça iyi bir iş çıkarıyorum."

Ari bir kavga bekliyordu ve buna hazırdı. Valentine oldukça tutkulu bir insandı.

Ya da kaçabilirdi - bu da çok sık yaptığı bir şeydi. Ama ikisi de olmadı.

Bunun yerine, bakışları yavaşça eridi ve onu çok şaşırtan bir şekilde gözleri yaşlarla doldu.

"Korkunçtu," diye nefes aldı ve adam ayağa kalktı.

"Ne?"

"Neler olup bittiğini bilmiyordum," hâlâ alçak sesle konuşuyordu ama adam onu daha iyi duyabiliyordu. "O Abby denen kadın bir doktorla birlikte büyükannemin hastane odasının dışındaydı ve doktor sürekli özür diliyordu ama o bir robot gibiydi, sanki umurunda bile değildi ve bana Gam-Gam'ı göremeyeceğimi söylediler. Onu görmeme *izin yoktu*. O gün değil. Bir sonraki gün de. Bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmeye başladım. Ve ben sadece... Düşünmeye devam ettim..."

Artık ona bakmıyordu. Uzaklara bakıyordu.

Gözleri yola dikilmiş, onun yanındaki mesafeye bakıyordu. Yanaklarından iki damla yaş süzüldü ve hemen ardından daha fazlası geldi. Elini ağzına götürdü, kazağının kolu yumruğuna dolanmıştı ama gözyaşlarını silmek için hiçbir harekette bulunmadı.

"Ne düşünüp duruyordun?" Ari sordu.

"Düşünüp durdum... *keşke sen de orada olsaydın*," diye iç geçirdi nazikçe. "Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilirdin. Kiminle konuşacağını, kime bağıracağını; sen böyle şeylerde iyisin ama ben değilim. Ve seni aramayı *çok* istedim ama yapamadım çünkü sen... sen..."

"En kötüsü," diye bitirdi onun yerine. Kadın gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı.

"Kesinlikle en kötüsü. Her şey boktandı ve cehennemdeymişim gibi hissediyordum ve sen de *en kötüsüydün*."

Müzayededen sonra Ari kendi kendine bunun uzun bir yol olacağını söylemişti. İlk adım, gözlerindeki nefret bakışını silmek olacaktı. Sonra da onu babasına yalan söylediğine ikna etmek olacaktı, ona değil. Belki eninde sonunda, uzak gelecekte bir yerlerde, ona tekrar dokunabilecekti. Ama bu kesinlikle yakın bir zamanda olmayacaktı, bu yüzden bu düşünceyi aklından uzak tuttu. Ona daha fazlası için hazır olduğuna dair bir işaret verene kadar profesyonel bir nezaketle davranacaktı.

Onun sesini duyduğunda -kalbinin yeniden kırıldığını duyduğunda- tüm bunlar pencereden uçup gitti. Çantasını bıraktı ve aralarındaki boşluğu kapatarak kollarını ona doladı. Birlikteyken bunu yeterince yapmamıştı. Çok seks yapmışlar ve birlikte çok zaman geçirmişlerdi ama ona sarıldığı zamanların sayısı muhtemelen bir elin parmaklarını geçmezdi.

Yeterince değil.

"Özür dilerim," diye saçlarına doğru nefes aldı. "Gerçekten üzgünüm Valentine. Sana her şeyi berbat edeceğimi söylemiştim ve ettim. Her şeyi yanlış yaptım. Şimdi *izin ver düzeltelim*."

Derin bir nefes aldı, bedeni onun kollarında titriyordu.

"Yine yanlış anlayacaksın," diye cevap verdi, sesi alçaktı. Adam ona bakmak için biraz geri çekildi ama kadın gözlerini ceketinin düğmelerinden ayırmadı.

"Yapmayacağım," diye güvence verdi ona. "Ben çabuk öğrenirim." "Yeterince hızlı değil, Ari. Bak, ben -"

Hayır. O ses tonunu biliyordu, gözlerindeki bakışı tanıyordu. Ondand nefret etmekten daha kötüsü, ona kızmaktan daha kötüsü, onunla savaşmaktan daha kötüsü - *pes* ediyordu. Diğerleri hâlâ duyguları olduğu anlamına geliyordu. Ondand nefret edebilmesi için onu önemsemesi gerekiyordu. Yine de ondan vazgeçerse, muhtemelen hiç şansı kalmazdı. Bunun olmasına izin veremezdi.

Onları sona erdirecek sözleri söylemesine izin veremezdi.

Bu yüzden başını onunkine doğru eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırarak kelimelerin yetersiz kaldığı yerde bir öpücüğün işe yaraması için dua etti.

Kızın nefesinin ağzına değdiğini hissedebiliyordu ama uzaklaşmadı. Daha da yaklaştı, kışlık kıyafetlerinin arasından onu *hissetmeye* çalıştı. Ellerini sırtında gezdirdi, onu mümkün olduğunca kendine yaklaştırdı, anın tadını çıkardı çünkü sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu.

Valentine çok cinsel bir insandı, bunu biliyordu - bu onu en başta ona çeken şeylerden biriydi, tüm ilişkilerinin gerçek temeliydi. Elbette, yol boyunca bir yerlerde, daha fazla duygu

ama bu temel çekim azalmamıştı. Aksine daha da güçlenmişti.

Kız da onu öptüğünde, Ari hemen o anda elbiselerini yırtıp onu arabasının arka koltuğuna atmadığı için bir madalyayı hak ettiğini düşündü.

Çok uzun zaman oldu.

"Benimle eve gel," diye fısıldadı nefes almak için uzaklaşırken.

Yine de ona baktığında, bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğunu biliyordu. Ağzı sert bir çizgi halindeydi ve ellerini göğsünde hissetti, onu nazıkçe itiyordu. Kımıldamadı.

"Zamanımı ödemiş olabilirsin," diye yavaşça konuştu. "Ama *benim* için ödeme yapmadın. Bir daha asla, Ari. *Asla.*"

"Öyle değil -" diye karşı çıkmaya çalıştı ama kadın aniden geri adım atarak adamın ona tutunmasını engelledi. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Hüzünlü bir kahkaha attı ve parmaklarını alnında gezdirdi.

"Kabul ediyorum, bugün güzel bir gündü Ari. İyi iş çıkardın. Yalan söyleyerek bunu mahvetme."

Tekrar ters ters baktı ve kime daha çok kızdığından emin olamadı - koca ağzını açtığı için kendisine mi, yoksa ona inanmadığı için kadına mı?

"Yalan söylemiyorum ve bu hafta bitmeden sana söylediğim şeylere inanacaksın," diye onu bilgilendirdi.

"Bir hafta, ha," diye iç geçirdi, onun etrafından dolaştı ve arabasının yolcu kapısını açtı. Arabaya binmedi ama sırt çantasını çıkardı. "En azından kontratımız geçen seferkinden daha kısa, ha? Yine de fiyat konusunda kesinlikle kazıklandın."

"Lanet olsun Val, mesele o değil, ben-"

"Bugünkü işimiz bitti diyebilir miyiz?" Val omzunun üzerinden bakarak sordu. "Gelecek olan otobüsü yakalarsam, ziyaret saatleri bitmeden beni Gam-Gam'a götürecek bir hatta aktarma yapabilirim."

"Otobüse binmek zorunda değilsin," dedi ama kadın çoktan ondan geriye doğru yürümeye başlamıştı.

"Yarın senin için çalışmam," diye bilgilendirdi onu. "Ya da Çarşamba." "Lanet olası bir hafta için para ödedim, Valentine," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum ve alacaksın, sadece parçalanacak. Salı ve Çarşamba öğleden sonraları okul kütüphanesinde çalışmaya başladım. Perşembe günü bana ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için sizi arayacağım" dedi.

Bu fikir hiç hoşuna gitmedi, hem de hiç.

"O kadar aptal değilim Val - bana yeni telefon numaranı ver," diye talepte bulundu, ama o konuşurken bile Val arkasını döndü ve köşedeki otobüs durağına doğru koşmaya başladı.

"Ne? Seni duyamıyorum! Perşembe konuşuruz, *byeEEEEEE!*"

Durağa vardığında neredeyse koşuyordu ve otobüse binerken bir kez bile arkasına dönmedi.

A *Aron*
Malachi

Sharapov

Valentine gözlerini kocaman açarak isme baktı.

Malachi. Bunu nasıl bilemem?

Onun göbek adını hiç öğrenmemişti, işte böyle. Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı, pek değil. O da kesinlikle kızın göbek adını bilmiyordu. Bu yüzden onun göbek adını ilk kez öğrenmek bir şok olmamalıydı.

Ama yine de...

Tıpkı onun gibiydi - Eski Dünya, ama yine de kendi tarzında cesur ve modern.

Farklı ama geleneksel. Mükemmel, gerçekten.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır, "mükemmel" kelimesini Ari Sharapov ile ilişkilendirmeye başlama. İyi bir öpücük ve aniden yaptığı her korkunç şeyi unutuyorsun.

Valentine hukuk bürosunun konferans salonundaydı ve üzerinde tam adının yazılı olduğu bazı yasal evraklara bakıyordu.

O sabah onu aradığında, derslerinden sonra ofisine gelmesini söylemişti. Biraz korkmuştu - onun iş yerine ilk ve tek gidişinde işler onun için pek de iyi gitmemişti.

Kıdemli Bay Sharapov orada olacak mıydı? Onu tanıyacak mıydı? Binadan gülererek çıkar mıydı? İnsanlar ona "fahişe" diye bağırırken kaçmak zorunda kalır mıydı?

Gitmek istemiyordu ama bir anlaşma yapmıştı, o yüzden buna sadık kalacaktı. Bunun öpücükle bir ilgisi yoktu.

Aslında korkacak bir şeyi olmadığı ortaya çıktı - Ari'nin babası binadaysa bile gözlerden uzak duruyordu. Ve Ari'yle yeniden irade savaşına hazır olmasına rağmen, Ari kişiliksiz patron rolünü mükemmel bir şekilde oynadı - ona hiç dokunmadı, hatta ona neredeyse hiç bakmadı. Ona sadece ofisini ve çalışacağı alanları gezdirdi, sonra da sekreter havuzundan bir kıza teslim etti.

Tanrım, gerçekten de gelip asistanı olmamı istedi.

Önündeki kağıda baktı, sonra onu düştüğü dosyaya geri koydu; yeniden etiketlemesi gerekiyordu ve

bir yığın klasörü düzenliyordu. Yarısını bitirmek üzereydi ama sıkıcı bir işti ve akli başka yerlerdeydi.

Neden beni öpmesine izin verdim? Neden ben de onu öptüm? Aptal, Valentine.

Çok aptalca.

Ama az önce onun için inanılmaz bir şey yapmıştı ve bunun için ona çok kızmıştı. Ondan nefret etmek istiyordu. Bunu hak etmişti. Ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu yüzüstü bırakmıştı. Yine de şimdi buradaydı, yardıma en çok ihtiyacı olduğu anda ona *yardım* ediyordu. Bu da ondan nefret etmeyi zorlaştırıyordu.

Bu onu telafi etti mi? İyi bir şey gerçekten kötü bir şeyi ortadan kaldırır mıydı? O öyle düşünmüyordu.

Öyle mi yaptı?

"Bundan nefret ediyorum," diye inledi ve başını masaya bıraktı.

Onunla konuşmak istiyordu. Caché'de söylediği buydu - onca para harcamış, Del'e şantaj yapmak için onca zahmete girmişti, sadece onunla konuşmak için bir şansı vardı. Çünkü onun için her şey bitmemişti; çünkü söylemesi gereken "şeyler" vardı. Başka ne vardı?

"Yalan söyledim - ama sana değil."

Bununla ne demek istemişti? Ari'nin babasıyla konuşmasına kulak misafiri olduğu ve onun bir fahişeden başka bir şey olmadığını söylediği zamanı hatırlatıyordu. Ari bunu inkâr etmeye çalışmış, o da ona yalancı demişti.

"... ama sana değil."

Ne yani? Yalan mı söylüyordu... kendine? Babasına mı? *Bunların* anlamı neydi ki?

Neden umursuyorsun ki? Sadece üç gün kaldı ve sonra Caché'de onu görmezden gelebilirsin. Kolay peey. Tabii, tabii. Tabii. Kahretsin, kendimi bu durumların içinde nasıl buluyorum!?

Beyni bu şekilde saatlerce dönüp durabilirdi, bu yüzden arkasındaki kapı çarparak açıldığında sevindi. Koltuğunda sıçradı ve Ari'yi girişte ayakta dururken bulmak için döndü.

"Tüm yaptığın bu mu?" dedi, kaşlarını çatarak saatine baktı. "Şimdiye kadar çok daha ilerlemiş olursun sanıyordum."

"Ofis işleriyle ilgili bir geçmişim yok, beni rahat bırak," diye tersledi. Adam gözlerini devirdi ve ona ayağa kalkmasını işaret etti.

"Yarın bitirebilirsin. Hadi, buradan gidiyoruz."

Kapıdan hızla geçerken kendi saatine baktı, yanından geçerken ona dokunmamaya dikkat etti.

"Saat dört - istediğin zaman gelip gidebiliyor musun?" diye sordu etrafına bakarak. Ofis hâlâ meşgul görünüyordu, farklı sekreterler ve asistanlar katta bir ileri bir geri koşuşturuyordu.

Konferans odasını arkalarından kapatırken, "*Babasının oğlu* olmanın avantajlarından biri," diye kendisiyle alay etti. "Bu insanlardan hangisi bana gidemeyeceğimi mi söyleyeceksin?"

"Hayatın çok zor."

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandı. "Ayrıca birlikte geçireceğimiz hafta boyunca yüküm hafiflesin diye tüm işlerimi öne aldım."

Valentine'in buna verecek bir yanıtı yoktu; programını biraz boşaltmıştı, böylece onu takip edebilecekti. Neredeyse... etkilenmişti.

"Peki nereye gidiyoruz? O sosyal hizmet görevlisi beni aradı ve büyükannemin davasını tamamladıklarını, tüm suçlamalardan aklanacağımı söyledi, yani senin 'pro-bono işin' bitti," diye belirtti Valentine.

Suçluluk duygusundan arındığı için ne kadar mutlu olsa da biraz da gergindi. Gam-Gam hâlâ hastaydı, hafızası hiç de iyiye gitmiyordu ve Ari'nin "cömertliği" olmadan Valentine'ın yirmi dört saat bakımı karşılması mümkün değildi. Demans hastalığı daha da kötüye gidecekti, bu yüzden büyükannesinin gerçekten de sürekli gözetime ihtiyacı vardı. Valentine bir yandan işe ve okula giderken bir yandan da bunu sağlayamazdı.

Sanki sürekli bir kötü durumdan diğerine geçiyorum. Kızartma tavasından çıkıp ateşe giriyorum. Sonra lavın içine. Sonra ateş gölüne. Sonra cehennemin yedinci halkasına.

Başını sallayarak düşüncelerinden arınmaya çalıştı. Scarlett O'Hara'nın dediği gibi, bu tür şeyleri şimdi düşünemezdi, yarının sorunuydu.

Ari, onu asansöre doğru yönlendirirken dramatik bir şekilde, "Sen söz konusu olduğunda, işimin biteceğini hiç sanmıyorum," diye iç geçirdi. Onun bu yorumuna homurdandı, sonra tekrar saatine baktı.

"Hey, evet, saat dört, şu saatte bir müşteriyle görüşmen gerekiyordu. Beş," diye hatırlattı asansörün zemin kattan yukarı çıkmasını beklerken.

"Kolayca halledilir."

Onlar orada dururken telefonunu çıkardı ve hızlıca bir arama yaptı. telefon görüşmesi yaptı, kaçırmak üzere olduğu bir görüşmeyi yeniden planladı. Onun da hiçbir şey istemediğini fark etti. Yeni bir zaman talep etmemiş.

Herkes programını değiştirsin diye. Sinir bozucu derecede kabaydı.

Ve inkar edilemez derecede etkileyici. Birçok açıdan güçlü bir adam olduğunu unutuyorum.

Asansöre bindiklerinde asansör boştu, ama iki kat altlarındaki işyeri bugün için kapanıyor olmalıydı. Asansör durduğunda kalabalık asansöre hücum etti ve çok geçmeden küçük alan duvardan duvara insanlarla doldu. Ari hemen arka duvara doğru ilerledi ve Valentine itilip kakıldı, sonunda kendini Ari'nin karşısında, sırtı Ari'nin ön tarafıyla aynı hizada buldu.

Adamın eli kalçasına gelip onu kendisine sabitlediğinde, yanaklarının kızardığını hissetti. Bu çok saçmaydı - onunla çıplaktı, adam onun içindeydi. Hem de birçok deliğinden. Ama bunlar hep geceleri, hep *Aziz* Valentine ile Aaron Sharapov arasında olmuştu.

Şimdi parlak gün ışığında, onun ofis binasındaydılar ve sadece Val ve Ari vardı. Her zamanki sekiz kiloluk makyajını yapmamıştı ve "iş" için değiştirdiği siyah pantolon ve oxford düğmeli bluzun içinde kendini son derece saygın hissediyordu. O gün işten çıkan sıradan bir asistandı ve patronu elini kurnazca kalçasından çekip kış yanığını okşuyordu.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi ve etrafına bakındı. Kimse fark etmemiş gibiydi. Herkes ağır paltolar giymiş, şemsiyeler, evrak çantaları, cüzdanlar taşıyordu. Belden aşağısı çıplak olsa kimse fark etmezdi.

Zihinsel bir resim hakkında konuşun.

Ari'nin eli sıkıştı ve sertçe havayı içine çekti. Asansör her katta duruyor gibiydi, bu yüzden aşağıya inişin ne kadar süreceği belli değildi.

"*Kes şunu,*" diye tısladı, dirseğini yavaşça geriye ve adamın kaburgalarına doğru itti.

Alçak sesle kıkırdadı, sonra eli aşağı indi, böylece parmakları kadının kalçalarının arasında geziniyordu.

"Bu da neydi Bayan O'Dell?" diye sordu yüksek bir sesle. Birkaç kişi onlara doğru baktı ve Val yüzünün kırmızının daha da koyu bir tonuna dönüştüğünü biliyordu.

"Bugün kötü yağmur yağıyor, ha?" diye kıkırdamayı başardı en yakınlarındaki kadına. Kadın ona bir böcekmiş gibi baktıktan sonra telefonuna geri döndü.

"Oldukça nemli," dedi Ari ve asansör katından düşeceğini sandı. "Ama ıslanmayı hiç umursamadım."

Siktir et. Ben artık aynı kız değilim Bay Sharapov.

Valentine derin bir nefes aldı, sonra kendini ona doğru bastırđı ve kolunu vücutlarının arasına hapsetti. Birkaç tuhaf bakışla karşılaştılar ama Valentine kibarca gülümsemekle yetindi ve adam elini kurtarmaya çalıştığında kendini tuttu. Adamın saati acı verici bir şekilde kadının poposuna batıyordu ama kadın garaja inene kadar yerinde kalmayı başardı.

Kapılar açılır açılmaz ondan uzaklaştı ve girişin mermer zemininde hoyratça yürümeye başladı. Arkasına bile bakmadı, sadece kalabalığa karıştı ve doğruca adamın arabasına doğru ilerledi. Adamın üzerine atılmadan önce ikisi de aracın içine girene kadar bekledi.

"Ben bu binadayken, sizin çalışanınızım," diye onu bilgilendirdi. "Ve bu nedenle, cinsel tacizci ellerini kendine saklayacaksın, *anladın mı?*"

Ona güldü.

"Öfkelendiğinde çok seksi oluyorsun." "Kapa çeneni ve bana dokunma."

"Neye daha çok üzüldüğünü merak ediyorum," diye kendi kendine konuşur gibi konuştu, bir yandan da arabasını çalıştırıp durduğu yerden çekiyordu. "Sana 'uygunsuz' bir şekilde dokunduğum için mi, yoksa *hoşuna* gittiği için mi?"

Kızarması yeniden tam çiçek açmıştı ve adam bunu görünce sırtıttı.

"Del'in sana kuralları açıkladığını sanıyordum," diye hırladı. "Günde dört saate kadar 'çalışanınız' olabilirim, ama aynı zamanda Serge'i hızlı aramaya aldım ve kışınızı tekmelemek için tam izne sahip."

"Biliyor musun, bir zamanlar bu korkutucu olurdu, ama sanırım dev benden hoşlandı."

"Evet, kendine bunu söyleyip duruyorsun. Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz."

"*Aman Tanrım,*" diye nefes aldı Valentine, birden dehşete kapılmıştı. "Ne tür bir sürpriz?"

"Sana önceden söyleseydim pek bir şey olmazdı. Sadece sabırlı olun ve lütfen, *lütfen*, açık fikirli olun."

Uğursuz sözler olduğu kesindi ve o anda aniden nerede olduklarını fark etti - adam tanıdık bir sokağa döndüğünde dik durdu.

Adam başka bir yeraltı otoparkına girdiğinde bakışlarını daralttı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tersledi.

"Hayır. Hadi, çabuk olalım - seni bıraktıktan sonra erken bir akşam yemeği toplantım var," dedi Ari ve arabasından indi.

"Seninle seks yapmayacağım," diye açıkladı kaldırırma zıplayarak inerken. "Bunu sana daha önce de söyledim."

"Seninle seks yapmak istemiyorum - şu anda öfkeli bir kaltaksın," diye homurdandı onları garajdan çıkarıp binanın girişine götürürken. Adam kapıyı onun için açtığında kadın tereddüt etti.

"Senin gibi davranan biriyle uğraşmayı hak ediyorsun. O halde burada ne işimiz var?" diye sordu.

Ari başını salladı ama cevap vermedi. Sadece onu görmezden geldi ve kapıdan içeri girdi. Bir süre daha durakladı - kapının kapanmasına izin verirse dışarıda kalacaktı ve eve yürümek için uzun bir yol vardı. Ama onunla birlikte içeri girmek, onun dairesine gitmek anlamına geliyordu, bu da kötü şeyler olacağı anlamına geliyordu, çünkü iyi kalpli Aziz Valentine iyi karar verme becerileriyle tanınmıyordu. Yine de...

*Eve **ne kadar** uzun bir yürüyüş.*

Valentine kapı kapanmadan hemen önce içeri süzüldü, sonra da aceleyle koridorda ilerledi. Asansörün yanından geçip gittiklerini fark ettiğinde şaşırdı ve onun peşinden giriş koridorundan aşağı inerek kendi kapısına benzeyen bir kapıya ulaştı. Sadece onunki en üst kattaydı ve bu birinci kattı.

Kafası çok karışık.

Cebinden ayrı bir anahtar seti çıkarıp kapının kilidini açarken, "Sana burayı daha önce anlatmıştım," dedi. "Burayı satın aldım Sen gittikten bir hafta sonra."

Valentine apartmandaki boş daireyi tamamen unutmuştu. Her şeyin iyi, kafa karıştırıcı, harika ve tuhaf olduğu zamanlarda, kendisinininkinin altında satılık bir daire olduğundan bahsetmişti. Kızın kalabilmesi için orayı satın almayı düşünüyordu.

Bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemişti.

Ari'nin dairesiyle aynı tarzda yapılmıştı - meşe döşeme, paslanmaz çelik aletler, tabureli büyük bir mutfak adası, yan duvarlarda açık tuğla. Ancak dairenin içine doğru ilerledikçe, oturma odasının arka duvarının aslında bir koridoru gizlediğini ve üç odayı sakladığını gördü. Bir tanesine kafasını uzatıp baktı, çok büyük değildi ama odanın uzunluğu boyunca uzanan güzel bir penceresi vardı.

İki yatak odası arasında şık ama mütevazı bir banyo vardı ve bir küvet görmek onu etkilemişti. Banyoya girdiğinde daha da etkilendi.

Ebeveyn yatak odası. İlk odadan biraz daha büyüktü ve banyosu da vardı. Kendine ait bir oda için neler vermezdi.

"Sanırım beğendin?" diye sordu, tuşları parmaklarının etrafında döndürerek. "Muhteşem - kimin bu?" diye karşı çıktı.

"Sana söyledim ya, bu senin için."

"Bu haftalar önce söylediğin bir şeydi - aylar önce - ben bir fahişeyken ve sen biraz daha az pislikken. Şimdi işler biraz farklı, senin en sevdiğin yerde saklanmış bir metres olmaya istekli değilim, üzgünüm."

Adamın bunu denemesine bile biraz şaşırmıştı; elbette bir kez öpüşmüşlerdi ve adam asansörde uygunsuz davranmıştı ama çoğunlukla ona karşı herhangi bir harekette bulunmamıştı. Aslına bakılırsa, onun için büyük çaba sarf ediyordu.

onu sadece seks için iyi biri olarak görmediğini gösterecekti. Ama şimdi bu.

Yine de onu şaşırtmış olmalı ki, adam onun bu ifadesine güldü.

"Hayır, sen benim metresim değilsin - metresler efendileriyle yatmak zorundadır ve ben çok uzun zamandır seks yapmadım."

"Yazık sana."

Kaşları kalktı.

"Seks yaptığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu ve kız yüksek sesle güldü.

"Kıskanç mı? *Fahişeler* böyle yapar, Ari, bir sürü insanla yatarlar."

"Ben asla -"

"Seni duydum!" Valentine sonunda tersledi. Bunun etrafında dans etmişlerdi ve son birkaç gündür birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı, ama henüz gerçekten konuşmamışlardı. Görünüşe göre beyni bu konuda ona danışmadan şimdi tam zamanı olduğuna karar vermişti. "Bunu konuşmuştuk. *Seni duydum*."

Kendi kulaklarıyla. Konuştuğumuz onca şeyden sonra, sen bana ve kendi babana böyle dedin."

"Evet," diye karşılık verdi Ari. "Sana kendi babama öyle dedim *çünkü* o benim babamdı."

Bu onu bir döngüye soktu. Nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi. "Sen... ne? Bu hiç mantıklı değil."

Odanın öbür ucuna doğru adım atarak kadının tam önünde durdu.

"Kötü bir gündü, tamam mı?" dedi ona. "Altın gibi bir hayat yaşadığımı düşündüğünü biliyorum ama gerçekten çalışıyorum ve bazen işler boktan olabiliyor. O gün boktan bir gündü ve sonra sen içeri daldığında babam seni gördü ve bir pislik gibi davranıyordu ve onu ikna etmenin tek yolu buydu."

Konuyu kapat. Senin sadece bir fahiŖe olduėunu dűŖűnűrse, bu iŖin peŖini bırakacaėını biliyordum. Sen ve ben daha yeni yeni bir Ŗeyler anlamaya baŖlamıŖtık - ona ne sűyleyeceėimi nasıl bilebilirdim ki?"

"Bana orospu demeyeceėini bilmen gerekirdi!" diye baėırdı. "Bu yapabileceėin en kűtű Ŗeydi ve tereddűt bile etmedin! Çünkü *umurunda deėil*."

"Her Ŗeyi bilmekte çok iyisin, *Aziz Valentine*," diye hırladı, ona doėru yaklaŖarak. "Ne dűŖűndűėűmű, ne hissettiėimi, her Ŗeyin ne anlama geldiėini. Madem bu kadar dahisin, benim *burada* olmam ne anlama geliyor, hmmm? Bu daireyi satın almam, o aptal műzayedede *seni* satın almam ne anlama geliyor?"

Sűzleri canını yakmıŖtı çünkü doėru olduklarını biliyordu. Son birkaç yıl onu bıktırmıŖtı, bunun da biraz yargılayıcı olmasına yol ačítıėını biliyordu. Zor bir hayatı olmuŖtu, bu yűzden çoėu insandan daha çok Ŗey biliyordu. *Daha iyisini* bildiėini dűŖűndű.

Ama űyle bile olsa, bu onun devasa bir sık kafalı olduėunu ortadan kaldırmıyordu.

"Bu, Ari Sharapov'un *kontrolű elinde* tutmayı sevdiėi anlamına geliyor," dedi korkutulmayı reddederek. "Bu her zaman bűyle olmuŖtur. Zavallı *Aziz Valentine*'in bir molaya ihtiyaçı vardı, bu yűzden Ari geldi ve onun yerine kontrolű ele aldı. Ben gittiėimde bırakmaya tam olarak hazır deėildin, senin Ŗartlarında deėildi. Ve sensiz bile yardıma ihtiyacım olacaėını biliyordun. Bu yűzden kulűbe geri dűndűn ve bu yűzden bűyűkannemin davasına baktın."

Ari gűzlerini devirdi.

"Bazen senin bir çocuk olduğunu unutuyorum," dedi alaycı bir sesle. "Ne kadar dramatik."

Kanı kaynıyordu. Evet, ondan biraz daha genčíti - tam olarak sekiz yaŖ. Ama daha űnce bundan hić bahsetmemiŖti. Ona her zaman bir yetiŖkin gibi davranmıŖtı, tıpkı kendisi gibi.

"Dramatik bir Ŗey mi gűrmek istiyorsun? Ŗu anda lanet olası anlaŖmamızdan çekip gitmeme ne dersin?" diye tersledi ve onun yanından gećmeye baŖladı. Adam onun kolunu tuttu ve tekrar yűz yűze gelmeleri ićin onları dűndűrdű.

"O zavallı çocuklardan benim cűmert katkımı esirgemezsın," diyerek blűfűnű gűrmezden gelmeye çalıŖtı.

"Del'den paranı asla geri alamazsın," diye karŖı číktı. Ari'nin parayı űdediėini biliyordu, bu yűzden bu tehdit artık iŖe yaramayacaktı. Adamın gűzleri kısıldı.

"Anlaşmaya göre ben senin için para ödüyorum, sen de benim için On çalışmak zorundasın," diye hatırlattı.

u.

"Kesinlikle - sizin için *çalışmak*. Cinsel tacize uğramamak, rahatsız edilmemek ve pratik olarak takip edildi. Bu bizim 'sözleşmemizi' geçersiz kılar," diye onu bilgilendirdi.

"Tanrım, çok inatçısın," diye küfrederek parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Gururunun her zaman olduğu gibi *şimdi* de yoluna çıkmasına izin mi vereceksin? Davanızla ilgili yardıma ihtiyacınız vardı, IDHS'nin içine Tanrı korkusu saldı. 'İstemiyorum' diye tüm parayı ve yardımı çöpe mi atacaksın?

Dinlemek mi? Söylemiş *olabileceğimi düşündüğünüz* bir şeye kızdığınız için mi?"

Tanrım, o anda ondan nefret ediyordu. Her şeye "evet" demek istiyordu. Onu da anlaşmasını da sikeyim. Hiç kimse ya da hiçbir şey umurunda değildi, yeter ki Ari'ye kontrolün *gerçekte* kimde olduğunu bir kez ve sonsuza dek öğretmiş olsun.

Haklı olduğu için ondan nefret ediyorum.

Ona ters ters bakarken, büyükannesinin ve hatta oda arkadaşı Bailey'nin yüzü gözünün önünden geçti. Bailey'i görmek için neredeyse hiç eve gelmemiştii.

bu yüzden daha da inzivaya çekilmişti. Ari'nin bazı sorunlarını çözmesine yardım etmesiyle, Valentine'ın kendine ayıracak biraz daha zamanı olacaktı.

hayatındaki insanlar. Ve tabii ki hepsinden önemlisi Gam-Gam - büyükannesinin dahil olduğu hiçbir yardımı kesinlikle geri çeviremezdi.

Ona, dünyaya ve hayatın kendisine o kadar öfkeliyim ki, yüzümdeki burnu koparmaya bile razıyım. Ben ne zaman bu insan oldum?

Valentine bir an için kendini yenilmiş hissederek başını öne eğdi. Birdenbire yorulmuştu. Tükenmişti. Zorlamaktan, savaşmaktan ve sadece hayatta kalmaya çalışmaktan. Bu kadar acılı bir insan olmak istemiyordu ama iyileşmesinin sebebinin de o olmasını istemiyordu.

Fırtınadaki herhangi bir liman, Valentine. Kendine gel ve çaresizce ihtiyacın olan yardımı kabul et ve öfkeni yen.

"Haklısın," diye nefes aldı ve sonunda tekrar ona baktı. Adam onun cevabı karşısında afallamış görünüyordu.

"Pardon, ne dedin?"

"Haklısın," diye tekrarladı kendini. "Ben... sana kızgınım ve kendimden utanıyorum ve tüm bunlar yüzünden, ben... Sadece kızgınım."

Uzun bir duraklama oldu ve adamın gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Ne olduğunu tam olarak çıkaramadı. Kafa karışıklığı mı? Ya da muhtemelen ... incinir mi? Ari Sharapov

incinir mi? Üç hafta önce böyle düşünmezdi. Sonunda uzun bir iç geçirdi.

"Seni kızdırdığım için özür dilerim," dedi basitçe. Kadın ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler."

"Ve sana fahişe dememeliydim, öyle demek istememiş olsam bile," diye devam etti. Kadın onu durdurmak için elini kaldırdı ama o devam etti. "Babamla olan ilişkiyi anlamadığımı biliyorum ama neyse o; bunu değiştirmek için çalışıyorum ama zaman alıyor. Senin için ayağa kalkmalıyım. Ama yapmadım. Ve bunun için uzun süre pişmanlık duyacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Beyni ona inanmaması konusunda onu uyarmıştı - adam kelimenin tam anlamıyla profesyonel bir yalancıydı. Ama kalbi şimdiden yerinden çıkacak gibiydi ve bu onu olan her şeyden daha çok korkutuyordu. Hızla durumu tersine çevirecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Sence Del kapanışa ihtiyacımız olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu?"

Bu onun gülmesine neden oldu ve başını sallarken kıkırdadı. "Del'e o kadar kredi vermek istemiyorum. Şimdi iyi miyiz?"

"Özrünüzü kabul ediyorum, eğer kastettiğiniz buysa." "Ve söylediğim her şeye inanıyor musun?"

"Sanırım biliyorum."

"Güzel. Tekrar seks yapmaya başlayabilir miyiz?"

Çenesi düştü ama sonra adamın dudaklarının kenarındaki sırıtışı gördü ve gülmeye başladı.

"Hayır," diye başını salladı o da. "Artık bana paran yetmez."

"Bunu göreceğiz."

"Peki burada ne yapıyoruz Sharapov?" diye sordu kollarını açarak.

"Sana söyledim, bu daireyi o yüzden aldım." "Seks yok."

"Artık çok sıkıcısın," diye iç geçirdi. "Bu daireyi bir yatırım olarak aldım - sonunda tüm binayı satın alma planlarım var."

"Tanrım, senin hayatını yaşamak inanılmaz olmalı. Burada yirmi beş bin, orada koca bir bina."

"Hayatımdaki kadınlar daha uyumlu olsalardı çok daha iyi olurdu."

"Kadınlar mı?" diyerek kelimenin çoğulluğunu sorguladı.

"Kıskandın mı?" diye alay etti ama sonra gülümsemesi hızla kayboldu.

"Büyükanenin tıbbi kayıtlarını okudum, bir doktor arkadaşşıma bazı şeyleri açıklattım.

Ben. Valentine. Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ve onu iyi tanıyıordum. Doktorlar onu sizin bakımınıza bırakma konusunda sizinle konuştular mı?"

Üç hafta boyunca yaşadığı öfke ve kızgınlık onu adamın söyleyeceği her şeye sinirlenecek şekilde eğitmişti, bu yüzden ona kendi işine bakmasını söylememek için kendini zor tuttu.

Yardım etmek istiyor. O otoriter, meraklı, kontrolcü haliyle yaptığı şey bu. Ve sizin yardıma ihtiyacınız var. Kontrolü biraz bırakın ve biraz da onun almasına izin verin.

"Derinlemesine değil," diye dürüstçe konuştu. "Gerçek hayattaki doktorlar televizyondaki gibi değil, birkaç tane var, aynı kişileri nadiren iki kez görüyorum gibi geliyor. Bana hangi rahatsızlıkları olduğunu, hangilerinin yeni ortaya çıktığını, nelerin tedavi görüyor ama hepsi bu kadar. Çalışırken onun için gece gündüz bakıma ihtiyacım olacağını biliyorum, bunun gibi şeyler."

Ari başını salladı ve bir elini çenesinin yan tarafına sürttü. Adamın o sabah tıraş olmamış olması gerektiğini fark etti, saat beş yönünde gölgesi vardı. Ona çok yakışmıştı.

"Ayrıca kaldığı bakım tesisini de araştırdım," diye devam etti. "Devlet tarafından yüksek puan almış, orada mükemmel bakım görüyor, devlet tarafından işletilen bir tesisin sağlayabileceğinin en iyisi. Hemşirelerinden aldığım notlara bakılırsa orada da çok seviliyor."

"Büyükannemi bir *evde* bırakmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Valentine sordu. Bir şekilde barışmış olabilirlerdi ama bu biraz fazla ileri gidiyordu.

"Hayır, hiç de öyle demedim. Tabii ki onun bakımına ve tüm tıbbi tedavilerine dahil olacaksın ve onu istediğin zaman görebileceksin. Ama Valentine... belki de Gam-Gam'in artık evde *olduğu* gerçeğini göz önünde bulundurmalısın."

"Hayır," diye başını salladı. "Hayır. Biraz çalışması gerekiyor diye onu terk eden kişi ben olmayacağım."

"Onu terk *etmiyorsun*," diye gözlerini devirdi Ari. "Diyalize ihtiyacı var Val. Yirmi farklı çeşit ilaca ihtiyacı var. Bir hafıza bakım ünitesinde kalması gerekiyor çünkü kapıdan çıkarsa nerede olduğunu ya da nasıl geri döneceğini hatırlamayacak. Ona çok iyi bakıyorsun, bunu herkes biliyor - *herkes*. Ama yapabileceğiniz çok şey var." "Bütün bunları neden söylüyorsun?" diye sordu birdenbire.

Bu küçük konuşmayı motive eden şey.

Ari, "Çünkü siz o evde yaşıyorsunuz ve üç yatak odası da Bailey'nin artık çıkamayacağı ikinci katta bulunuyor," dedi. "Ama sadece sen ve Bailey varsa, sadece iki yatak odasına ihtiyacın var."

Tıpkı şu anda içinde bulunduğum daire gibi.

"Yani tek yapmam gereken hasta bir büyükannem olduğunu unutmak ve bedava bir daire mi alacağım?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Hayır - tek yapman gereken lanet olası bir velet olmayı bırakmak, sonra da bedava bir daire alabilirsin," diye homurdandı ve kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Böyle mi davranıyorum? Bir velet mi? Ama o benim büyükannem. Onu seviyorum.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi sonunda. "Gam-Gam'ı o tesiste bırakacak olsam bile, muhtemelen buraya taşınmazdım."

Ari, "Senden kira almayacağım," diye teklif etti.

"Evet, şimdilik. Altı ay geçmesine rağmen hâlâ seninle yatmazsam ne olacak?" diye sordu. Omuz silkti.

"Bir sözleşme hazırlayacağız."

"Bu tür şeyler asla benim lehime çalışmaz." "Uh, farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Bebek adımları, Ari," dedi, elini göğsüne bastırarak, sanki dokunuşunun onun ağzını durdurma gücü varmış gibi. "Seni affetmeyi daha yeni yeni düşünüyorum - bir kaç metre ötede yaşamaya hazır olduğumu sanmıyorum. sen."

"Özrümü kabul ettiğini söylemiştin - bu beni *çoktan* affettiğin anlamına geliyor," diyerek elini onun elinin üzerine koydu. Kadın kaşlarını çatı.

"Bu garip, bunu söylediğimi hatırlamıyorum. Yarın tekrar sor, belki o zaman seni affederim."

Ama sonunda ona tekrar gülümsüyordu ve o da sırtarak

On

u. Hayır, bekle, sırtma değildi. Gerçek bir gülümsemeydi.

"Velet."

Kadın karşılık verecekti ama adamın cep telefonu araya girdi. Adam gözlerini

bir süre daha ona baktı, sonra cebinden cihazı çıkardı. Valentine ekranı gördü, *Harper Kittering*'in karşıdan karşıya geçtiğini gördü ve eli göğsünden uzaklaştı. Ari inledi ve reddetmek için aramayı kaydırıldı.

"Kız arkadaş sorunları mı?" Valentine şurup gibi tatlı bir sesle sordu. Adam homurdandı.

"Hiçbir fikrin yok. Beni son gördüğünden beri bir takipçi edindim."

Valentine şaşkınlıkla gözlerini hızla kırıştırdı. Bu ifadeyle ilgili bir şey ... Harper mı? Bir sapık mı? Her zaman biraz gergin biriydi, ama gerçekten de tam bir sapık mıydı?

Val umursamamaya karar vererek başını salladı.

Erkek arkadaşım değil, yani benim sorunum değil.

"Her zaman çok sevimli bir kızdı."

"Bir de bana sor. Hâlâ onunla şu tasarım projesini mi yapıyorsun?" Şimdi homurdanma sırası Valentine'deydi.

"Onunla' demek cömertlik olur - üzerinde çalışmak için benimle aynı odada bulunmuyor, benimle neredeyse hiç konuşmuyor, her şeyi kendi başıma yapıyorum. Hayatımı çekilmez hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Gerçekten mi?" Ari'nin kaşları havaya kalktı.

"Evet. Küçük şeyler, sanırım, sınıfta bana çelme takmak, koridorlarda kaba davranmak. Bir keresinde otoparkta bisikletimin üzerindeyken beni korkuttu. Arabasıyla çok yaklaştı, düşmeme neden oldu," diye gevezelik etti.

"Vay anasını."

Kahretsin, haklıydı. Valentine sanki her şey normalmiş gibi orada durup konuştuklarını fark etti. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Sanki hâlâ garip bir ilişki içinde, daha büyük bir şeyin kıyısında duran iki kişiydiler.

Ya da çok çok daha kötü bir şey.

Saatine bakarak, "Saat beş," diye nefes aldı. Sonra boğazını temizledi. "Bugünlük işimiz resmi olarak bitti. Bu leprachaun'un yola çıkması gerekiyor."

"Bu kadar çabuk kaçmaya çalışıyorsun ha? Oldukça boktan bir asistansın." "Beni dosyalama becerilerim için işe almadınız, değil mi?"

Şaka amaçlanandan daha cinsel bir havaya bürünmüştü ve Ari'nin bunu böyle algıladığı belliydi, karanlık bir şekilde kıkırdadı. Birlikte binadan çıktıklarında, kaldırımında dondurucu soğukta bir esinti vardı. Kız hemen omuzlarını kamburlaştırdı ve bir de baktı ki Ari onu kendine doğru çekiyordu. Uzun, keçe ceketini onun etrafına sarıyor ve onu sıcaklığının içine sokuyordu.

Ve bir an için - sadece bir an için - olmak istediği başka bir yer yoktu.

Seni bir kez kandırdı, yazıklar olsun ona. Eğer bu ikinci kez olursa, hissettiğin utancın sonu gelmeyecek.

W Ne haltlar dönüyordu?

Valentine boy aynasında kendine baktı. O bir vardı Havluyu göbeğinin etrafına sımsıkı sarmış ve elinde bir ütü tutuyordu. Saçını yapmayı birkaç dakika önce bitirdiğini fark ederek iki kez baktı ve hızla kapatıp soğutma yastığının üzerine oturttu.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

Üç ay önce, Ari Sharapov onun için var olmamıştı ve o sadece Aziz Valentine olarak günlerini elinden geldiğince iyi geçirmeye çalışıyordu.

Sonra iki ay boyunca onun her şeyi oldu. Bu o kadar ince bir şekilde oldu ki, çok geç olana kadar fark etmemişti bile.

Sonra üç hafta boyunca, daha önce hiç hissetmediğinden emin olduğu bir tutkuyla ondan nefret etti; asla ölmeyeceğinden emin olduğu bir tutkuyla.

Ve şimdi...

Şimdi ne hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Elbette ondan etkilenmişti. Öfkesi bile onun o kadar yakışıklı olduğu gerçeğini ortadan kaldıramazdı, bu yasadışı olmalıydı. Yapabilirdi. görmezden geldim, ama hep oradaydı.

Ve şimdi bu öfke çok çabuk soğumuştur. Üç hafta boyunca cayır *cayır* yandı ve sonra *puf*, neredeyse yok oldu, arkasında sadece sıcak bir kömür bıraktı.

Aptalca. Valentine kader tarafından tekrar kandırılmayacak kadar çok zor dönemden geçmişti. İyi şeyler onun başına gelmezdi - Ari ona bunu öğreten en son olaydı; şimdi de farklı değildi.

Bu yüzden bu bilgiye sarıldı. Sırf adam dünyanın en büyük pisliği olmayabilir diye - bir aptal olduğu kesin ama pislik olmayabilir - yine işleri berbat etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu yüzden aralarında tekrar *bir şey* olmasına izin veremezdi. Kontrolünü bırakamayacağı tek şey buydu - her zaman gardını almak zorundaydı. Ne kadar tatlı şeyler söylerse söylesin ya da ona gösterişli hediyeler sunarsa sunsun (cidden mi? Bir daire!?), onu bir kez incitmişti bile. Belki bilerek yapmamıştı ama Yapmıştı ve bunu muhteşem bir şekilde yapmıştı. Bu, tekrar yapabileceği ve büyük olasılıkla yapacağı anlamına geliyordu.

"Onun yardımına ihtiyacın var," diye mırıldandı yansımasına. "Ve onun bağlantılarına ihtiyacın var. Ve evet, onun parasına da ihtiyacın olabilir. Ama ortalık yatıştığında, başka bir şeye *ihtiyacın* olmadığından emin ol."

"Benimle mi konuşuyorsun?"

Valentine, yatak odasının kapısı bir aralık açıldığında sıçradı. Oda arkadaşı Bailey, aralıktan kafasını uzattı. Val güldü.

"Hayır, sadece deli gibi kendi kendime konuşuyorum. İçeri gel."

Gam-Gam'in ikinci felcinden beri Bailey ile çok daha yakınlaşmışlardı. Bir ev kuşu olmasına rağmen, Valentine'ın yaptığı gibi çılgın saatler geçiriyordu, bu yüzden sık sık sabahın beşinde mutfakta pizza veya kahve için buluşuyorlardı. İnternette bir iş bulmuştu, kodlama yapıyordu, bu yüzden biraz para bile getiriyordu. Çok değildi, ancak kendi yemeğini karşılamaya yetiyordu, ama her küçük parça yardımcı oluyordu.

Bailey şehir merkezine yakın gösterişli bir dairede yaşamaya ne derdi? Çıplak tuğlalı ve yeni banyolu? Endişelenecek bir kira yok, çünkü benim -
DUR. BU KONUDA HIÇBİR ŞEY DÜŞÜNMEZDİ ÇÜNKÜ BÖYLE BİR ŞEY ASLA OLMAYACAK.

"Bu gece için planlarınız nedir?" Valentine, yıpranmış sinirlerini örtbas etmeye çalışarak gevezelik etti.

"Ciddi misin?" Bailey yatağın kenarına otururken güldü. "Her gece yaptığım şeyin aynısını Pinky', odamda oturup gözlerim kanayana kadar bilgisayarına bakıyorum."

Val dolabından bir elbise çıkarıp yatağın üzerine atarken, "Açıkçası kulağa benim yapacağımdan daha eğlenceli geliyor," diye iç geçirdi. Sonra yırtık pırtık şifonyerinden bir şişe aldı ve bacaklarına losyon sürmeye başladı.

"Lütfen. Her hafta sonu süslenip püslenip gece kulübüne gidiyorsun. Keşke ben de böyle şeyler yapabilsem," diye iç geçirdi Bailey.

Valentine ona bir göz attı, sonra durup arkasına baktı. Bailey on dokuz yaşındaydı ama Caché'de yaş sadece bir rakamdı. Val bir kız gecesine çıkmayalı ne kadar olmuştu? Elbette çalışmak zorundaydı ama Bailey de en az onun kadar bir geceyi hak ediyordu - Valentine geçen Cumartesi izin almıştı.

Şimdi sıra Bailey'deydi.

"Gelebilirsin," dedi Val, dik durarak. "Bu gece benimle gel."

"Ne?" Bailey afallamış görünüyordu. "Ama... bana hep oranın çılgın bir yer olduğunu söyledin."

"Öyle, ama aynı zamanda sorunlarınızı bir süreliğine unutmak için de iyi bir yer."

"Ama... ama... Yaşım tutmuyor."

"Doğru insanları tanıyorsan sorun değil," diyerek Val ona göz kırptı.

"I ... Ne giyeceğimi bile bilmiyorum," diyen Bailey, Valentine'ın odasının bir şekilde buna bir cevabı varmış gibi etrafına bakındı.

"İşte bu yüzden buradayım," diye cevap verdi, sonra bir çığlık atarak döndü ve dolabını karıştırmaya başladı. "Benden daha zayıfsın, ama sanırım göğüslerin daha büyük, yani bu işleri eşitler. *Aman Tanrım!* Bu tam sana göre!"

Kırmızı ekoseli, pileli bir etek çıkardı ve yatağın üzerine attı. Dolabın başka bir bölümüne eğildi ve hemen dar, siyah, düğmeli bir hırka buldu. Eteğin yanına gitti ve bir tupperware kutusunu karıştırdı. Muzaffer bir çığlık attı ve aradığı şeyi çıkardı - bir çift diz boyu beyaz çorap.

Bailey küçük eteğini kaldırarak, "Bunu giyemem," diye nefes aldı.

"Giyebilirsin ve harika görünecek," diye güvence verdi Val, giysilerin geri kalanını kızın kollarına iterek. "Şimdi git üstünü değiştir - eğer giymezen geri gelme!"

Bailey gittikten sonra Val kıpırdanarak kendi kıyafetini giydi. Basit kahverengi bir elbiseydi, düşük kepçe yakalı, uzun kollu ve ayak bileklerine kadar inen bir etek ucu vardı. Elbisenin tamamı daracıktı ve vücudunu neredeyse müstehcen bir şekilde sarıyordu. Çok az ten göstermenin ama yine de günahkâr derecede seksi görünmenin yan yana gelmesini seviyordu.

Tam tehlikeli derecede yüksek bir çift stiletto giymek için oturuyordu ki kapısı hafifçe çalındı.

Bailey koridordan, "Bunu giyemem," diye mız mızmızlandı.

"Buna ben karar veririm! İçeri gel," diye emretti Val, ikinci topuğun tokasıyla mücadele ederek.

Kapı açıldı ve birkaç tereddütlü ayak sesi duydu. Göz ucuyla, Bailey'nin neredeyse savaş tarzı, sevimli bir çift siyah bot giydiğini görebiliyordu. Doc Martens, muhtemelen. Tam onun tarzıydı ve o kadar uzun boylu bir kızdı ki, düz ayakkabılar muhtemelen onu yeni kıyafeti içinde daha rahat.

"Gülünç görünüyorum," diye iç geçirdi Bailey. Val güldü ve sonunda başını kaldırdı.

"Muhtemelen senin kadar kötü değildir - *vay canına.*"

"Bu iyi bir whoa mı? Yoksa kötü bir whoa mı?" Bailey parmaklarını gergin bir şekilde eteğin kenarına dolayarak sordu.

Val ayağa kalkarken, "Bu 'Ona göz kulak olsam iyi olur yoksa tüm müşterilerimi çalacak' vay canına," diye açıkladı. "*Harika* görünüyorsun, Bailey! Tüm o siyah kıyafetlerin altında bu vücudun olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Valentine, Bailey'nin gotik kıyafetini sorun etmedi. Kıyafetler - insanları ne rahat ettiriyorsa, insanlar onu giymelidir, onun sloganı buydu.

Ama yine de, birinin kendi konfor alanının dışına çıkıp yeni bir şey denediğini görmenin her zaman güzel bir yanı olmuştur.

Bailey, *The Craft* filmindeki süper seksi bir figüran gibi görünüyordu. Hırka ona biraz küçük gelmişti, bu da etkiyi daha da artırıyordu. Göğüsleri neredeyse düşük yakadan taşıyordu ve sıkı, örme Hırka ince belini sarıyor, kalçalarının hafif eğimini ortaya çıkarıyordu.

Etek kısaydı ama tabii ki kısa olması için tasarlanmıştı ve Bailey gibi biri için mükemmel bir seçimdi. Boyu 1.90 ya da 1.90 civarındaydı ve etek onun bir kilometre uzunluğundaki bacaklarını daha çok bir kilometre gibi gösteriyordu.

Sonuç olarak, kıyafet sürtük olmadan seksiydi ve Bailey'nin zaten biraz cadı olan görünümüne tamamen uygundu.

"Gerçekten iyi görüldüğünü mü düşünüyorsun? Uyacak ayakkabım yok," diye yakındı.

"Hayır, ayakkabılar mükemmel, gerçekten. Her şeyi yumuşatıyor, seni belalı biri gibi gösteriyor. Beni becerecek misin? Yoksa bu gece beni Şeytan'a mı kurban edeceksin? Kim bilir?" Val şaka yaptı ve Bailey kahkahayı patlattı.

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Oh, elbette. Güven bana. Erkekler senin kurbanın olmak için sıraya girecek, bunu garanti ederim" diyerek onu temin etti. "Makyaj yapmak ister misin?"

Normalde Bailey ağır siyah göz kalemi kullanmayı tercih ederdi, biraz "rakun" gibi bir görünümü vardı ama o gün yeni temizlenmişti. Büyük, duygulu gri gözleri ve cömert dudakları vardı. Valentine'ın "makyaj masasına" baktı - boy aynasının tabanına yarım daire şeklinde serpiştirilmiş bir ton makyaj malzemesi.

"Hayır, zaten çok fazla zamanınızı alıyorum, hala yapmanız gereken -"

Valentine güldü ve diğer kızın elini tutarak onu yere doğru çekti.

"Bu gece çok eğleneceğiz! Ve Tanrı'ya şükür, çünkü ben gerçekten ihtiyacım var."

Saat dokuz buçukta, VALENTINE Bailey'i Caché'ye götürdü ve onu iş arkadaşlarıyla tanıştırdı. Gary, Val bir müşteriyle çok meşgul olursa ona göz kulak olacağına söz verdi ve Del, Bailey'e hemen oracıkta bir iş teklif etti, Val ise onun adına reddetti.

Sonra saat onda kapılar açıldı ve insanlar içeri doluşmaya başladı. Bir tür büyük basketbol anlaşması yapılıyordu - bir maç ya da bir konferans ya da başka bir şey, Valentine bilmiyordu.

Bildiği tek şey, Caché'nin on mil çevresindeki her basketbol oyuncusunun o gece gelmeye karar verdiği ve her birinin yanında küçük bir maiyet getirdiğiydi.

Kulüp çılgına döndü. Dans Salonu dolup taşıyor, duvardan duvara insanlar pistte çarpışıyor ve gıcırdıyordu. Üst kattaki iki oda birlikte açılmış ve ortalarına dev bir küvet yerleştirilmişti - bir KY Jelly güreş turnuvası devam ediyordu; elbette kıyafet isteğe bağlıydı.

Her go-go dansçısı, her eskort, herkes tam gaz gidiyordu. Valentine için çok fazla potansiyel barındıran bir geceydi, ama o kadar da yoğun değildi, Bailey'i o gece yalnız bırakamayacağını biliyordu. Bu yüzden yapabildiği her yerde yardımcı oldu, VIP masalarına şişeleri teslim etti, erkekleri diğer eskortlarla tanıştırdı, Gary'nin içki servisi yapmasına yardım etti. Bailey her zaman onun arkasındaydı ve hatta birkaç kez sıkıştığında yardım etti.

"Sana söz verdiğim gibi eğlenceli bir gece olmadığı için üzgünüm!" Valentine gece yarısına doğru diğer kızın kulağına doğru eğilerek bağırdı. Dans pistindeydiler, insanların arasına sıkışmışlardı ve ritimle sallanıyorlardı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Bailey geri bağırdı. "Çok eğleniyorum! Bu inanılmaz bir şey! Sanki bu adamların yarısı ünlü!"

"Bunu nereden biliyorsun ki!? Sen basketbol seyretmezsin ki!" "Playstation için NBA 2018, duh!"

Valentine gülmeye başladı ama sonra omzunda bir el hissetti. Arkasını dönüp hızla silkeledi ama Evans Daniels'ın arkasında durduğunu görünce hoş bir şaşkınlık yaşadı.

"Seni tanıdığımı sandım!" dedi ona sırtarak.

"Arkadan mı?" diye biraz daha güldü ve ona takıldı.

"Valentine, eminim seni önden değil arkadan daha çabuk tanıyabilirim," diye karşılık verdi. Sonra da cazibesini Bailey'e çevirdi. "Arkadaşın kim?"

Valentine, "Bu Bailey, oda arkadaşım," dedi ve Bailey ile onu tanıştırdı. umarım bir sınır koyar. "Bu onun Caché'deki ilk gecesi."

"Oh, vay canına! Kirazını patlatmak için harika bir gece seçmişsin," diye güldü.

Bailey burnunu kıvırdı.

"Pardon?"

"Peki sen ne iş yapıyorsun, Bailey?" diye sordu.

"İnternette ders alıyor," diye söze girdi Valentine diğer kızdan önce. "On dokuz yaşında, üniversitede ikinci yılı."

"On dokuz" kelimesini duyduğunda Evans'ın soğukkanlılığını kaybettiğini görebiliyordu. Caché'de her şey olabilirdi elbette ama Val otuz iki yaşındaki şirket avcısının genç ve saf oda arkadaşına asılmasına izin verecek değildi.

"Üniversite!" Evans kadehini Bailey'nin şerefine kaldırdı. "Eğlenceli zamanlar! Üniversiteyi severdim - Columbia'ya gittim. İçki ister misiniz hanımlar?"

Onu dans pistinden Müzik Odası'na kadar takip ettiler. Orası da daha az kalabalık değildi ama Evans'ın öngörülü olduğu belliydi - gece için kendine bir masa ayırtmıştı ve masanın üzerinde şişe hazırdı ve oturduklarında onları bekliyordu.

Evans ve Bailey sohbet ederken -Evans sorunsuz, Bailey beceriksizce- Val odaya göz gezdirdi. O gerginlik hissi geri geldi ve ayaklarını masanın altında zıplattı. Belki de bu Bütün gece kulüpte koşturmaktan adrenalin hala pompalanıyordu. Belki de Bailey'nin sinirleri gergindi.

Belki de tamamen farklı bir sorundur. Belki de 1.80 boylarında, sarı saçlı, mavi gözlü ve bir anda hayat çizgisi dua ettiğiniz ve korktuğunuz canlı kabus.

"Penny?"

Evans'ın sesi düşüncelerini böldü ve Valentine ona baktı. Yalnız olmadığını neredeyse unutmuştu.

"Ne?"

"Düşünceleriniz için Penny," diye açıkladı ve Bailey kıkırdadı. Bailey sandalyesinde arkasına yaslanmış, vücudunun önemli kısımlarını kaplayan deri kayışlardan başka bir şey giymemiş, kafayı bulmuş bir hatunla konuşuyordu.

"O kadar değerli bile değiller," diye şaka yaptı. "Sadece... eşyalar.

Hayat işte." "Ah, hayat şeyleri. En kötüsü," diye iç geçirdi.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" "Pek sayılmaz," diye omuz silkti. "Sadece her seferinde bir gün almalısın, sen biliyor musun? Ben iyi olacağım."

"Sanki herkes hep bunu söylüyormuş gibi hissediyorum," diye

yanıtladı onu şaşırtarak. "Affedersiniz?"

"Herkes her zaman iyi olduğunu söyler," diye tekrarladı. "Sanki hiç de iyi olmadıkları gerçeğini örtbas edecek bir yara bandı gibi."

Tekrar kıkırdadı ve bardağını ellerinin arasında döndürerek başını salladı.

"Gerçek bu değil mi?" diye kabul etti. "Ama şimdilik yara bandını yerinde bırakmak en iyisi, tamam mı?"

"Tamam," diye başını salladı. Ari'nin aksine Evans bir konunun ne zaman kapanacağını bilen bir adamdı. "Peki Bailey ile nasıl tanıştın? Bir oda arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum."

"Bir ilan verdim," diye açıkladı Valentine. "Büyükannem için yardıma ihtiyacım vardı, evde olmadığım saatlerde evde olacak birine ücretsiz bir oda teklif ettim. Yanıt verenlerden biri de oydu."

"Sonunda bir seri katille birlikte olmadığın için şanslısın."

"Evet, onun yerine küçük, tuhaf bir oyuncuya sahip oldum," diye güldü Val.

"Bailey bir oyuncu mu?" Evans masanın diğer tarafına bakarken kaşlarını kaldırarak sordu. Genç kadın onun adını duyunca nihayet konuşmaya geri döndü.

Valentine aralarında gülümseyerek, "Bu yüzden okula gidiyor," diye açıkladı. "Oyun tasarımı."

"Şeylerden biri, evet. Biraz aptalca, biliyorum," dedi Bailey, masa örtüsünü karıştırırken.

"Dorky" mi? Şaka mı yapıyorsunuz? Sadece büyüme gösteren milyarlarca dolarlık bir sektör ve teknolojinin ön saflarında yer alan bir endüstri - bunların neresi aptalca? Ayrıca Skyrim'de çok iyiyim."

Ve sonra başka bir dilde konuşmaya başladılar. Valentine, Bailey'i hiç bu kadar ilgili görmemişti, ikisi de bildikleri ve oynadıkları oyunlar hakkında konuşmaya başladıklarında oldukça neşelendi. Bir garson daha fazla karıştırıcı bırakmak için araya girdiğinde, Val Evans'a doğru eğildi.

"Benim için ona göz kulak ol, tamam mı? Ben bir tur atacağım," diye mırıldandı ayağa kalkarken. "Ve komik bir şey yok. Eğer geri dönersem ve siz ikiniz

ortadan kaybolursa, seni aramak için tüm kulübü kapatmakta tereddüt etmem." "Sahip olunması zor bir arkadaşsın, Aziz Valentine," diye güldü, sonra

el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Bu noktadan ayrılmayacağız."

Gece henüz yeni başlıyordu - kolayca bir müşteri bulabilir ve Kulüp ve Müzik Odaları'nda kalarak Bailey'ye göz kulak olabilirdi. Böylece Val dans salonuna geri döndü.

zemin. Etrafta dans ederken klostrofobik hissetmemesi için biraz incelmisti.

Gözlerini kalabalıktan ayırmıyor, potansiyel hedefler arıyordu. Girişin yakınında gürültülü bir masa vardı, bunun bir parçası olmak istemiyordu, bu yüzden taramaya devam etti. Bar bir yığın insanla doluydu, denemeye bile değmezdi. Belki de diğer tarafına geçti.

Tam arkasını dönmek için bir adım atacakken, gözüne bir sarışın parıltısı ilişti ve iki kez baktı. Sonra çenesi düştü.

Harper lanet Kittering az önce bir grup arkadaşıyla Kulüp Odasına girmişti, hepsi gülüyor ve saçlarını savuruyordu. Gürültülü masaya yaklaştılar ve çocuklar hemen yemi yutup onlarla konuşmaya ve flört etmeye başladılar.

Vay anasını. Vay anasını. Onu önceden yasaklamayı hiç düşünmedim çünkü böyle bir yere gelme ihtimalini hayal bile edemezdim!

Valentine ters yöne doğru yürümek için döndü, ama bunun yerine sert bir duvara çarpmış gibi hissetti. Birinin göğsünden sekerek geriye doğru düşmeye başladı ama sonra güçlü eller üst kollarını kavradı ve onu dik tuttu.

"Birbirimize rastladığımız zaman çok hoşuma gidiyor."

Bu hızla giderse çenesi menteşelerinden düşecekti, ağzı o kadar açıktı ki.

Ari sanki onu yoktan var etmiş gibi ona baktı. Bu bir serap gibiydi - Caché'den o kadar uzun süre men edilmişti ki, onu tekrar orada görmek tuhaftı.

Üstelik farklı da *görünüyordu*. Hâlâ tıraş olmamıştı ve Ari'nin istese muhtemelen gür ve sağlıklı bir sakal bırakabileceğini fark edince şaşırdı; kirli sakal onu hoyrat ve seksi gösteriyor, dağınık saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Kıyafetleri de bu görüntüye katkıda bulunuyordu - Ari'nin takım elbise dışında bir şey giydiğini nadiren görmüştü ama şimdi üzerinde

beyaz tişört ve pahalı görünümlü kot pantolon. Uzun, siyah, keçe kışlık paltosu sonradan eklenmiş gibi görünüyordu ve seksi, dağınık, çapkın görünümünü mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Ve tuhaflığı tamamlamak için, HARPER ELLİ METREDEN DAHA AZ UZAKTA.

"Burada ne yapıyorsun?" Valentine onu bırakırken nefesi kesildi.

"Üyeliğiniz yeniden başlatıldı," diye hatırlattı ona. Balık tutmaya gitti altın kulüp kartı, ama iki elini göğsüne bastırarak onu durdurdu.

"Hatırlıyorum," diye güvence verdi ona ve omzunun üzerinden baktı. Harper bir basketbol oyuncusunun üzerine eğilmiş, göğüslerini neredeyse onun kafasına dayamıştı. "Yani *şu anda* burada ne yapıyorsun? Bana bu gece geleceğini söylememiştin."

"İzin istemem gerektiğini bilmiyordum. Evans'ın diğer odadaki oda arkadaşına asıldığını biliyor muydun?" diye sordu.

"Onları birlikte bıraktım, video oyunları hakkında konuşuyorlar. Kız arkadaşının hemen arkamda olduğunu biliyor muydun?"

"Benim bir kız arkadaşım yok, sadece sinir bozucu bir azizim var..."

Valentine elini kabaca onun çenesine doladı ve omzunun üzerinden bakması için başını yukarı kaldırmaya zorladı. Ona ters ters baktı ve bağırmaya başladı, sonra bakışları Harper'a takılınca durdu.

"Yani zamanlaman pek iyi değil," diye homurdandı Valentine. "Üstelik tepemde dikilmen iş için de kötü."

"Ah, evet," dedi Ari yumuşak bir sesle ve tekrar ona bakabilmek için çenesini onun elinden çekip aldı. "Senin *işin*. Duyduğuma göre patlıyor."

"Bir kız hayatını kazanmak zorunda ve senin asistanın olmak ne kadar eğlenceli olsa da, biraz daha iyi para veren bir şeye ihtiyacım var. Burada senin için çalışmıyorum, o yüzden git buradan Ari."

"Burada benim için çalışabilirsin," diye teklif etti.

"Bu gerçekten senin ağzından mı çıktı? Bugün kaydettiğimiz onca ... ilerlemeden ya da her neyse ondan sonra mı?" diye sordu kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak.

"Çok mu erken?" diye kıkırdadı.

"Çok erken. Git buradan, Ari."

Ama o hareket etmedi. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, göz kapakları aşağıya sarkmış, ağzının köşesi kendine özgü sırtışıyla yukarıya doğru kıvrılmıştı. Başka tarafa bakmak istedi. Uzaklaşmak. Ona tokat atmak, onu itmek ya da arkasını dönüp onu sonsuza dek görmezden gelmek. Ama olduğu yerde donup kalmış, onun mavi mavi gözlerine bakıyordu.

"Valentine -" diye başladı ve umutsuzca onun ne söylemek istediğini duymak istedi. Başka bir özür mü dileyecekti? Başka bir teklif mi? A Bildiri mi? Tekzip mi?

Asla öğrenemeyecekti.

"*Ari!*" Harper'ın sesi, aralarındaki gerilimi bir ışın kılıcı gibi keserek ciyakladı. Valentine yüzünü buruşturdu ve sarışın bomba yaklaşırken başını eğdi.

yanından hızla geçti. Neredeyse kendini Ari'nin üzerine atacaktı. "O.M.G., beni buraya kadar takip mi ettin? Hâlâ gönderilerimi takip ediyor olman gerektiğini biliyordum."

Ari Valentine'a bakıyor, Harper'ın tutuşuna karşı mücadele ederken yüzünü buruşturuyordu. Sonunda kollarını boynundan çekmeyi başardı, sonra onu birkaç adım geriye itti, böylece Val'in hemen yanında duruyordu.

"Senin 'gönderilerini' nereden takip edeceğimi bile bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ve sana söyledim - *bana dokunma*."

"Bu kadar kaba olmana gerek yok, Ari," diye homurdandı Harper. "Ne yani, benim buraya ilk kez geldiğim gece senin de buraya gelmenin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Hiç sanmıyorum. Seni tanıyordum..."

Ari uzanıp Valentine'ı bileğinden yakaladıktan sonra yavaşça yanına çekince Harper'ın sesi kesildi. Bu harekete karşı koyamayacak kadar sersemlemişti, bakışları iki eski sevgili arasında gidip gelirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu kulübe ilk kez gelmiyorum," dedi Ari basitçe, Valentine'ı kendi tarafına çekmiyordu ama bileğini de bırakmıyordu.

Harper. Baktı. *Kızgın*. Eğer bir insanın kafası gerçekten kopabilirse, Valentine bunun şu anda olacağından emindi. Loş ışıktaki diğer kızın yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Ve utançtan değil.

Saf öfkeden.

"Ne oluyor *lan*?" diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından, Val'e dik dik bakarak. "Birlikte olmadığınızı söylemiştin!"

"Biz -" Valentine başladı ama Ari bir adım öne çıktı.

"- seni ilgilendirmez," diye bitirdi onun yerine. "Beni aramayı, iş yerime gelmeyi ve taciz etmeyi bırakmalısın. Ve *Valentine'ı rahat bırakmalısın*."

"Oh, harika, yani sen bir fahişe ve ispiyoncu musun?" Harper hırladı. Val "fahişe" kelimesini duyunca kaskatı kesildi.

"Bana bir şey söylemesine gerek yoktu - seni tanıyorum, nasıl biri olduğunu biliyorum," dedi Ari yumuşak bir sesle. "Ve eğer bu saçmalığa devam edersen, bazı gerçek sorunlar yaşamaya başlayacağız."

"Lütfen, bana dokunamayacağını biliyorsun. Baban seni evlatlıktan reddeder. Beni senden daha çok seviyor," diye alay etti Harper.

"O zaman senin için üzülüyorum. Şimdi izin verirseniz, Valentine ve ben *çok* önemli bir konuşma yapıyorduk ve siz böldünüz."

"Öylece -" Harper başladı.

"Biz -" Valentine tartışmaya çalıştı.

Ari ikisini de dinlemedi ve bunun yerine aniden eğilip Valentine'ı sertçe öptü. Kız boğuk bir ciyıklama sesi çıkardı ve Valentine dudaklarını onunkilere yapıştırırken gözlerini kocaman açarak ona bakmaya başladı.

Bir saniye sonra eli başının arkasındaydı, öpücüğü derinleştirirken parmakları uzun saçlarına dolanıyordu. Onun öpücüğü Dili ağzını işgal etti, vücudu onunkine bastırıldığında neredeyse derisinden fırlayacaktı ve dişleri alt dudağını sıyırdığında bayılacak gibi hissetti.

"Bunu ödeyeceksin!" Harper ılgık attı. "Sen... sen... sen *yuva yıkan sürtük!*"

Ari Valentine'i tam zamanında bıraktı ve Harper'ın tepinerek uzaklaşmasını izlediler. Arkadaşlarına hiçbir şey söylemedi, sadece yürüdü ve hiçbir şey olmamış gibi aralarında durdu. Başını arkaya attı ve zorla güldü ve başka bir adama yaklaştı. Sürekli arkasına bakıyor, belli ki Ari'nin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Klinik olarak deli olabilir," diye yorum yaptı ve sakın, düzgün sesi Valentine'ın içinde bulunduğu şaşkınlığı dağıttı.

"*Senin derdin ne lan!?*" diye bağırды ve adamın göğsüne vurarak ondan uzaklaştı.

"Azgınlım ve beni becermek isteyen kadını istemiyorum ve becermek istediğim kadın da beni istemiyor," diye açıkça cevap verdi. Kadın ona tekrar vurdu.

"Peki, tüm bunları *benim* sorunum haline getirmeyi bırak!" diye talep etti. "Az önce ne yaptığının farkında mısın? O zaten etrafta olmak için bir kabus, şimdi sadece on kat daha kötü olacak!"

"Buna değdi sayılır - yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Hayır! Boğazıma bir şekilde girmiş olan dili çıkarmaya çalışmakla meşguldüm!" diye karşılık verdi. Adam ona sırtıttı.

"O sırada pek şikayet etmiyordun." "Muhtemelen boğulduğum içindir!"

"İtiraf et," diye fısıldadı Ari alaycı bir şekilde. "Onu kırmızı görmek iyi hissettirdi.

Onu yeşile çeviriyor. Başka renkler denemek ister misin?"

Valentine ona ters ters baktı ama bunu sürdüremedi. Harper'a bir göz attı ve itiraf etmeliydi ki, sarışını bu kadar keyifsiz görmek oldukça tatmin ediciydi. Manik bir şekilde saçıyla oynuyordu ve flört etmeye çalıştığı adam ondan biraz korkmuş görünüyordu. Muhtemelen

ona hiç bakmıyordu ama dans pistinin öbür ucundan Ari'ye bakmaya devam ediyordu.

Valentine usulca, "O berbat biri," dedi. "O en kötüsü. Ve bu onunla ilgili her şeyi daha da kötüleştirecek."

Ari itiraz etmedi. Harper'a ters ters bakıyordu. Valentine yere baktı ve aniden bir eliyle hâlâ onun bileğini tuttuğunu fark etti. Başından beri onu tutuyordu. Neredeyse sahiplenircesine. Harper'ın aslında baktığı şey de buydu - Ari'ye ya da Valentine'a değil, dokundukları yere. Birbirlerine bağlandıkları yere.

Bu kaltağa gerçekten bakması için bir şey vermek istiyorum.

Valentine, Ari'nin başını o kadar hızlı aşağı çekti ki, Ari gerçekten tökezledi.

Bu onun için sorun değildi, bu onu kendisine daha da yaklaştırıyordu. Vücudunun her santimini ona doğru bastırdı, adam ona doğru eğilip dakikalar öncesinden daha da tutkulu bir şekilde öptüğünde biraz geriye doğru eğildi.

Gözlerini açık tuttu. Bu Harper'la ilgiliydi, Ari'yle değil. Kızın acı çekmesini izlemek istiyordu. Harper'a son birkaç haftadır ona çektiirdiği kadar acı çektermek istiyordu. Korkunçtu elbette ama sarışının nükleere dönüşmesini izlemek neredeyse buna değerdı. Birkaç öpücük daha alırsa Harper'ın başı gerçekten dönebilirdi.

Ama sonra Ari'nin eli boynunun yan tarafındaydı ve diğer kolu da belini sarıyordu. Ve birdenbire artık onun omzunun üzerinden Harper'a bakmıyordu. Gözleri kapalıydı.

Bu ne zaman oldu?

Onun ağzına karşı inledi, dilini dişlerinin kenarında gezdirdi, ellerinin onun omuzlarıyla yeniden tanışmasına izin verdi. Ona bir daha asla dokunmaması gerekiyordu ve Tanrım, *bunu o kadar çok istemişti* ki.

Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, ayak parmakları zemine zar zor değiyordu, bu yüzden onu zeminde hareket ettirdiğini fark etmedi bile. Birden kendini DJ kabininin altındaki duvara yaslanmış halde buldu ve Ari artık onu tutmuyordu. Elleri vücudunun her yerinde geziniyor, elbisesinin yumuşak kumaşının üzerinde kayıyordu.

"Bunu seviyorum," diye nefes aldı. "Senden çok şey görüyorum ama hiçbir şey görmüyorum."

"Seveceğini biliyordum," diye nefes nefese kaldı Valentine.

"Biliyordum."

Ari elini uzattı ve kulübün ışığında neredeyse görünmez olan, tamamen siyaha boyanmış bir kapı tokmağına tutunduğunda şaşkına döndü.

Kapıyı çekerek açtı ve onu sürükleyerek içeri soktu, şaşkınlığına kıkırdadı.

"Şaşırmış gibi yapıyorsun," diye fısıldadı. Kapı arkalarından kapandı ve tamamen karanlıkta kaldılar. "*Unutuyorsun*, Aziz Valentine bana Caché'nin tüm gizli sırlarını gösterdi."

Başlarının üzerinde odayı zar zor aydınlatan kırmızı bir ışık yandı. Gerçi buna gerek yoktu, Valentine odayı çok iyi tanıyordu. Her tarafları yastıklı duvarlarla çevriliydi. Karşılarındaki duvarda, yaklaşık altı metre yukarıda, dolguda büyük siyah bir kare vardı. Üzerinde, odaya girdikleri andan itibaren beş dakikadan geri saymaya başlayan dijital bir saat vardı. Ari boynunun kenarından göğüs dekoltesine doğru bir öpücük bırakırken, Valentine siyah kareye baktı.

"Ne yapıyoruz biz? Bu kötü bir fikir," dedi ellerini başına doğru kaldırarak. Ari'nin kendi elleri de meşguldü, elbisesinin kumaşını çekiştirip çekiştirip bacaklarından yukarı kaldırıyordu.

"Bu *uzun* zamandır aklımıza gelen en iyi fikir," diye karşı çıktı. "Tekrar o kız olmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"Sen asla o kız olmadın," diye fısıldadı.

Ve sonra parmakları bacaklarının arasındaydı ve bir kol tekrar beline dolanmıştı ve Valentine'ın gözleri kafasının içinde geri dönmeye başladı. Ondan önce göz kapakları tamamen kapandığında saati gördü. Sıfıra yirmi saniye kalmıştı.

Adam onu kaldırmaya başladığında "Senden nefret ediyordum," diye inledi ve bacaklarını adamın beline doladı. "*Ama bunu özledim.*"

"Tanrım, hiçbir fikrin yok. Bunu ne kadar özlediğimi *bilemezsin*," diye inledi tenine karşı. Alt dudağını ısırды ve kolunu başının üzerine kaldırarak tırnaklarını yastığa geçirdi.

"Öyle mi? *Bunu bana kanıtla.*"

İki parmağını içine soktu ve Valentine nefesini tuttuğunda, kapalı gözlerinin arkasında bir flaş patladı. Güldü ve ikinci flaş için tam zamanında gülümsedi. Üçüncüsü patladığında, omzunu ısıırıyordu ve sonuncusu için iki elini de saçlarına koymuş, başını göğsüne bastırmıştı.

Bir fotoğraf kabiniydi. İnsanlar odaya girdiğinde açılan ve her beş dakikada bir dört fotoğraf çeken yastıklı bir fotoğraf kabini. İşleri bittiğinde, ayrılmadan önce fotoğrafları yuvadan almayı unutmamaları gerekiyordu.

Bunları geride bırakmak istemiyorum - anılar yeterince kötü, kötü kararlarımın fotoğraflık kanıtlarına ihtiyacım yok.

"Bu bir meydan okuma gibi geldi, Valentine," diye tısladı Ari ve parmakları kayboldu, bu da onun hayal kırıklığı içinde inlemesine neden oldu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu karşılığında. "Yine - hiçbir fikrin yok."

Parmakları göğsündeydi, üstünü çekiyordu ve sonunda ona bakmak için gözlerini açtı. Sonra adam ağırlığıyla onu duvara yasladı ve iki elini de kullanmasına izin verdi. Materyal gerildi, çekildi ve omuzlarının üzerinden, kollarından aşağı, göğüslerinin altından sürüklendi. Aynı anda Valentine ağır paltosunu itip kakıyor ve sonunda yere düşürdüğünde küçük bir tezahürat yapıyordu.

"Mükemmel. Sana hiç *mükemmel* göğüslerin olduğunu söylemiş miydin?" diye iç geçirdikten sonra dudaklarını bir meme ucunun etrafına doladı. Dişlerini hissettiğinde tısladı ve karşılık olarak tırnaklarını sırtına geçirdi.

"Hiçbir zaman iltifat konusunda çok cömert olmadın," diye cevap verdi ve parmaklarını kemerinden pantolonunun önüne doğru kaydırarak her şeyi ayırdı.

"Mükemmeller."

"Belli ki bu gece Bailey'nin kıyafetine çok yakından bakmamışsın."

"Eğer yan yana bir karşılaştırma yapmak isterseniz, memnuniyetle değerlendirebilirim."

Ari teklif etti, ama sonra nefes alma sırası ona geldi. Valentine onun elini zorlamıştı.

Pantolonunun içinde iç çamaşırı giymediğini görünce çok sevindi ve ellerini hızla adamın sikinin dibine doladı.

"Hmmm, şu anda biraz meşgulüm. Belki başka bir zaman."

"Sözlü bir sözleşme bağlayıcıdır -"

Elini sıktağında kelimeler boğazında düğümlendi, sonra elini aşağı yukarı pompalamaya başladığında inledi. Alnı bir an için onun göğsüne düştü, ikisi de zor nefes alıyordu, sonra tekrar ayağa kalktı. Eli onunkine katıldı, bir an için onunla birlikte okşarken onu hızla öptü ve sonra elini itmeden önce onu uzaklaştırdı.

Pantolonu kalçalarının üzerinde.

"Beni bu kadar beklettiğine inanamıyorum," diye kulağına homurdandı ve onun sıcak, sert uzunluğunu vücutlarının arasında hissederken ürperdi.

"Seni bunun için *yalvartmalıyım*."

"Dene - kendini daha da uzun süre beklerken bulacaksın."

"Kaltak."

Valentine neredeyse onun bunu yapacağını düşünüyordu ama sonra o kadar hızlı, o kadar ani bir Gekilde ona çarpıyordu ki, onu cezalandırmanın yalvartmaktan daha iyi olacağına karar vermiş olabileceğini düşündü.

En sevdiğim ceza türünün bu olması çok kötü.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı ve başını geriye attığı anda flaşlar tekrar patlamaya başladı.

"Benim adım," Ari kalçalarını tekrar tekrar ona çarparken nefes nefese kalmıştı. "Benim adımlı söylemeni istiyorum."

Aleti her zaman bu kadar büyük müydü? Her zaman bu kadar agresif miydi?

Hep böyle mi hissetmişti? Valentine tüm vücudunun genişlediğini ve büzüştüğünü hissetti, sadece bekleyen devasa bir orgazm. Ve her nefes alışında, meme uçları onun sert tişörtüne sürtünüyor, bir fitili ateşlemeye çalışan bir eşleşme gibi davranıyordu.

"Kahretsin, Ari, hep böyle miydi?" diye sordu, parmaklarını onun saçlarına soktu ve gözlerinin içine bakabilmek için başını tuttu.

"Hayır," diye başardı. "Bazen *daha da muhteşemdi.*" "Siktir."

Valentine o anda kendini bıraktı ve son parıltı için tam zamanında kollarını iki yana açtı. Ari'nin kolları sıkı bir şekilde çalışıyordu, biri kalçasının altına sarılmıştı, eli kıcını kavırıyor, parmakları kaşıyordu. Diğer eli sol göğsündeydi ve neredeyse acı verecek kadar sıkıyordu. Diğer göğsünü diliyle okşarken, eli vücudunda yukarı doğru hareket etti, kafatasının dibindeki saçlara doğru ilerlemeden önce boğazını nazikçe sıkmak için durakladı.

"Lanet olsun Valentine, artık benden bir şey saklamıyorsun," diye homurdandı, sonra da göğsünün üst kısmını ısırdı. Kadın bir çığlık attı ve kalçaları titremeye başladı.

"Ari, ben ... Ben ..."

Nefes nefese kalıyorum ve oksijen yok ve her şeyi nasıl çaldığını hep unutuyorum.

"O kadar yakın ki hissedebiliyorum," diye fısıldadı, ağzını kulağına götürdü ve köpek dişiyle kulak memesini yakaladı.

"Evet," diye inledi, kollarını adamın omuzlarına doladı, bacaklarını adamın beline doladı. "Çok yakın."

"Bunun hayalini kuruyordum. Bunun için *dua ediyorum,*" diye iç geçirdi, itişlerini yavaşlattı, ancak derinliğini veya gücünü kaybetmedi. Kalçaları onunkilerle her buluştuğunda, kadın

Aletinin nefes alışını engellediğini hissettiğine yemin edebilirdi. Bu itişler sırasında çığlık attı.

"Kahretsin, işte bu, yapamam -"

Tüm dünya yana yattığında ciddi bir çığlık attı. Önce onu yere bıraktığını düşündü ama sonra yere yatırdığını fark etti, başı yastıklı duvarın dibindeydi. Başını duvara yasladığında inledi. omuzları soğuk zeminle temas etti, ancak kısa süre sonra bir kez daha itmeye başladığında tekrar bağıırıyordu.

"Yapabilirsin," diye güvence verdi Ari ona ve parmaklarının vücutlarının arasında, Ari'nin ona vurduğu yerde kaydığını hissetti. Kısıtıyor, sürtüyor ve okşuyordu.

Tüm vücudu titremeye başladı.

"Yapacağım," diye güvence verdi ona, sesi tiz bir sızlanmaydı. Başının üzerindeki dolguyu tırmalıyor, aşırı duyuşal yükten kurtulmaya çalışıyordu. Ve karşılarındaki duvardan bir kez daha flaşlar patlamaya başladı.

"Tanrım, böyle ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diye nefes aldı Ari ve ondan uzaklaşıp dizlerinin üzerinde durarak vücuduna bakmaya başladı.

"Siktir, geliyorum, Ari. Boşalacağım."

Bu cümle üzerine, yakınına eğildi, dudakları bir kez daha kızın kulağındaydı. "Her zaman ne kadar güzelsin."

Valentine boşalırken çığlık attı, gözleri öyle sıkıca kapanmıştı ki son iki flaşın ne zaman patladığını bile anlayamadı. Lanet olsun, bir bomba Üstlerine düşselerdi muhtemelen fark etmezdi. Sadece ham sinir uçları ve inanılmaz zevk dalgaları ve kaçırıldığını bile fark etmediği tatmin duyguları vardı.

Tüm bu zaman boyunca, istendiğimi hissetmedim. Her gece farklı bir adamla dans ediyor, konuşuyor, flört ediyordum ve hiçbirini bana istendiğimi hissettirmiyordu. Onun adamıyla on beş dakika geçirdim ve hayatımda hiç bu kadar istendiğimi hissetmemiştim.

Valentine orgazm doruğa ulaşır uzaklaşırken hıçkırdı, sonra bir gelgit dalgasına dönüştü ve bir kez daha vücuduna çarptı. Ari'nin elleri kalçalarında, kavraması morarmıştı, fiziksel olarak onu itişlerine çekerken onu sıkıca tutuyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp avuçlarının içine doğru çığlık atarken, Ari öyle bir güçle boşaldı ki, bunu kendi içinde hissedebiliyordu.

Ari bir ılık attı, kalçalarını onunkilere sıkıca yapıştırdı, siki nabız gibi atıyor ve zonkluyordu. Sonra Ari onun üzerine yııldı, nefesi Ari'nin ıslak gsne değiyordu. İki de nefes almak için savaşıyor, nasıl nefes alacaklarını hatırlamaya çalışıyorlardı. Ya da artık nefes alıp alamadıklarını anlamaya çalışıyorlardı.

Valentine ne kadar süre bu şekilde yattıklarından emin değildi; teni soğudukça titremeye başlayacak kadar. Ari nihayet çekildiğinde, elbisesini dzelitti, sağa doğru çekti ve gsn örttü.

Ayağa kalkıp elbisesinin eteğini bacaklarından aşağı doğru sıyırdığında, Ari de onunla birlikte ayakta duruyor ve kemerini tekrar takıyordu. Ceplerinden birinin üstünden  fotoğraf şeridi çıkmıştı. Valentine onlara uzandı ama Ari onun elini itti.

"Onlara birlikte bakacağız," diye bilgilendirdi onu, sonra ağır ceketini yerden aldı. Ceketini kadının omuzlarına yerleştirdi, parmaklarını son bir kez saçlarında gezdirdi, sonra da kadının geçebilmesi için kapıyı açtı.

Yüksek sesli tekno müzik ve hiper kalabalık Valentine'ın aklını başına getirdi. Az önce seks yapmıştı. irkin, ateşli, şehvetli, hızlı seks, onu kulübün geri kalanından ayıran bir kapıdan başka bir şey yoktu.

Kilitli olmayan bir kapı.

Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma yemin ettim ve işte buradayım, aynı lanet şeyi, aynı lanet adamla yapıyorum.

Ari onun düşüncelerinin ne yöne gittiğini anlamış gibi kolundan tuttu ve neredeyse onu yere doğru çekti. Müzik Odası'na doğru aceleyle ilerlediler, Bailey ve Evans yanlarından geçerken onlara ilginç bakışlar atıldılar. Sonunda merdivenlere geldiklerinde Ari yavaşlayarak durdu. Floresan lambalar duvarları çevreliyordu ve bir tanesine yakın durdu, resimlere bakmak için ışığı kullanmak üzere eğildi. Valentine dudağını ısırarak ve ne kadar utanacağını merak ederek ona yaklaştı. Yine de her bir şeridi kaldırdığında Valentine şaşırdı. Hiç de utanmış hissetmiyordu.

Kamera o kadar yüksekteydi ki, tüm fotoğraflar popo hizası ve yukarısından çekiliyordu. Ari'nin sırtı hep kameraya dönüktü. bol kot pantolon ve tişört onu örtüyordu. Valentine'ın bacakları, başı, omuzları ve kolları gibi belinin etrafında görünüyordu, ancak gövdesi her zaman kendisinininkini örtüyordu, bu yüzden çıplaklık yoktu.

Sadece Valentine vardı, başı yana eğikti, dişleri alt dudağını ısıırıyordu, bir kolu başının üzerinde uzanıyordu. Sadece Ari vardı, kafası

Parmakları saçlarına gömülürken neredeyse saygıyla göğsüne doğru eğildi. İğrenç, seksi ya da müstehcen görünmüyordu.

Sanki... ona tapıyor gibiydi. Sanki çok uzun zamandır yokmuş ve onu bildiği en iyi şekilde evinde karşılıyormuş gibi.

"Bunlar bende kalacak."

Adamın alçak sesi resimlerin yarattığı büyüü bozdu ve kadın başını kaldırıp adama baktı. Adam fotoğraflara bakıyordu, neredeyse dik dik bakıyordu, bakışları yoğun. Kız tartışmaya, yorum yapmaya ya da bir şey söylemeye fırsat bulamadan, adam onu kendine doğru çekti. Onu tekrar öpeceğini düşündü ama adam ona dokunmadı bile. Cüzdanını iç cebinden çıkarıp açtı, sonra şeritleri paranın yanına, uzun cebe nazikçe bıraktı. Adamın katlanmış cüzdan yerine düz bir cüzdan kullanmasına sevinmişti, böylece

resimler zarar görmez.

"Kopyalarını istiyorum," dedi ve adamın gözleri sonunda onunkilerle buluştu. "Şaşırdım. Hatırladığım Aziz Valentine şok edici bir şekilde

Mütevazı," diye dalga geçerek ceketini kızın üzerine sıkıca çekti.

Bu aşinalık biraz fazla, çok erkendi. Valentine az önce ne olduğundan emin değildi ama onun düşündüğü şeyin bu olmadığını biliyordu. Tekrar birlikte değillerdi. Buna izin veremezdi, ne şimdi, ne de muhtemelen hiçbir zaman.

Eğer seni bir kez incittiyse, tekrar incitebilir.

"O aziz binayı terk etti," diye gülmek zorunda kaldı ve ceketini silkti.

"Ve *bu* azizin de işinin başına dönmesi gerekiyor."

"Şu anda ciddi misin?" Ari, kızın uzattığı ceket alarak sordu. Başını salladı ve ellerini elbisesinin üzerinde gezdirerek kırıksıklıklardan ve buruşukluklardan kurtulmaya çalıştı.

"Merak etme, buna bedava diyeceğiz," diye şaka yapmaya çalıştı. Adam gülmedi.

"Yok artık - artık senin zamanın için para ödemek zorunda değilim," diye bilgilendirdi onu, sanki bu bir veriymiş gibi.

"Hayır," diye kabul etti. "Yapamazsın. Çünkü ben sana satılık değilim. Yarın ne zaman işte olmalıyım?"

Ari kızgın görünüyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve keşke ceketini geri vermeseydim diye hayıflandı.

"Biliyorsunuz, Sharapov, Heimer ve Schimmer hukuk bürosunda çalışanlar arasında dostluk kurulması kesinlikle yasaktır," diye bilgi verdi. Valentine

bir kahkaha attı.

"Öyle mi? O zaman biri benim pislik patronuma bana cinsel tacizde bulunmayı bırakmasını söylemeli."

"Hoşuna gittiğinden bu kadar emin olmasaydı belki dururdu."

Gülmeyi kesti. Boğazını bir kez temizledi. Dudaklarını yaladı. Sonra tekrar temizledi.

"Hoşça kal Ari," diye konuştu usulca. Adam bir süre daha ona baktı, sonra dudaklarına o sinir bozucu sırıtış yayıldı.

"Yarın derslerden sonra görüşürüz, Valentine." Ve sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak gitti. *Şimdi neye bulaştım ben böyle?*

Valentine Müzik Odası'na geri döndüğünde kendini biraz daha kontrol altında hissediyordu. Bir tuvalette durup saçını düzeltmiş, makyajını tazelemişti. Zırhını tekrar giymişti. Yine de onların kabinine girdiğinde, az önce bir grup seks yapmış gibi görünerek geri dönebileceğini ve kimsenin fark etmeyeceğini fark etti.

Bailey ve Evans sanki yıllardır en iyi arkadaşlarmış gibi derin bir sohbeta dalmışlardı. Masaya birkaç peçete yayılmıştı, Üzerlerine anlaşılmaz notlar karalanmıştı ve sonra Valentine başka bir şey fark etti. Bir telefon masanın ortasındaki muma yaslanmıştı. Biriyle facetime yapıyorlardı.

"Oh hey, Val! Geri dönmüşsün!" Evans, votka şişesine uzandığında onu ilk kez fark ederek haykırdı.

"Evet, Aziz Valentine geri döndü," diye yanıtladı, bir yandan da kendine bir yudum likör dolduruyordu.

"Yanındaki Ari miydi?" Bailey de sonunda onu fark etti.

"Evet. Kiminle konuşuyoruz?" diye sordu, sonra kadehi geri fırlattı ve hemen kendine bir tane daha doldurdu.

"Küçük kardeşi Devlin," Bailey telefonu alıp çevirirken sesi heyecanlıydı. Evans'ın daha genç ve hırpani bir versiyonu ona el sallayıp selam verdikten sonra Bailey telefonu yerine koydu. "New York'ta Muse Games için çalışıyor!"

"Vay canına, bu... süper havalı."

Valentine'ın "Muse Games" hakkında hiçbir fikri yoktu ama kadehini onlara kaldırıp içti. Hemen üçüncüyü doldurmaya koyuldu.

"İyi misin?" Evans, gözleri onunla votka şişesi arasında gidip gelirken sordu.

"Her zamankinden daha iyi. Kardeşinin adı Devlin Daniels mı? Evans ve Devlin Daniels mı? Ailenin nesi var?"

"Onlar sadist piçler," diye güldü Evan ve Devlin'in telefonda güldüğünü duyabiliyordu. "Anladığım kadarıyla sen ve Ari... bir çeşit barış yaptınız?"

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı Val üçüncü kadehini içmeden önce, votka boğazında ateşli bir yol açarken nefesi kesildi. "Hadi bana son bir içki içelim, Aziz Valentine."

Bailey de dahil olmak üzere herkese birer kadeh doldurdu ve sonunda hepsi kadehlerini kaldırdı.

"Aziz Valentine - arıcılığın koruyucu azizi," diye kıkırdadı Evans.

"Aşkın koruyucu azizi mi?" Bailey aralarına bakarak tahmin yürüttü. Valentine bir an düşündü, sonra başını salladı.

"Canım ne isterse onun koruyucu azizi," diye ekledi, sonra da başkaları bilgelik incileri ekleyemedi hızla içkisini içti.

A ri gerçekten de kadınları sandığı kadar iyi tanıımıyordu - çok fazla kız arkadaşı olmamıştı ve olan birkaç tanesini de onlara fazla dikkat etmedi. Onlar sadece... *oradaydılar*. Bir dekorasyon, etki için bir şey. Harper Kittering'e bakmak güzeldi, kâğıt üzerinde etkileyiciydi, harika bir soyağacı vardı. Tam bir gösteri köpeği.

Valentine safkan bir yarış atıydı, tamamen farklı bir hayvandı ve bu konuda hiç deneyimi yoktu - onu sadece kamçılayabileceğini ve sonra dizginleyebileceğini düşünmüştü. Aptal adam. Bunun yerine, *onu* evcilleştirmiş, sonra da kaçmıştı ve şimdi sanki farklı bir hayvan gibiydi. Kendini ilgi için yalvarırken ve mantıksız davranırken bulan biri.

Bir gece önceki seks inanılmazdı. Akıllara durgunluk vericiydi. Üç hafta seks yapmamak için o kadar da uzun bir süre değildi ama yine de. Sanki açlıktan ölüyorlardı ve o fotoğraf kabininde onlara açık büfesi vardı. Tek pişmanlığı, fırsatı varken bir saniye daha yememiş olmasıydı. Fotoğrafları cüzdanından çıkarıp tekrar baktı, gün boyunca birkaç kez yaptığı bir şeydi bu, sonra saate baktı.

Valentine'ın programını neredeyse her günü birlikte geçirdikleri zamanlardan hâlâ iyi hatırlıyordu ve Cuma günü son dersinin saat iki civarında bittiğini biliyordu - saat çoktan yarılanmıştı. Gözlerini kısmıştı. Dersten hemen sonra işe gelmesi gerekiyordu. Bisiklete biniyorsa, on dakika önce orada olmalıydı. Eğer otobüse biniyorsa, daha da önce orada olmalıydı.

Şimdi beni ekmese iyi olur.

Tüm bunlar düşündüğünden daha da zor olduğunu kanıtlıyordu. Bunu ödemek

Onun dikkatini çekmek için bu kadar para vermek ilk başta şaşırtıcı gelmişti ama sonra bunun iyi bir fikir olduğunu fark etmişti. Belki de onu kulüpten çıkarıp kendi dünyasına sokmak, onunla birlikte olmak konusunda ne kadar ciddi olduğunu gösterecekti. Belki de onu ve babasını bir şekilde yakın mesafeler Ari'yi kendi kişisel canavarlarına karşı durmaya zorlayacaktı.

Ofisinin penceresinden dışarı bakmak için arkasını döndü. Çok komikti, Valentine bir keresinde ona "Babasının Oğlu" demişti ve o da bunu duymazdan gelmişti. Bu noktaya gelebilmek için alması gereken darbelerin her zaman farkında olmuştu.

Hayatta istediği yerdeydi. Bir süreliğine babasının oğlu olabileceğini düşünmüştü, tabii bu sonunda adını bir binanın yan tarafına yazdıracağı anlamına geliyorsa.

Bu, pek çok insanın hayatında yaptığından farklı değildi. George W. Bush sekiz yıldır Amerika Birleşik Devletleri başkanıydı ve bu makama babasının başarılarının gücüyle gelmişti. Bir Amerikan hanedanlığı ve Ari kendisini her zaman bu tür bir hanedanlığın parçası olarak görmüştü, bu da zaman zaman yüzüğü öpmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ama Valentine pek çok şeye bakış açısını değiştirmişti. Bu bir hanedanlık değil, bir işti, hepsi bu. İsteddiği bir işti, hayatı boyunca bunun için çalışmıştı. Babası başkanlarla tanışmış, şehirlerinin belediye başkanı ve eyaletlerinin valisiyle düzenli olarak yemek yemişti. Ari bunları kendisi için de istiyordu.

Bunda yanlış bir şey yoktu; babasının gölgesinde bir yolda yürümek, bu şeyleri elde etmenin en basit yoluydu.

Yine de babasının gölgesinde yürümenin, aslında ödemek istediğinden daha yüksek bir bedeli olduğunu fark etmeye başlamıştı. Valentine söylediği sert sözler için onu affetmişti ve elbette birlikte yatmışlardı. Ama hâlâ ona karşı kapalıydı. Ona güvenmiyordu. Ve Ari ilk kez, asla güvenemeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordu. Onun bedava daire teklifine balıklama atlamamıştı ve kelimenin tam anlamıyla seviştikten sonra ona olan aşkını itiraf etmemişti.

Ona ihtiyacı yoktu ve büyük olasılıkla onu istemiyordu ve tüm bunların nedeni, gerçekten istediğinden bile emin olmadığı bir geleceğe bu kadar bağlı olmasıydı. Bu işte sıkışıp kaldığı ve babasının yönetimi altında yaşadığı sürece, muhtemelen ona asla güvenmeyecekti.

Bir binanın kenarına ismimin yazılması ya da yatağımda bir azizin olması... Çok fazla seçenek var.

Bakışlarını tekrar duvar saatine çevirdi ve hemen ters ters baktı. O düşüncelere dalmışken on dakika daha geçmişti. Şimdi neredeyse yarım saat gecikmişti. Valentine inatçıydı ama kaba değildi ve genellikle oldukça dakikti. Telefonunu eline aldı ve ona bir mesaj attı, sonra daha iyi düşündü ve onu gerçekten aradı. Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesajının açıldığını duydu.

"Şok oldum - Aziz Valentine işe gelmeye çok mu utanıyor? Seni dün geceki halimizden çok daha uygunsuz pozisyonlarda gördüm," dedi. "Bir anlaşmamız var - bugün bana dört saat borçlusun. Gerekirse gelip seni bulurum."

Telefonu kapattı ve cep telefonunun kenarını çenesine vurdu. Bu mesaj hiç hoşuna gitmeyecekti. Onun öfkeyle kabardığını hayal ederken gülümsedi. Eğer ondan kaçırırsa, binasının on mil çevresine gelmeyeceğini neredeyse garanti etmişti. Muhtemelen kendini evine kilitleyecek ve onun adını lanetleyecekti.

Mükemmel, o zaman tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Ari kendi kendine gülerek ceketini ve arabasının anahtarlarını aldı, sonra kapıya yöneldi ve arkasından kilitledi. Resepsiyonist Rose odasından dışarı fırladı.

"Bay Sharapov," diye alçak sesle konuştu. Adam kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Baban," dedi etrafına bakarak. "Bazı kızlardan senin telefon görüşmelerini takip etmelerini istiyor. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Ah. Babası Ari'nin programının çoğunu boşalttığını fark etmişti. Yaşlı adam hâlâ Harper'la tekrar bir araya gelmeleri için baskı yapıyordu. Ari'nin ya yine onunla ya da başka bir kadınla konuştuğunu düşünmüş olmalıydı. Her iki durumda da, bu çok saçmaydı. Ari yetişkin bir adamdı, otuz birinci yaş gününe sadece birkaç ay vardı. Babası onun aşk hayatına karışmamalıydı, hele ki özel iş görüşmelerini dinlememeliydi.

"Sen bir şeftalisin, Rose," diye iç geçirdi Ari, sonra anahtarlarını cebine soktu ve koridorda ilerlerken, "Eğer bu cehennem deliğinden kaçarsam, seni de yanımda götüreceğim," diye seslendi.

"Umarım öyledir efendim."

Sevgililer Günü Dersi aslında iptal edilmişti, bu yüzden sabahı büyükannesiyile geçirmiş, sonra da bisikletli kuryeye gitmişti. ve birkaç iş bulmuş. İçindeki huzursuz enerjiyi atmaya çalışıyordu. Şehrin etrafında üç saat boyunca sıkı bir sürüş yaptı, sağlıklı bir ter döktü ama içinde kopan fırtınayı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Ne düşünüyordum ki!? Dün gece bunu nasıl yapabildim? Tanrım, bugün onu görmeye gitmek zorundayım, onun için çalışıyorum. Birkaç gün önce ondan nefret ediyordum -

Onunla nasıl yatabilirim? Bir özür her şeyi düzeltmez, hatta hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ beni satın almaya çalışıyor, hâlâ babama hesap veriyor, hâlâ bir psiko-eşi var. Aptalca, Valentine, çok aptalca.

İşin en kötü yanı da, eğer biraz şans verilse bunu tekrar yapacağını biliyor olmasıydı. Ari'yle tanıştığı ilk andan beri onda bir şeyler vardı. Gözleri maskenin arkasından onu izliyordu. A

Bir kıvılcım, bir bağlantı. Birbirlerine bağıydılar ve bu onu dehşete düşürdü. Onunla bağlantılı olmak istemiyordu. Onun için tamamen yanlış biriydi. Onun için *en kötüsüydü*. Onun dünyasında yaşayamazdı ve o da kendi dünyasında yaşamaya asla tenezzül etmezdi. Asla yürümezdi, öyleyse denemenin ne anlamı vardı?

Bunu düşünürken, zihninin içinde onun sesini duyabiliyordu.

"*Korkak.*"

Valentine öğleden sonra bir sularında eve bisikletle dönerken dişlerini sıkı. O bir korkak *değildi*. Bir gece önceki davranışından biraz utanmasına rağmen işe gidecek ve profesyonelce davranacaktı. Bu işi aralarında bir duvar örmek için kullanacak ve üç gün dolduktan sonra duvar bitmiş olacaktı.

Sakin ol. Tabii.

Sokağından aşağı inerken gözleri evine takıldı. Kapısına parlak sarı bir kâğıt yapıştırılmıştı ve kalbi anında yerinden çıkacak gibi oldu. Bu bir tür ihbardı - geçmişte yeterince ihbar almıştı

Birkaç ay neye benzediklerini öğrenmek için. Ama ne için olabilirdi ki? Yavaşlarken beynini yokladı. Su faturasını ödemişti ve elektrik idaresiyle bir ödeme planı üzerinde çalışmıştı. Kiranın tamamı ayın ilk günü ödenmişti, her zaman ödediği ilk fatura buydu. Peki ne olabilirdi?

Valentine bisikletinden inip onu kapıdan içeri iterken dudaklarını endişeyle yaladı. Bisikletin ayaklığını indirip merdivenlerin dibine bıraktı, sonra da sanki gazetenin söyleyeceklerini geciktirebilecekmiş gibi yavaşça verandanın basamaklarını çıktı.

Bitir şu işi.

Valentine kapıdaki ilanı kaptı ve göz gezdirdi. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra tekrar okudu. Nefesi boğazında düğümlendi ve Bailey'nin bu ilanı daha önce görüp görmediğini merak etti. Anahtarlarını çıkarmak için çabaladı ve hızla ön kapının kilidini açtı.

"Bails!" diye bağırdı merdivenlerden yukarı. "Bailey, bunu gördün mü!?"

"Sen misin Val?" Bailey bağırarak karşılık verdi ve bir an sonra başını tirabzanın etrafından dolaştırdı. Büyük bir gürültü önleyici kulaklık seti boynunun etrafında dinleniyordu. Oyun oynuyor ya da çalışıyor olmalıydı.

Valentine, "Bir şey oldu," dedi.

neredeyse nefes nefese. Bailey bir saniye ona baktı, sonra sonunda

merdivenlerden inerken. İki kız da mutfığa geçip yontma formika masaya oturdu.

"Ne var? Neler oluyor?"

Valentine kâğıda baktı, onu o kadar sıkı tutuyordu ki kenarları kırıışmaya başlamıştı.

"Binayı boşaltmamız isteniyor." Bailey'nin nefesi kesildi.

"*Tahliye mi* ediliyoruz?"

Valentine başını sallayarak, "Hayır, hayır," dedi. Sonra karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Bundan daha kötüsü de var - tahliye için mücadele edebiliriz. Bu evin, bu bloğun sahibi olan emlak şirketi, sanırım büyük bir yeniden kentleşme üzerinde çalışıyorlar. Ya içini boşaltacaklar ya da yıkacaklar. Her iki durumda da boşaltmak için otuz günümüz var."

Uzun bir duraklama oldu, odada ağır bir yenilgi duygusu hakimdi. "Ne yapacağız?" Bailey sonunda küçük bir sesle sordu. "I yapamam ... Eve gitmek istemiyorum, Valentine."

"Bunu ben de istemiyorum," diye nefes aldı Val. "Nereye gideceğim? IDHS de davayı düşürüyor - Gam-Gam'i nereye götüreceğim? Kredi puanım berbat, hepimize yetecek kadar büyük bir yeri bu kadar çabuk nereden bulacağım?"

Bailey, "Bir şeyler düşünürüz," diye söze girdi. "Bir sürü arkadaşın var ve Ari'yi de arkana aldın. O bir şeyler düşünecektir."

Valentine güldü.

"Onu geri almadım, Bailey."

"Gerçekten mi? Dün gece böyle görünmüyordun."

Bu yorum karşısında biraz şaşırın Valentine gözlerini oda arkadaşına çevirdi.

"Affedersiniz?"

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Bailey sordu. Gergin görünüyordu, kazağının uzun kolları yumruklarının etrafına sarılmıştı. Valentine içini çekti, sonra devam etmesini işaret etti.

"Tabii, neden olmasın. Bugün zaten boktan bir gün," diye güldü.

"Ari'yle neden ayrıldığınızı ya da adına ne dersiniz deyin, bana anlattığında biraz şaşırdım," diye itiraf etti Bailey. Valentine birkaç hafta önce ona tüm hikayeyi anlatmış, sonunda işinin gerçek doğasını ve aralarında olan her şeyi itiraf etmişti.

"Şaşırdın mı? Ne demek nasıl?"

"Yani, evet, söylediği şey tamamen boktandı," dedi Bailey, itirafına devam ederken göz teması kurmadı. "Babasıyla senin hakkında bu şekilde konuşması, yani, ne pislik. Ve ayrıca evet, babasının kıcını bu kadar kaldırması da boktan bir şey."

"Bildiğim her şeyi zaten biliyorum, Bails."

"Ama demek istediğim... bunlar sadece boktan şeyler. Ve hiç de öyle şeyler değil," dedi Bailey, kollarını omuz silkerek. "Senden hoşlanıyordu. Hem de çok. Senin için bir şeyler yaptı - hala da yapıyor. Ve sen de onu sevdin. Hem de çok. Bu yüzden her şeyin bitmesine izin vermene şaşırdım... bitti

bazı kelimeler. Kulak misafiri olduğunuz bazı kelimeler."

"Ciddi misin sen?" Valentine şok olmuştu. "O bana en kötü ve bunu *babasına* söyledi. Kendi babasına benden bahsedemeyecek kadar benden utanıyorsa nasıl bir ilişkimiz olabilir ki?"

"Her şeyi berbat ettiği ilk anda kaçır ve onunla konuşmayı reddederseniz nasıl bir ilişkiniz olabilir ki?"

Valentine tokat yemiş gibi hissetti. Son üç haftadır haklı bir öfke duyduğundan o kadar emindi ki. Ari onun tüm öfkesini ve intikamını hak etmişti, kesinlikle.

Öyle değil mi?

Benim yaptığım bu muydu? İlk sorun işaretinde kaçmak mı? Ari onun bir gün işleri berbat edeceğini biliyordu ve ben bu olur olmaz ne yaptım?

"I ... I ..." Valentine açıkça geveledi. "Gam-Gam hastanedeydi! Sadece yardıma ihtiyacım vardı! Sadece ondan yardım istedim ama o beni kapı dışarı etti!"

Bailey, "Evet, ama Gam-Gam'i bilmediğini söylemiştin," diye belirtti. "Tekrar söylüyorum - bunun boktan bir şey olduğunu ve taşaklarının boğazına kadar tekmelenmeyi hak ettiğini inkar etmiyorum. Ama bilmiyorum... eğer birinden senin ondan hoşlandığını söylediğin kadar hoşlansaydım, sanırım en azından ona kendini açıklaması için bir şans verirdim."

Hayır, hayır, hayır, hayır - Valentine başkalarını düşünmenin koruyucu aziziydi. Tüm hayatı büyükannesine bakmak üzerine kuruluydu ve tahliye kararını okuduğu ilk andan itibaren öncelikle onu, Gam-Gam'i ve Bailey'i nasıl bir arada tutacağını düşünüyordu - üstelik Bailey'nin onunla bir akrabalığı bile yoktu. Bu Ari meselesinde bencil davranmasının imkânı yoktu, hem de hiç.

Birlikte olmak istediğimizi, bir şeyleri çözmeye çalışmak istediğimizi söylemiştik. Her şeyi berbat etseydim ve Ari benimle konuşmayı kesseydi, nasıl hissederdim?

Valentine, Bailey'nin omzunun üzerinden uzaklara bakarak, "İşe gitmem gerekiyor," diye nefes aldı. "Sakın... şimdilik bu konuda endişelenme, tamam mı? Ben... biz bir yolunu buluruz."

"Özür dilerim Val, hiçbir şey söylememeliydim. Senden aldığı her şeyi ve muhtemelen daha kötüsünü hak etti!" Val ayağa kalkıp uzaklaşmaya başlarken Bailey seslendi.

"Sorun yok, Bailey. Sorun yok. İşe gitmem gerek."

Valentine o kadar şaşkıncı ki yatağına oturdu ve neredeyse kırk beş dakika boyunca hiç kıpırdamadı. Sadece duvara baktı ve Bailey'nin az önce üzerine boşalttığı her şeyi düşündü. Ari onun gazabını kesinlikle hak etmişti, ama dışarıda kalmayı hak etmiş miydi? Terk edilmeyi?

Ona aşık oluyordum. Ona aşık olmuştum. Aşık olduğumu düşündüğün birine böyle mi davranırsın? Bilmiyorum, ben hiç aşık olmadım. İkimiz de bu boktan ilişki bahanesiyle körlemesine tökezleyen iki aptalız. Kesin olan bir şey var ki o da bunu telafi etmeye çalıştığı. Üç hafta boyunca benimle iletişime geçmeye çalıştı, müzayedede o saçma miktarı ödedi, hatta bana bedava kalacak bir yer bile teklif etti, başka ne olabilirdi ki?

Valentine nefesini tuttu ve boşaltma bildirimini bıraktı.

Bana bedava kalacak bir yer teklif etti.

Ne şansımız vardı ki!? Ari ona yaşaması için bir yer teklif ediyor ve yirmi dört saat sonra rastgele bir boşaltma bildirimi alıyor. Bölgenin yeniden kentleşme planları hakkında *hiçbir şey* duymamıştı - bu bir yönetim şirketinin kiracılarıyla konuşacağı bir şey değil miydi? Onları bilgilendirmez mi?

Ari'nin Del'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkaracak kadar nüfuzu vardı. Gam-Gam'in IDHS davasının detaylarını öğrenecek kadar nüfuzluydu. Gözünü kırpmadan yirmi beş bin dolar harcayabilecek kadar kaynağı vardı. Dolayısıyla, Del'i evden attırmak için kira şirketine rüşvet vermek Ari'nin yapabileceklerinin dışında değildi.

Valentine, "O orospu çocuğu," diye homurdanarak ayağa fırladı.

Duş almak ya da kıyafetlerini değiştirmekle uğraşmadı - bugün çalışmayacaktı. Bildiriyi yerden aldı, sonra yatak odasından çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Bailey mutfığa dönmüş, bir fincan kahve hazırlıyordu.

"Hey," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm. İlişkiniz -"

"Benim bir ilişkim yok," diye hırladı Valentine, sonra ön kapıyı çekip açtı ve neredeyse koşarak dışarı çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Sıkı pedal çevirse bile, Ari'nin ofis binası onun için çok uzaktı. Valentine sonunda bisikletini binanın kapısının önüne bıraktığında daha da terlemişti. Karşısına çıkan herkese ters ters baktı ve onun ofisinin bulunduğu kata geldiğinde kapısına doğru bir hamle yaptı.

"O burada değil!"

Tam kapının tokmağını tutacakken bir ses onu durdurdu. Valentine etrafına bakındı, sonra ona etrafı gezdiren sekreteri buldu - Rose mu? Parlak kıvıll saçları odasının duvarından zar zor görünüyordu.

"Nerede o?" Valentine talep etti.

"Bilmiyorum, belki de on dakika önce gitmiştir?" Rose duvar saatine bakarak söyledi. Valentine onun bakışlarını takip etti. İşe kırk dakika geç kalmıştı, muhtemelen onu aramaya çıkmıştı.

Sekretere başıyla onay verdikten sonra aceleyle binadan çıktı. Tekrar bisikletine atlayıp uzaklaştığında nihayet telefonunu çıkardı. Evet, elbette, ondan gelen birkaç cevapsız arama vardı. Sesli mesajlarını dinlemekle uğraşmadı, hemen onu geri aradı. Adam ikinci çalışta cevap verdi.

"Neredesin?" dedi hemen.

"Neredesin lan sen?" diye karşı çıktı.

"Bugün alınganım."

"Kapa çeneni. Neredesin sen?"

"İşteydim," diye cevap verdi. "Ama asistanım işe gelemeyecek kadar utandı, ben de onu almak için evine gidiyorum."

"Senin 'asistanın' hiçbir şeyden utanmıyor," diye hırladı Valentine. "Ve az önce işinden ayrıldım."

Uzun bir duraklama oldu.

"Kızgınsın, değil mi?" diye iç geçirdi sonunda. "Çok haklısın, kızgınlım."

"Bağırışlarınız arasında araba kullanmak istemiyorum. Hâlâ ofisime yakın mısınız?"

"Evet."

"Benimle evimde buluş."

"Yakınına bile yaklaşmayacağım -"

"Benimle evimde buluş, yoksa şimdi yaptığımı düşündüğün şey hakkında bana bağırarak için beklemek zorunda kalacaksın."

Valentine boğuk bir çığlık attı ve aramayı kapattı. Telefonunu fırlatmak istiyordu ama yeni bir telefon alacak parası yoktu, bu yüzden elini telefonun etrafına sıkıca sararak tekrar cebine soktu.

Ari onu aradığında evine çok yakın olmamalıydı. Yeni süslü arabası garaja girdiğinde bisikletini kilitlemeyi henüz bitirmişti. Arabaya ters ters baktı, sonra da saçındaki karışıklıkları parmaklarıyla taramaya başladı. Adam nihayet kaldırıma çıktığında biraz daha az deli görüldüğünü umuyordu.

"Kızginken çok seksi olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu.

Koluna yumruk attı.

"Seninle flört etmiyorum!" diye tersledi, güvenlik kapısını açtıktan sonra onu içeri kadar takip etti. "Buraya cevaplar için geldim."

"Eminim senin için biraz vardır. Şimdi sorun nedir?" diye sordu asansöre bindiklerinde.

Valentine cebinden buruşturulmuş tahliye ilanını çıkardı ve göğsüne doğru itti. Ari düşmeden önce zar zor yakaladı, sonra açtı ve tekrar okudu. Bir an duraklar gibi oldu, sonra tekrar okudu.

"Bu senin için pek iyi görünmüyor," diye alçak sesle konuştu. Tekrar bağırmak için ağzını açtı ama arkasındaki kapılar güm diye açıldı. Ari onu iterek koridorun ortasına doğru ilerledi ve ön kapının kilidini açtı. Şimdi onu itip geçme sırası Valentine'deydi, hakkı varmış gibi dairesine hışımla girdi.

Etrafına göz gezdirdiğinde cesareti neredeyse onu terk ediyordu. Hiçbir şeyi değiştirmemişti. Elbette, neden değiştirsin ki, sadece üç hafta olmuştu ama yine de. Çok severek büyüdüğü dairesini görmek, midesine inen bir yumruk gibiydi.

Sonra başını sallayarak düşüncelerinden arındı ve bisiklet kaskını ve ceketini koltuğuna fırlattı.

"Bu benim için iyi değil," diye cevap verdi sonunda, yüzünü ona dönerek. "Ya da Bailey ya da Gam-Gam için. Bunu sen mi yaptın?"

Ari'nin ifadesi temkinliden şaşkınlığa ve şaşkınlığa dönüştü.

"Neyi?" diye sordu gazeteyi kaldırarak. "Sanırım kiralık evini ben yönetseydim, fark ederdin, Valentine."

"Hayır, ama Aaron Sharapov'un çok fazla bağlantısı var," diye belirtti. Adamın gözleri kısıldı.

"Bana öyle deme," dedi hemen. "Ve evet, pek çok bağlantım var ama seni evinden attırmak bana nasıl bir fayda sağlayacak? Ben senin hayatını kolaylaştırmaya çalışıyorum, Valentine."

"Dün alt kattaki dairene taşınmam için neredeyse yalvarırken, bugün evimi boşaltmam için bir ihtarname almamın son derece tesadüfî olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. Adam başını salladı.

"Evet, evet biliyorum. İyi ki burayı tutmuşum - artık iyi kiralık ev bulmak çok zor."

"Siktir git Sharapov," diye tersledi. "Dairene taşınmayacağım, beni evden attırsan da umurumda değil."

"*Bunu ben yapmadım,*" diye karşılık verdi. "Bana olan inancın hayret verici, *O'Dell*. Son bir aydır tek yaptığım senin gözüne tekrar girmeye çalışmaktı - neden şimdi bu konuda yalan söyleyeyim ki? Sonuçlara atlamakta oldukça iyisin, biliyorsun. Ne yazık ki hep yanlış sonuçlara varıyorsun."

Valentine karşılık vermek için ağzını açtı ama sonra dondu kaldı. Sonuçlara atlıyordu. Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi. Bailey ile yaptığı konuşma aklından geçti ve bu konuşmanın etkisini azalttı. Valentine Ari'ye baktı, *gerçekten* baktı.

Öfkeliydi, bu kesindi. Nefes nefese kalmıştı ve hâlâ ilanı havada tutarak ona dik dik bakıyordu. Kırılmış ve hatta muhtemelen biraz incinmiş görünüyordu.

Ama yalan söylüyormuş gibi görünmüyordu.

"Bunun gerçekleşme ihtimali nedir?" Valentine sonunda sesini alçaltarak sordu. "Ben tahliye edilirken senin de aynı anda hayatıma geri dönme ihtimalin nedir?"

"Küçük," diye kabul etti, onun değişen tavrından ipuçları aldı ve sakinleşti. "Ama daha garip şeyler de oldu. Evinizin sahibi olan kiralama şirketi muhtemelen bunu bir süredir planlıyordu - onlara yapacağım basit bir telefon beni temize çıkarabilirdi, Val."

Utancını yüzüne yansıtmayı reddetti. Bunun yerine bir inilti çıkardı ve başını eğerek yere baktı.

"Belki, ama o bölgede yeniden inşa ya da yeniden kentleşme konusunda en ufak bir fısıltı bile duyulmadı. Bu birdenbire ortaya çıktı. Tanrım, kötü şeyler birbiri ardına geliyor," diye yakındı. "Sonunda IDHS ile ilgili tüm saçmalıkları bitirdim ve sonra bu. Ne zaman bitecek!?"

Cevap vermeyince Valentine başını kaldırdı. Ari ona bakmıyordu, dinliyor gibi bile görünmüyordu. İlanın altındaki küçük yazıları okuyordu. Gözlerini kısarak küçük yazılara baktı, sonra telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı.

Çalışırken "Vay anasını," diye nefes aldı.

"Ne var? Neler oluyor?" Valentine onun yanında durup telefonuna bakmaya çalışarak sordu.

"Kiralama şirketiniz - Cook Emlak ve Kiralama Yönetimi." "Evet, ne olmuş?"

"Çok daha büyük bir emlak şirketine ait." "Tamam, yani?"

"Ve böylece," diye içini çekti, sonra da okuyabilmesi için telefonunun ekranını eğdi. "Bakın yönetim kurulunda kimler var."

Valentine bir çığlık attı ve telefonuna sarıldı. Roy Stevens Kittering.

Kittering.

"Harper!" Bu ismi bir küfürmüş gibi tükürdü. "Gerçekten böyle bir şey yapabilir mi!? Yapamazdı. Yapabilir mi!? *Nasıl?*"

"Babası zaten onun birkaç farklı okula girmesi için para ödedi - bu gerçekten bir sıçrama değil. IDHS ne zaman seninle ilgili bir telefon aldı? Büyükanne?" Ari telefonunu geri alıp yüzünü tamamen ona dönerek sordu.

"Bilmiyorum, sen ve ben ayrıldıktan birkaç gün sonra, Gam-Gam onu aldıktan sonra - lanet olsun, *Harper'in da bunu yaptığını düşünmüyorsun değil mi?*"

Ari'nin gözleri kapandı ve uzun, acı dolu bir iç geçirdi.

"Çok ama çok üzgünüm, Valentine."

Valentine buna inanamıyordu. Elbette, Harper ondan hoşlanmıyordu. Okulda onun hayatını çekilmez hale getirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama sınıfta ona çelme takmakla onu evden attırmak ve yaşlıları ihmal etmekle suçlatmaya çalışmak arasında büyük bir fark vardı.

Sana arabasıyla çarpmaya çalıştı. Kaltağın akli dengesi yerinde değil.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Val. "Caché. O da oradaydı. Orada çalıştığımı biliyor mu!? Del'in başını belaya sokabilir, herkesin başını belaya sokabilir!"

Ari gözlerini tekrar açtı.

"Bilmiyor," diye başını salladı. "Orada birlikte olduğumuzu sanıyordu. Ona ne iş yaptığını hiç söylemedim, sen de bilmiyorsun. Ama her ihtimale karşı onu uyarmalısın."

İkisi de oturma odasının iki ucuna çekilmiş, telefonlarıyla yazışıyorlardı. Del'e haber verdikten sonra Bailey'e bir dizi mesaj göndererek onu durumdan haberdar etti. İşini bitirdiğinde, Ari'nin mesajını çoktan bitirmiş olduğunu gördü. Ceketini çıkarmış ve yere diz çökmüş, gazlı şöminesini yakıyordu. Kaşlarını çattı, sonra odanın diğer ucuna geçip onun yanında durdu.

"Delinin teki," dedi kadın ve adam ayağa kalkarken başını salladı.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti. "Onun hakkında uzun zaman önce bir şeyler yapmalıydım. Ama o... babası..."

Valentine noktaları birleştirdi.

"Babanla iyi arkadaş," diye tahmin etti. Adam yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Bu..." Valentine neredeyse *senin suçun değil* diyecekti ama gerçekten de birazcık suçluydu. Bunlar olmadan çok önce bir yasaklama emri çıkartmalı ya da babasıyla yüzleşmeliydi.

"Daire hâlâ senin olabilir," diye güvence verdi ona. "Uzun vadede ya da üçünüzü de barındırabilecek bir yer bulana kadar. Nasıl isterseniz. Seni rahatsız etmeyeceğim."

Bu son cümle Valentine'ın kalbini neredeyse kırıyordu. Üç hafta boyunca Ari'nin kendisini bir daha rahatsız etmesini istememişti. Şimdi, sadece birkaç gün sonra, onun kendisini rahatsız etmemesi fikri onu gerçekten üzüyordu.

"Ben de üzgünüm," diye ağzından kaçırarak kendini şaşırttı. "Ne? Neden?"

"Seninle konuşmalıydım," dedi omuzlarını silkerek. "Ben davrandım .. olgunca. Çok kötü bir gün geçiriyordum, korkunç bir şey duydum ve sinirlenip kaçtım. Bu muhtemelen çok acı vermiştir. En azından kendini açıklamana izin vermeliydim. Birine cevap vermek ya da birini dinlemek zorunda kalmaya alışık değilim. Genelde sorumluluk bende olur, bir şeyleri açıklayan ben olurum.

Görünüşe göre bunu o kadar uzun süredir yapıyormuşum ki, başkalarının görüşlerini duymaya ihtiyacım olmadığını düşünmeye başladım. Ve bu çok boktan. Özür dilerim."

Ari bir an için tamamen afallamış görünüyordu, sonra bir kahkaha patlatarak onu şok etti.

"Haftalar boyunca," diye kıkırdadı. "Tüm bu özür konuşmaları üzerinde çalıştım. Ezberledim, düzelttim ve değiştirdim. Sonunda seni dairemde yalnız yakaladım ve sen benden önce davrandın. Sen sürekli bir sürprizsin, Aziz Valentine."

"Deniyorum."

"Bu seni şimdi öpebileceğim anlamına mı geliyor?" "Elbette."

Eğildi ve neredeyse onun ağzını yalayıp yuttu. Adam geri çekildiğinde, gerçekten başının döndüğünü hissetti.

"Bu seni artık becerebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Bebek adımları," diye nefes aldı ve elini göğsüne koydu. "Eski kız arkadaşın psikopat ve baban hâlâ... baban. Biz hâlâ kötü bir eşiz, Ari. İyi seks sorunları çözmez."

"Hayır," diye kabul etti ve elini görmezden gelerek ona yaklaştı. "Ama onlara katlanmayı çok daha kolay hale getiriyor."

Kesinlikle haklı.

Dün gece tam bir kasırgaydı. Bir fanteziydi - ne de olsa bu tür fantezilerde çok iyiydi. Şimdi farklı hissediyordu. Dudakları tekrar onunkilere değmişti ve elleri gömleğinin altındaydı, sırtını düzleştiriyordu ve bu... ev gibi hissettiriyordu. Gerçeklik gibi. *Onlar* gibi.

Tam da onunla bir daha asla uyumama politikasını yeniden düşünmek üzereyken, biri ön kapıyı çaldı.

"Biliyordum," diye nefes aldı Ari, dişleri kızın alt dudağına kenetlenmişti. "Ne?" Val kravatını ustalıkla çözerek sordu.

"Bu işi sonsuza dek çözeceğiz."

Adam aniden ondan uzaklaştı, o kadar hızlıydı ki kızın kravatını bırakmaya bile vakti olmadı, adam hareket ederken kumaş yakasından sıyrıldı.

Daireyi adımlayarak geçip kapıyı açtı ve Harper Kittering kapıdan içeri girdiğinde Valentine boğazındaki safranın yükseldiğini hissetti.

Kızartma tavasından çıktım ve çöplük ateşine girdim. Hayatımın hikayesi.

Harper bir şeyler geveliyordu ama Valentine onun ne söylediğini duyamıyordu. Kulaklarında hafif bir çınlama vardı. Muhtemelen kafasında patlayan bomba yüzünden.

Onun burada ne işi var? Bu şekilde mi planladı? Beni dışarı sürükleyip kalabalığın önünde taşlamadan önce bana işaret edip güldükleri kısım bu mu?

"Onun burada ne işi var?" Harper sonunda dönüp Valentine'ı gördüğünde çığlık attı.

"Yasal tavsiye almak için geldi," diye yanıtladı Ari yumuşak bir sesle. Valentine ve Harper şaşkın bir bakış attılar, sonra ikisi de ona dönüp baktılar.

"*Valentine'ın* hukuki tavsiyeye mi ihtiyacı vardı? Sen şirket hukuku alanında çalışıyorsun - o aptal bir fahişe," dedi Harper.

"Kiraladığı daireyi boşaltması için ihtar alan bir 'aptal fahişe'. Bu konuda bir şey biliyor musun, Harp?" Ari kayıtsızca sordu.

Şimdi anlıyorum, bir planı varmış ve ben aptalmışım, çünkü onunla bir planı yokmuş. Benimle ilgili bir plandı.

"Yaşadığı bok çukurundan tahliye edilmesiyle ilgili neden bir şey bileyim ki?" Harper burnunu çekerek cevap verdi, bir yandan da uzun bir tutam saçını omzunun üzerinden savuruyordu.

Ari ona, "Çünkü son bir ayı onun hayatını cehenneme çevirerek geçirdin," dedi. O konuşurken Harper hareketsiz kaldı. "Ve yakın aramalar

IDHS'ye yanlış rapor vermek eminim cezalandırılabilir bir suçtur. Ama babanı, şirketinin bir grup düşük gelirli konutu satması için ikna etmek? Neredeyse etkilendim."

Uzun bir duraklama oldu. Valentine yavaşça ilerledi, böylece Ari'nin yanında durup daha birleşik bir cephe oluşturabilecekti. Eğer onun adına tartışacaksa, en azından onu destekleyebilirdi. Harper ona vuruyordu Pahalı takma kirpikleri hızla uzuyordu ve bir yalan uydurmaya çalıştığı o kadar belliydi ki, izlemek utanç vericiydi.

Harper sıkılmış bir sesle, "Bana çok fazla kredi veriyorsun, Ari," diye iç geçirdi. "Sana yeterince vermedim," diye karşı çıktı. "Sen çok daha

hayal ettiğimden daha çalışkan. Planın neydi, Harper? Onu evden attırıp taşınmasını sağlarsam varlığını unuttur muyum? Onu bir parkta korkutup

Okulu bırakır mı? Büyükannesini götürürsek, parçalanır mı? Bunların hiçbirisi olmadı."

"Anlamıyorsun," diye sızlandı Harper, sonunda buz gibi soğukkanlı tavrını bırakarak. "*Arkadaşlarımdan* bazıları beni onun için terk ettiğini öğrendi ve ben

Bunu al! Babam da ikimizi hayal kırıklığına uğrattı. Beni geri almazsan Illinois siyasetindeki kariyerine veda edeceğini biliyorsun."

"Illinois siyasetinde kariyer yapmak istemiyor," diye ağzından kaçırdı Valentine, kendisi de dahil herkesi şaşırtarak. Ama dudaklarını yaladı ve devam etti. "Ona kafayı takmış durumdasın, etrafındaki herkese bir gün seninle evleneceğini söyleyerek böbürleniyorsun ve onun hakkında en basit şeyleri bile bilmiyorsun. Neden? Neden açıkça hoşlanmadığın biriyle bir şeyler yapmak istiyorsun?"

Harper, "Senin kevaşe kışın ortaya çıkmadan önce de onunla birlikteydim, bu yüzden onu muhtemelen senden daha iyi tanıyorum," diye meydan okudu. Valentine aslında yüksek sesle güldü ama Ari konuşmanın kontrolünü tekrar ele aldı.

"Ondan özür dile, hemen şimdi," dedi. İki kadın da sustu ve bir süre birbirlerine baktılar.

Harper, "Şaka yapıyor olmalısınız," diye söze başladı.

"Ondan özür dile ya da *babanı* hemen hoparlöre vereyim ve bu konuşmayı onunla yapalım."

Biraz gerçeküstü bir andı. Ari onun için ayağa kalkıyor, onu Harper'a karşı savunuyor, ona gerçek kız arkadaşı değilmiş gibi davranıyordu; öyle olmasa bile.

Evet, aynı zamanda gerçeküstü çünkü bunlar iki yetişkin - adam otuz yaşında ve kız yirmi altı yaşında? Yirmi yedi mi? - ve onlar tehditler kullanıyorlar tattletale için

"Baba" birbirlerine karşı. İkisinin de çok fazla terapiye ihtiyacı var.

"Sanırım ikimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz," dedi Harper saçlarının uçlarıyla oynayarak.

"Sanırım Tribune'e birkaç telefon açıp belediye başkan yardımcısının kızının nasıl Illinois Üniversitesi'ne girip sonra atıldığını ve sonra da mucizevi bir şekilde prestijli bir tasarım okuluna hiçbir tasarım geçmişi olmadan girdiğini anlatabilirim."

Harper'ın yanaklarına pembe bir leke yayılmaya başladı.

"Yapmazsın," diye nefes aldı ve Ari başını salladı.

"Ben senin gibi değilim Harper, sadece birinin hayatını mahvetmek istemiyorum.

çünkü onlara kızgınlığım - ama Valentine'ı rahat bırakmazsan yaparım.

Bu hiçbir yere gitmiyor," dedi Ari ve Harper'la kendi arasında bir işaret yapmadan önce Valentine'la kendi arasında kısa bir işaret yaptı. "Ve bu bir daha asla olmayacak. Bunu kabullenin ve yolunuza devam edin."

Ooohhh, Harper kızgın görünüyordu. Valentine onun daha önce hiç gerçekten tehdit edilip edilmediğini merak etti. O kadar kızgın görünüyordu ki, sanki Ari'ye vurmayı düşünüyordu, bu yüzden kolunu uzattığında Valentine pek şaşırmadı.

Yine de onu şaşırtan şey, Ari'nin değil de Harper'ın ona tokat atmasıydı.

Sarışının hareketi karşısında afallayan Ari ve Valentine arasında ortak bir soluk alma sesi duyuldu. Harper burnunun ucuyla Valentine'a baktı.

"Artık bir önemi yok. O proje notunu alamazsan, bu işi bitirirsin. okul, her neyse."

Valentine genelde şiddet yanlısı bir insan değildi. Caché'de daha az zen bir insanın çıldırmasına neden olabilecek pek çok durumla karşılaşmıştı, ama o

her zaman soğukkanlılığını korudu. Ellerini hep kendine saklardı. O bir savaşçı değildi. O Aziz Valentine'dı. O bir aşıktı.

Bugün olmaz.

Valentine bir çığlık atarak Harper'ı yumrukladı ve yumruğu diğer kızın gürültüsüne çarptı. Harper irkilerek bir çığlık attı ve sonra her yerde yumruklar ve eller uçuşmaya başladı ve her yerde o kadar çok sarı saç vardı ki Valentine kendini kar fırtınasında gibi hissetti.

Bu yüzden platin saçlarından iki avuç tuttu ve çekebildiği kadar sert çekti. Harper tekrar bağırarak yana doğru eğildi ve Val aniden Ari'nin dairesine gelmeden önce saçlarını at kuyruğu yaptığı için şükretti. Avantajını kullandı ve Harper'ın saçını tekrar çekerek kızı yere çarpmadan önce bir daire şeklinde döndürdü.

Kavgalara bakılırsa, pek de iyi bir kavga değildi - belli ki ne Valentine'ın ne de Harper'ın kavga konusunda fazla deneyimi vardı. Keskin tırnaklar Valentine'ın boynunu çizdi, o da kendi elini tekrar yumruk yaptı ve Harper'ın göğsüne darbeler yağdırdı, her ikisi de bağırıp çağırarak her zaman.

Ve sonra neredeyse başladığı kadar çabuk bitti. Kollar Valentine'ın beline dolandı ve Valentine Harper'dan koparılıp kanepeye fırlatıldı. Yastıkların üzerinde kabaca zıpladı ve Ari'nin Harper'ı ayağa kaldırışını izlemek için tam zamanında dik oturdu.

Sarışın neredeyse histerik bir şekilde ağlıyordu, burnu ve üst dudağı kanıyordu ve Valentine bir gurur kabarması hissetti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun!?" Ari bağırdı, diğer kızın kolunu o kadar sert tutuyordu ki kız irkildi. "Ona *vurdun* mu? Senin derdin ne Harper?"

Konuşurken onu dairenin içinde yürütüyordu ve sonra onu koridora doğru itti.

"Berbat *biri*! *O bir* çöp! Benim yerime onu nasıl seçersin?" Harper hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"İşte bunu anlamıyorsun!" Ari bağırdı, parmağını onun yüzüne doğrultmak için eğildi. "Asla bununla ilgili değildi - asla ona karşı sen! Senin yerine onu 'seçmedim', ayrılmaya karar verdiğimde o yoktu bile. Sen. Ben sadece seni seçmedim, nokta. Asla seçmezdim, seçmeyecektim de. Bir daha ikimizle de iletişime geçmeye kalkışmayın."

Harper cevap veremedi, adam kapı aralığından geri adım atmış ve kapıyı Harper'ın suratına çarparak kapatmıştı.

Yalnız kaldıklarında Valentine "Vay anasını," dedi. Ari bir süre daha kapıya baktı, zor nefes alıyordu, sonra ona döndü.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldı ve başını sallayarak onayladı.

"Sen iyi misin?" "İyiyim," Valentine başıyla kapıya doğru işaret etti.

"Ama onu gördün mü?" "Gördüm."

"Onun kışını tekmeledim! Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım!

Yani, ben

gerçekten kışını tekmeledi!"

Ari gülmeye başladı, bu da Valentine'ı harekete geçirdi ve çok geçmeden histeri krizine girdiler. Adrenalinin etkisiyle çöküyorlardı. Sonunda sadece kıkırdamaya başladıklarında, Valentine Ari'ye kanepede eşlik etti ve ellerini yavaşça Ari'nin başının iki yanına koyarak onu yukarı bakmaya zorladı.

"Birkaç güzel yaladı," diye mırıldandı ve başparmağının derisindeki çiziklerin üzerinde gezindiğini hissetti. Keskin acıyla irkildi.

"Benimki kadar iyi değil. Kötü mü?"

"İyileşeceksin, Slugger."

"Babası onu gerçekten okullara girmesi için satın mı aldı?"

"Harper'ın o iyi notları gerçekten kendi başına aldığını mı sanıyordun?" diye sordu ve onu bıraktı. Valentine kaşlarını çatı.

"Bunu hiç düşünmedim. Modayı takip ediyor, moda okulunda okuyor, bunu sorgulamadım. Bu da projemizde neden bu kadar kötü olduğunu açıklıyor." Valentine

dedi. Devam etmeden önce uzun bir süre durakladı. "Bu... standart bir zengin insan şeyi gibi bir şey mi?"

"Ne, üniversite yöneticilerine ve öğretmenlere para ödemek mi?" diye sordu. "Evet. Bunu baban mı yaptı?"

"Northwestern'den tam burslu olarak mezun oldum ve ardından Yale Hukuk'a gittim ve sınıfımın en üst yüzdilik diliminde mezun oldum. *Hayır*, babam beni okutmak için para vermedi" dedi Ari ciddi bir ses tonuyla. Valentine ellerini kaldırdı.

"Hey, sadece kontrol ediyordum."

"En seçkin tasarım okullarından birine nasıl girdin?" Ari karşı çıktı, gururunun incindiği belliydi.

"Oh, eski moda yol - kabul memuruyla yattım."

Bu Ari'nin bir kakhaha daha atmasına neden oldu. Gülümserken ona baktı ve Valentine onun kendine özgü sırtışını ne kadar sevse de, en çok gerçek bir sırtışta iyi görüldüğünü fark etti. Genç görünümüyle zaten yaşını göstermiyordu ama gülümsemesi yüzünden bir on yıl daha eksiltiyordu.

"Gülümsediğinde iyi görünüyorsun, Ari," diye yorum yaptı. O da başını salladı.

"Sen de öyle Val."

Bir duraklama daha oldu ve sonra birbirlerine çarpmaya başladılar. Kıyafetler parçalanıp yere düşerken, Valentine bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Onunla birlikte bu çukurun daha da derinlerine inmek yerine uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Ama elleri onun vücudunu çok iyi tanıyordu ve sesi en sevdiği şarkı gibiydi, bu yüzden onu kanepede üstüne çektiğinde, onu sehpanın üzerine eğdiğinde ve onu ateşin önüne yatırdığında, hayır diyemedi.

Artık o kelimeyi bile bilmiyordu.

10

Ari Sharapov işlerin ne durumda olduğunu bilmekten hoşlanan biriydi.

Ama Valentine ile sanki bir kaide üzerinde - tekerlekli bir kaide - bir mil havada dengede duruyormuş gibiydi ve her şey sallanıyordu.

Nerede olduğunu kim biliyordu?

Seks bir kez daha patlayıcı olmuştu. Sanki kaldıkları yerden devam ediyorlardı ve aynı zamanda kaybettikleri zamanı telafi ediyorlardı. İnanılmazdı, harikaydı.

Ama akıllıca mıydı?

Bunun çok fazla ve çok hızlı olmasından endişeleniyordu. Valentine her zaman duygusal, tutkulu bir insan olmuştu. Yaptığı her şeyde duygularına yer verirdi ama işte buradaydı, onunla sekse bu kadar çabuk atlıyordu.

Onu yanlış anlamayın, bunu seviyordu. Ne kadar çok çıplak zaman o kadar iyi. Ama

Beyninin mantıklı kısmı, eğer onları frenlemezse, bunun onun için çok fazla olacağı konusunda onu uyardı. Kendini tek ortak noktalarının seks olduğuna ikna edecekti ve bu doğru değildi.

İkisi de iradeli ve bağımsızdı. İkisi de açık sözlüydü.

İkisi de iyi vakit geçirmeyi severdi. Kafa tokuşturmayı, tartışmayı ve gülmeyi seviyorlardı. Erkek kontrolü elinde tutmayı, kadınsa kontrolü bırakmayı seviyordu. Tamamen yanılıyordu - onlar kötü bir eşleşme değildi. Onlar *mükemmel* bir eşleşmeydi. Sadece onun bunu görmesini sağlamak zorundaydı.

Artık IDHS'nin icabına bakıldığına ve umarım Harper'ın da yakasından düşüldüğüne göre birbirimize odaklanabiliriz. Gerçekten kaldığımız yerden devam edip kendimiz üzerinde çalışabiliriz.

"Buradasın."

Ari ofis koltuğunda döndüğünde babasının kapıda dikildiğini gördü.

"Yetişmem gereken birkaç şey vardı," diye cevap verdi dik oturarak. "Ah, ama babanla görüşemeyecek kadar meşgul müydün?"

Normalde Ari hafta sonları çalışmazdı ama yine de hafta içi daha gevşek bir programa sahip olabilmek için her şeyin önüne geçmeye çalışıyordu. Böylece Valentine ile ilgilenmek için daha fazla zamanı olacaktı. Bu da tabii ki babasına fazla zaman ayıramadığı anlamına geliyordu.

Elbette, babasının dairesinin anahtarlarını sakladığını öğrendiğinden beri ilişkileri biraz gerginleşmişti. Pazar akşamları ailece yemek yemeyi bırakmışlardı, Ari eve gelmiyordu ve hatta babasının doğum gününü bile kaçırmıştı - çoğunlukla Harper'ın babası parti verdiği için, ama aynı zamanda babasıyla aynı ilişkiyi sürdüremediği için. Artık yürümüyordu.

İlk kez, gerçekten öyle olup olmadığını merak etti.

"Bir telefon görüşmesinden önce birkaç dakikam var," diye iç geçirdi Ari, saatine bakarak. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Oğlumla vakit geçirmek istemem için bir şeye ihtiyacım olması mı gerekiyor?" Don Sharapov ofise girerken sordu.

Evet. Sen hep böyleydin. Benden bir şeyler koparabildiğin sürece senin oğlunum. İşini yapacak bir homurdanma, övüneceğin bir himaye, suçlayacağın bir günah keçisi. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama şimdi, bir binanın üzerindeki bir isim bile seninle uğraşmaya değmez gibi görünüyor.

"Hayır," dedi Ari. "Ama iş yerindeki sosyal görüşmeleri pek sevmediğini biliyorum."

"Her zaman gözlemci," diye kıkırdadı babası. "Harper'ın dün gece eve oldukça üzgün geldiğini duydum."

"Yaptın mı?" Ari ellerini yüzünde ovuşturdu. "Dudağının şiş olduğunu da duydun mu?"

"Bazı morluklardan bahsediliyordu. Babasına hiçbir şey söylemedi ama görünüşe göre hikayeyi biliyorsunuz."

"İstiyorum."

Uzun bir duraklama oldu.

"Paylaşmak ister misin?"

İşte o an gelmişti. Yerinde durma zamanı. Ya bu hukuk firmasında bir hak iddia edecekti ya da Valentine üzerinde hak iddia edecekti. O anda orada olmayabilirdi ama yine de onun için savaşabilirdi.

"Hayır, bilmiyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, Harper'la bir daha *asla* bir araya gelmeyeceğim," dedi Ari ve öne doğru eğilip kollarını masaya dayayarak babasının gözlerinin içine baktı. "Onunla sadece seni mutlu etmek için çıktım ama bu beni mutsuz etti. O zamandan beri dayanılmaz biri oldu. Cep telefonumu arıyor Günde yirmi kez telefon ediyor, bana daha da fazla mesaj gönderiyor, rastgele evime geliyor."

Babası kaşlarını çatı.

"Herhalde bu kadar kötü olamaz -"

Ari telefonunu çıkardı ve Perşembe gününden kalma cevapsız arama kaydına geri döndü, sonra da ona göstermek için çevirdi.

"Bunların hepsi o."

Babası telefona doğru eğildi, kaşları çatıldı.

"Kittering ona daha iyi öğretmeliydi," diye homurdandı. "Ama oğlum, belki ona ikinci bir şans verirsen, ona öğretebilirsin -"

"Başka biriyle birlikteyim," diye ağzından kaçırdı Ari.

Artık bitti. Geri dönüşü yok.

"Affedersiniz?"

"Başka biriyle ilişkim var," diye açıkladı Ari. "Harper'la ilişkim bittiğinden beri de öyleyim. Benim için çok şey ifade eden biriyle."

Babasının kaşları havaya kalktı.

"Ciddi olduğun biri mi?" "Çok ciddiylim."

Savaşa gitmeye hazırdı. Babasıyla savaşmaya. Valentine, Ari'yle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verse bile, yine de Harper'a geri dönmeyecekti. Ve yine de bir ilişkiyi kendi babasından saklamak zorunda kalmamalıydı.

Küçük bir ejderha, ama onu senin için öldürüyorum, Aziz Valentine.

"Sanırım sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum." Ari neredeyse sandalyesinden düşecekti, o kadar şaşırmıştı ki.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu. "Haftalardır beni azarlayıp duruyorsun - Harper'la tekrar bir araya gelme konusunda!"

"Çünkü onun senin için uygun olduğunu düşündüm," diye omuz silkti babası. "Ve evet, Kittering'lerle bağlantı kurmak istedim. Ama eğer yeni bir kız arkadaşın varsa, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

Ari dürüstçe, "Ben... şok oldum," dedi.

"Ben tam bir dev değilim, Ari. Ayrıca, Harper kulağa gerçekleşmeyi bekleyen bir tren kazası gibi geliyor ve herhangi bir skandalın içinde olmak istemeyiz."

"Ne kadar haklı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bana şu yeni kızdan bahset," dedi babası. "Ailesi kim?"

Ve eğer bu kadar ciddiye, neden bizi hala tanıştırmadınız?"

"New York'tan geliyor," diye yavaşça konuştu Ari. Bütün insanları öldürmek istiyordu.

Valentine için dünyadaki ejderhalar, ama bir seferde sadece bu kadarını yapabilirdi. Bu canavara yaklaşmak için bir şans bulduktan sonra yaklaşmak en iyisi *olacaktı*.

onunla konuşmak. "Ailesi birkaç yıl önce öldü. Burada tasarım okuluna gidiyor."

"Harper'ın okulu sanırım," diye iç geçirdi babası ve Ari başını salladı. "Bu neden bu kadar asabi olduğunu açıklıyor. Başka bir yere bakamazdın, yaygara koparmak zorundaydın."

Ari, "Kendimi savunmam gerekirse, başka bir ilişki yaşamayı planlamamıştım ve Harper'ın dengesizleşeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu," dedi.

"Haklısın. Bu kızla tanışmak istiyorum, Ari. Yeterli olup olmadığından emin olmak istiyorum - herkes Sharapov olamaz, biliyorsun," dedi babası.

Ari ilk başta nasıl cevap vereceğinden bile emin değildi ama sonra cep telefonu çalmaya başlayınca cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Arka cebinden çıkardı ve ekranda Valentine'ın iletişim bilgilerini görünce şaşırdı. Valentine onu nadiren arardı.

Ari telefonu sallayarak, "Bu önemli," dedi. "Bu konuşmaya başka bir zaman devam edebiliriz."

"Pekâlâ," dedi babası ve ofisten çıktı. Köşeyi dönmeden önce oğluna tekrar baktı. "Ama devam *edeceğiz* ve ben onunla buluşacağım."

Ari başını salladı ve ayağa kalktı, aceleyle masasının etrafından dolaşıp kapıya doğru ilerledi.

"Yapacağız ve sen de yapacaksın.

Çok yakında." "Umarım öyle olur."

Ve böylece Ari kapıyı kapattı, sonra da iyi bir önlem için kilitledi.

Zamanlamadan bahset, Valentine. Umarım keyfin yerindedir, çünkü çok uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor.

"KIZIMI TANIYOR MUSUN, Patricia?"

Valentine gülümsedi ve büyükannesinin hastane yatağının yanındaki sandalyeye geri yerleşti.

"Aslına bakarsanız var," diye yanıtladı. "Harika bir insandı."

Büyükannesi gülümsedi.

"Çok sevimliydi. İki tane de güzel kızı vardı."

"Öyleydi," diye başını salladı Valentine. "Ama belki biri diğerinden biraz daha güzeldi."

Güldü ve büyükannesi bile biraz kıkırdadı. "Valentine'ı her zaman çok sevmişimdir."

Cuma gecesi geç saatlerde Valentine telefonunun çalmasıyla uyandı. İlk başta kafası karışmış, Ari'nin yatağında olduğunu ve oturma odasındaki seks şenliklerinden hemen sonra oraya düştüklerini hatırlamamıştı. Telefonu kanepenin altında bulabilmek için çırılçıplak sürünmek zorunda kalmış, sonra da arayanın kendisi olduğunu görünce kalbi duracak gibi olmuştu.

Büyükannemin bakım evinden arıyorlar.

Büyükannesi ikinci felç geçirdiğinden beri bir solunum yolu enfeksiyonuyla mücadele ediyordu. İşaret fişekleri gibi gelip gidiyordu. Tesisin söylediğine göre

Valentine'a büyükannesinin iyi olduğunu, ancak yüksek ateşi ve diğer tıbbi durumları nedeniyle Bayan Parker'ı hastaneye göndermenin en iyisi olacağına karar verdiklerini söylediler. Valentine'ı uyarmak onlar için standart bir prosedürdü ve ona endişelenecek bir şey olmadığını söylediler.

Hala.

Ari saat altı civarında duşa girdiğinde, Valentine onun dairesinden sürünerek çıkmış ve bisikletle kendi evine dönmüştü. Aslında gizlice kaçmıyordu. Sadece biraz uzaklaşıyordu. Bir gün önce her şey çok yoğundu.

O aptal müzayedede ortaya çıktığından beri gerginlerdi.

Artık ne istediğini bilmiyordu. Beyni ve kalbi savaş halindeydi. Mantıken, Ari'yle birlikte olmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu. neredeyse sayılamayacak kadar çok nedeni vardı. Ama duygusal olarak, onun yanında olduğu her an heyecanlanıyor gibiydi. Duygularını ve mantığını ele geçirdi ve bir de baktı ki, neredeyse her zaman çıplaktı ve ona bir şeyler yapması için yalvarıyordu.

Büyük kararlar verirken böyle bir ruh hali içinde olmak doğru değildi ve Ari'yle onu ilgilendiren her şey büyük olacaktı. Çok büyük. Daha önce neredeyse hiçbir şey olmamışlardı ve ayrılıkları onu paramparça etmişti. Bu sefer

etrafta mı? Çok daha kötü olurdu. Zar zor bir araya getirilmişti bile; bu sefer sadece toza dönüşecekti.

Evdeyken duş aldı ve Bailey'i kontrol etti. Genç kız bütün gece uyumamış, Evans'ın küçük erkek kardeşiyle bir tür online oyun oynamıştı. Havada kesinlikle aşk vardı ve Valentine, Bailey'nin New York'ta bir okula transfer olması ve Val'in oda arkadaşını kaybetmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Sakin ol, bu bir aşk filmi değil. Sadece bir video oyunu hakkında konuşuyorlar.

Saat sekizde, büyükannesinin hastanesinde ziyaret saati başladığında, Valentine bisikletine atladı ve doğruca oraya gitti. Sonraki bir saati büyükannesiyile sohbet ederek, ona eski hikayeleri ve akrabalarını hatırlatarak geçirdi. Hafızası hala iyi değildi ama genel olarak zihinsel olarak o gün biraz daha iyi görünüyordu.

"Valentine çok keyifli," diye onayladı Val. "Sana bir soru sorabilir miyim, Gam-Gam?"

"Elbette," dedi büyükannesesi esnemesini bastırarak.

"Kocanızdan önce hiç erkek arkadaşınız oldu mu?" Valentine sordu. Büyükannesesi kıkırdadı.

"Aman, evet. Çok popülerdim. Çok güzeldim."

"Biliyorum, resimlerini görmüştüm," diye güldü Valentine. "Sen hiç... Gam-Gam denen adamdan hoşlanıyorum. Ya da en azından ondan hoşlandığımı düşünüyorum. Hem de çok. Belki de. Ama o benden farklı. Çok, çok farklı. O birlikte olmak istiyor, ama ben... Bence bu kötü bir fikir olabilir. Sen ne düşünüyorsun?"

Büyükannesesi bu konu üzerinde uzun süre düşünmüş gibiydi. "Peki... siz ikiniz hiç *yakınlaştınız* mı?"

"Büyükanne!"

Valentine şok oldu ve yüzünün hemen kızardığını hissetti.

"Bence o sizden hoşlanıyorsa, siz de ondan hoşlanıyorsanız ve yakınlaşmaktan zevk alıyorsanız, denemekten zarar gelmez. Kaybedecek neyin var ki?"

Her şeyi. Kalbim. Ruhum. Kendime olan saygım. Bana yardım, para ve yaşayacak bir yer teklif etti - ama benim tek istediğim oydu. Bunu hala anlamadı, bu da beni hala anlamadığı anlamına geliyor.

"Bu harika bir tavsiye, Gam-Gam," diye nefes aldı Valentine. Büyükannesesi başını salladı.

"Tavsiye konusunda çok iyiyimdir," diye kabul etti ve sonra tekrar esnedi. Valentine gülümsedi ve yavaşça sandalyesinden kalktı.

"Yorgun görünüyorsun. Ben gideyim de sen biraz kestir," diye teklif etti. Büyükannesini yanağından öpmek için yatağa doğru eğildi ama yaşlı kadın kıpırdamadı. Uzun bir süre ona baktı.

"Neden, Valentine," diye usulca soludu. "Seni görmek çok güzel, beni ziyaret etmene bayılıyorum."

Val bir kez daha şok olmuştu. Gam-Gam onu tanımayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Diğer kadına gülümsedi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ben de seni ziyaret etmeyi seviyorum," diye fısıldadı, sonra boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Seni her gün ziyaret edeceğim büyükanne."

"Oh, çok isterim. Erkek arkadaşına selamımı söyle, o çok iyi bir adam."

Gam-Gam Ari'yle sadece bir kez karşılaşmıştı ama Ari'nin üzerinde bir etki bırakmışa benziyordu. Valentine başını salladı ve bir damla gözyaşı serbest kalarak ince hastane battaniyesinin üzerine düştü. Hemen yüzünü sildi.

"Elbette. İyi uykular, Gam-Gam," diye fısıldadı ve sonunda ayağa kalkmadan önce onun yanağını öptü.

"Yapacağım, canım."

Valentine, "Sizi çok seviyorum, Chicago'ya gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi. Büyükannesi bir an için gülümsedi.

"Ben de seni seviyorum canım ve geldiğine çok sevindim. İstedığın kadar kalabilirsin. Sonsuza kadar kal."

"Yapacağım," diye kabul etti Valentine.

Büyükannesinin elini okşadı, sonra yavaşça odadan çıktı. Kapıya vardığında büyükannesi çoktan dışarı çıkmış, uykusunda hafifçe hırıldıyordu.

Valentine kendini harika hissederek odadan çıktı. Yavaşça karşıya geçti Kanattan çıkışa doğru ilerledi, kafeteryadan geçerek spesiyailleri kontrol etti ve giderken mesajlarını kontrol etti. Son bir haftadır Caché'deki tüm düzenli müşterilerini ihmal ediyordu, tüm zamanı ve enerjisi Ari'ye ve onun çok sayıdaki sorununa odaklanmıştı.

Sonunda dışarı çıktığında, tüm metinlere göz gezdirdi. Akşam yemekleri, geziler ve hediyeler için teklifler. Para. Ne kadar kolay para. Ama hiçbirine cevap vermedi. İstemedi. Hayır, konuşmak istediği tek kişi -

Elindeki telefon çalınca irkildi. Ekranda kayan telefon numarası onu daha da şaşırttı. Arkasındaki binaya bir göz attıktan sonra aramayı cevapladı.

"Bu Valentine O'Dell," dedi otomatik olarak.

"Bayan O'Dell, ben Mercy Tıp Üniversitesi'nden Dr. Yamamoto. Hastanesi," diye konuştu bir doktor kısık bir sesle. Valentine başının üzerindeki büyük tabelaya tekrar baktı, MMU Hastanesi yazıyordu.

Valentine, "Merhaba, evet, şu anda MMU'dayım," dedi.

"Evet, biz de öyle umuyorduk, hemşire bize az önce ayrıldığınızı söyledi. İçeri gelmeniz gerekiyor, korkarım büyükannenizle ilgili bazı haberlerimiz var."

Valentine sertleşti.

"Ne olmuş ona? Belki on dakika önce onunla birlikteydim."

"Lütfen içeri gelin Bayan O'Dell, her şeyi konuşabiliriz."

Hastanenin farklı bölgelerinde yavaş ve dolambaçlı bir yürüyüş on dakikasını almıştı - doğrudan rotada koşması beş dakikadan az sürmüştü. Büyükannesinin odasına doğru koridordan aşağı indiğinde biraz nefes nefese kalmıştı. Daha önce tanıştığı bir hasta bakıcı kapının önünde, laboratuvar önlüğü giymiş bir doktorla konuşuyordu. Odada bir kargaşa varmış gibi görünüyordu ama bir şey görece kadar yakın değildi ve yeterince yaklaşmadan hasta bakıcı onu fark etti.

"Bayan O'Dell," diye seslendi kadın sertçe ve hem kadın hem de doktor onu yarı yolda karşılamak için koridora yöneldiler.

"Evet, ben de şimdi buradaydım. İçeri girip eşyalarımı bırakayım," dedi Valentine sırt çantasını silkelerken nefes nefese.

Doktor, "Bunu size söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm Bayan O'Dell - büyükanneniz öldü," dedi. Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Ne demek istiyorsun? Bana bugün randevusu olmadığını söylediler. Diyalizini ertelediler mi?" diye sordu sırt çantasını yanında tutarak.

"Hayır, bayan, o gitti," diye tekrarladı doktor. Kafası çok karışmıştı.

"Onu kaybettiğin gibi mi? Odası tam şurada, nerede olabilir-"

Sanki zihnine bir perde inmiş gibiydi. Bir an kafası karıştı, bir an sonra ise her şeyi çok iyi anladı. Sırt çantası büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Çok üzgünüm Valentine," dedi CNA yumuşak bir sesle ve uzanıp Val'in kolunu ovuşturdu.

"Bekle. Bekle, bekle, bekle. Ben de *tam olarak* buradaydım!" Val kadının elini iterek şöyle dedi. "Dakikalar önce iyiydi. *İyiydi!*"

"Büyükannen çok hasta bir kadındı," dedi doktor ona. "Yüz üç derece ateşi ve kötü bir akciğer enfeksiyonu vardı. Orada Onu hayata döndürmeye çalıştık ama Bayan Parker için DNR kaydımız var. Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Çok üzgünüm. Uyuyordu, büyük ihtimalle acısız oldu."

Bunun onu daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? Peki ya bu durum acısız mıydı? Valentine sanki iç organlarının her biri

cama dönüşmüştü ve şimdi paramparça oluyordu. Elini alnına bastırdı.

"Ama... ama... Sadece onunla konuşuyordum, anlamıyorum," dedi ve ağlamaya başladığını fark etti. "Dakikalar önce! Nasıl gitmiş olabilir? Çok daha iyiydi! *Dakikalar önce!*"

"Onun yaşında ve onun durumunda, bazı zamanlar tek gereken budur. Kaybınız için üzgünüm," dedi doktor tekrar.

"*Üzgün olduğunu söylemeyi kes!*" Valentine bağırdı. "Bu kulağa Sanki senin hatanmış gibi! Sanki yapabileceğin bir şey varmış gibi! Neden hiçbir şey yapmadın!?"

"Hadi Valentine," diye mırıldandı CNA, Val'in omzuna bir kol doladı ve onu bir hemşire istasyonuna doğru yönlendirdi. "Sessiz bir odaya geçelim, sana biraz zaman tanıyalım."

Val kızın söylediği tek kelimeyi bile duymadı, o kadar çok ağlıyordu ki. Sadece onun yanında tökezleyerek ilerledi. Farklı bir koridordan geçtiler ve birkaç dakika sonra Val dışarıdaki tüm gürültüyü bastıran küçük bir odaya yerleştirildi. Yumuşak bir ışıklandırma, birkaç rahat sandalye ve her sehpanın üzerinde mendil kutuları vardı.

Burası insanları aile üyelerinin öldüğünü söylemek için getirdikleri yer. O öldü. O her şeydi ve şimdi gitti. Ne yapacağım ben şimdi?

"Sizin için arayabileceğim biri var mı?" diye yumuşak bir sesle konuştu CNA, Valentine'ın yanında diz çökerken. Kadının adını bilmediği için birden kendini suçlu hissetti.

"Hayır, hayır," diye hıçkırdı. "Tanrım, ona bağırdım. Çok özür dilerim. Öyle demek istemedim, ben sadece..."

"Üzülme - o anlıyor, hepimiz anlıyoruz. Kimseyi arayamayacağıma emin misin?"

"Hayır. Ben ... Ben iyi olacağım. Birini arayacağım."

"Pekâlâ. Birazdan seni kontrol edeceğim. Bazıları olacak Kağıt işi," diye uyardı hasta bakıcı ayağa kalkarken. "Acele etmeyin, burada ihtiyacınız olduğu kadar kalın."

Yalnız kaldığında, Valentine tekrar hıçkırmaya başladı. Keder dalgalar halinde üzerine çöktü. Bu duyguyu neredeyse unutmuştu. anne ve babası ölmüştü. *Korkunçtu.*

Beş dakika boyunca umutsuzluğun derinliklerine gömüldükten sonra kendini toparlamak için mücadele etti. Bir şeye ihtiyacı vardı. Birine. Yardım edin. O

telefonunu karıştırdı, rehberine baktı. Del'in yanına koşup onun için elinden geleni yapacağını biliyordu. Ama şu anda onun kaba tavırlarıyla başa çıkabileceğini sanmıyordu. Charice de gelecekti ama muhtemelen korsesi ve pastileriyle.

Valentine, Bailey'nin evde olduğunu biliyordu ama genç kızın herhangi bir ulaşım aracı olmadığı gibi, bu haber muhtemelen onu da derinden etkileyecekti. Geriye Valentine'ın arayabileceğini düşündüğü tek bir kişi kalıyordu.

Aramak istediğim tek kişi ve aramaktan korktuğum tek kişi. Onu en son böyle bir şey için aradığımda cevap vermedi. Onu en son böyle bir şey için aradığımda, durumu daha da kötüleştirdi.

Ama üzgündü, korkuyordu, yalnızdı ve Ari'yi *o kadar çok* istiyordu ki göğsünün ortasında fiziksel bir ağrı vardı sanki. Bu yüzden düğmeye bastı ve telefonu kulağına götürdü. Biraz zaman aldı ama sonunda cevap verdi ve kadın rahat bir nefes aldı.

"Senin için ejderhaları öldürdüğümü bilmek seni mutlu edecektir," dedi.

"Ne?" diye sordu, sesi cızırtılı ve suluydu.

"Babasının oğlu' olabilirim, ama az önce ona hiçbir koşulda Harper'la bir daha hiçbir şey yapmayacağımı ve ayrıca başka biriyle ciddi bir ilişkim olduğunu söyledim. Yapmasan iyi edersin. beni yalancı çıkar, Aziz Valentine."

Babasına ondan bahsetmişti. Valentine onun cevap vermeyeceğinden endişelenmişti ve işte oradaydı, onu hayatının resmi bir parçası haline getirmişti.

Sadece çok fazla şeyle başa çıkabilirim, Tanrım, belki de şimdi beni rahat bırak, tamam mı?

"I ... Ben ..." diye kekeledi.

"Seni suskunlaştırabildiğimde buna bayılıyorum," diye kıkırdadı. "Ve bu sabah nasıl sıvıştığını fark etmediğimi sanma. Neredesin? Seni almaya geliyorum, hadi brunch yapalım."

"Ben... hastanedeyim," diyebilirdi sonunda. Diğer uçta uzun bir duraklama oldu.

"Hastane mi?"

"Ari..." diye fısıldadı, sesi çatallaşıyordu. Hattın diğer ucunda, ofis koltuğunun aniden geriye itildiğini duyabiliyordu.

"Ne oldu? Hangi hastane? Hemen geliyorum." Hızlı konuşuyordu, sesi otorite doluydu.

"O gitti, Ari," diye hıçkırdı Valentine. "O gitti ve ben yapayalnızım."

"Yalnız değilsin," diye bilgilendirdi onu. "Ben varım. Hangi hastane?" "Sadece onunla konuşuyordum. Onunla konuşuyordum ve beni hatırladı, ve seni hatırladı, ve şimdi o *gitti*."

"*Valentine!*" diye bağırarak onu susmaya zorladı. "Hangi hastane?" "MMU'dayım," diye burnunu çekti. "Sol kanatta, 319 numaralı odanın yanında - onlar ... beni bir çeşit ağlama odasına koydular."

"On beş dakika içinde orada olacağım."

Bir an için alt dudağını çiğnedi.

"Lütfen," diye fısıldadı sonunda. "Lütfen acele edin."

Yalnız olmaktan nefret ediyorum.

NEREDEYSE KOMIKTI.

Valentine aylarca büyükannesi için her şeyi yapmıştı. Kelimenin tam anlamıyla her şey - onu besledi, yıkadı, altını değiştirdi. Doktor randevularını aldı, kayıtları tuttu ve toplantıları organize etti. Sonunda, Valentine kendini neredeyse insanüstü hissetmişti. Büyükannesi için her şeyi yapabiliyordu.

Yine de son gerçekten geldiğinde, hiçbir şey yapamadı. Bu yüzden Ari onun yerine her şeyi yaptı.

Telefonu kapattıktan on beş dakika sonra Ari ağlama odasının kapısından içeri giriyordu. Valentine onun göğsüne yığılmış, bir hemşirenin sorularını yanıtlamaya çalışırken onun kravatına sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Kolları nihayet ona dolandığında Valentine sakinleşti. Kendi kollarını onun beline dolayarak kendini ona sabitledi.

Hastanede ne kadar kalacaklarından emin değildi, en azından bir saat daha. Belki daha da fazla. Bu sürenin tamamını ona bağlı olarak geçirmiş, onu bırakmaktan ne kadar korktuğunu görünce kendisi bile şaşırmıştı.

Çünkü bıraktığınızda, işte o zaman kötü şeyler olur. Bırakırsınız ve on dakika sonra o kişi gitmiş olur.

Doktor ona olayları anlayabildikleri kadarıyla anlattı. Valentine odadan yaklaşık dokuz buçukta ayrılmıştı. Saat dokuz buçukta büyükannesi solunum yetmezliği yaşamıştı. Oksijen akışını yeniden başlatmak için farklı tıbbi prosedürler denenmiş, ancak "Diriltmeyin" emri nedeniyle bu prosedürler sınırlı kalmıştı. Dokuz kırk üçte Bayan Parker'ın öldüğü açıklandı.

Dr. Yamamoto sakin ve güven verici bir ses tonuyla, "Bunun şu anda

kendinizi daha iyi hissettirmeyeceğini biliyorum," dedi. "Ama büyükanneniz çok hastaydı.

Kadın. Onu hayata döndürebilseydik bile, en iyi ihtimalle solunum cihazına bağlı olacaktı. Kalbi daha da zayıflayacak ve ruhsal durumu daha da hızlı bozulacaktı. Torunuyla güzel bir sabah geçirdikten sonra huzur içinde, uykusunda öldü."

"Teşekkür ederiz, anlıyoruz," dedi Ari, sesi alçak ve ciddiye. Valentine bunu "avukat sesi" olarak düşünmeye başlamıştı, iş yaptığı zamanlar. Aaron Sharapov olduğu zaman. "Ona bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim."

"Herhangi bir sorunuz varsa," diye iç geçirdi doktor ve kartını uzattı. "Bu kart buradaki ofisim için. Kaybınız için tekrar üzgünüm, Bayan. O'Dell."

Ari ve doktor el sıkıştılar. Valentine kıpırdamadan durdu ve doktorun koridorda gözden kaybolmasını izledi.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Ari sordu.

Valentine etrafına bakındı. Gerekli tüm evraklar doldurulmuş ve imzalanmıştı. Hastane büyükannesinin bakımevini uyarmıştı, onun yetersiz eşyalarını topluyorlardı. Hastanede hiçbir şeyi yoktu.

Burada benim için hiçbir şey kalmadı. Ne bu hastanede, ne de evimde. Bu şehirde değil.

"Gitmeye hazırım."

Evine gittiler ve Bailey'e haberi veren Ari oldu. Onu kadının seyrek oturma odasında dikilirken görmek gerçeküstü bir andı. Valentine hatırlayamıyordu bile, Ari daha önce hiç gerçekten evin içinde bulunmuş muydu?

Bir keresinde Gam-Gam'ın yürüyüşten sonra odasına çıkmasına yardım etmişti. Sonunda ona yarı aşık olmuştu. Ben de öyle.

Bailey ağladı ve Ari ön kapının yanında durup onları yalnız bırakırken iki kız birbirlerine sarıldı. Bir süre oturup konuştular, Gam-gam'ı anımsadılar, eğlenceli anıları paylaştılar. Üzücü olanları unuttular. Bailey büyükannesini aramak için üst kata çıktığında, Ari oturma odasına geri döndü.

"Hadi," dedi Valentine'ın elinden tutup onu yukarı çekerek.

Tartışacak enerjisi yoktu. İstemedi bile, sormadı bile. Sadece onu ön kapıdan çıkıp arabasına kadar takip etti ve sonunda dairesine kadar geri döndü. Adam onu çırılçıplak soyup yatağına yatırırken öylece durdu.

Tıpkı bu sabahki gibi. Belki de tüm bunlar bir kabustur ve ben şimdi uyanıyorumdur?

"Bu gerçek mi?" Valentine ışıkları söndürürken fısıldadı.

"Evet," diye fısıldayarak ona yorganın altında eşlik etti. Hâlâ takım elbisesini giyyordu ve onun yanına uzanırken kumaş tenine karşı serindi.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu gözlerini tavana dikerek.

"Çok yaşlıydı, Valentine," diye iç geçirdi, kolu onun beline dolanmıştı. "Ve çok hastaydı. Özür dilerim."

"Ben de," diye burnunu çekti. "Ben de."

Ondan sonra uzun bir süre sessiz kaldılar, kadın ağlamasını durdurmaya çalışıyordu. İkiye bölünmeden tekrar konuşabileceğini hissettiğinde derin bir iç çekti ve ağzını açtı.

"Telefona cevap verdiğiniz için teşekkür ederim."

Basitçe söylenmişti ama çok büyük bir ağırlığı vardı. Adam bir an durakladı ve kadın onun anladığını biliyordu. Onu sıkıca kavradı.

"Beni aradığınız için teşekkür ederim."

11

T Sonraki birkaç gün tam bir kasırgaydı ve Valentine'ın aslında ne kadar büyük bir destek ağına sahip olduğunu gösteren bir dersti.

Kendini bir şekilde tek başına sanıyordu ama bu hiçbir zaman doğru olmamıştı. Bunu daha önce de düşünmüştü ama artık bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Charice neredeyse Val'in evine taşınmış, ona ve Bailey'e yemek pişiriyor, bir sürü güveç ve saklaması kolay yemekler yapıyordu. Val, yemeklerini pişirenin büyükannesi olmadığına dikkat çekti ama Charice ona sadece oturmasını söyledi ve ona bir parça daha elmalı turta ikram etti.

Del tüm cenaze hazırlıklarını, yakma işlemini ve töreni karşıladı. Bu küçük bir olaydı; Gam-Gam'in kalan arkadaşlarından herhangi biri ya çok yaşlıydı ya da katılamayacak kadar uzaktaydı. Valentine'ın kız kardeşi Janette de New York'tan gelememişti, ancak düşünceli bir şekilde kendisine herhangi bir miras kalıp kalmayacağını sormuştu.

Kaltak.

Del de Charice, Serge, Gary ve hatta şaşırtıcı bir şekilde Angel gibi anma törenine gelmişti. Valentine aslında diğer kızı melek kıyafeti dışında hiç görmemişti ve neredeyse onu tanıyamayacaktı. Evans da anma törenine Bailey'nin yanına oturmuş, kolunu rahatlatıcı bir şekilde omuzlarına dolamış sürpriz bir görünüm.

Tuhaf küçük bir aile, ama aynı zamanda oldukça şaşırtıcı bir aile.

Ari her şey boyunca onun yanında kaldı, haftanın geri kalanında işe gitmedi ve müşterilerine kendisine yakın birinin vefat ettiğini, bu nedenle müsait olamayacağını söyledi. Onun için bunu yapmaya istekli olduğunu bilmek gerçekten çok şey ifade ediyordu.

Başka şeyler de yapmaya istekliydi. Eşyalarını boş daireye getirmeleri için nakliyeciyi tutmayı teklif etti. Onun yanına taşınmasını teklif etti, Bailey'nin dairede tek başına yaşamasına izin verdi. Onu her yere götürdü, onunla ilgilendi, geceleri yanında uyudu. Bu neredeyse ezici ve inkar edilemeyecek kadar rahatlatıcıydı.

Ve çok kafa karıştırıcıydı. Birlikte yatmaktan, ondan nefret etmeme, neredeyse hiç konuşmadan birlikte yaşamaya geçtik.

Ve bir konuşma yapılması gerekiyordu.

Valentine o hafta boyunca çok az konuşma yaptı, bu da ona düşünmek için bolca zaman verdi, bunu yeterince yapmadığını fark ediyordu

hayatında.

Sadece Gam-Gam ile ilgilenmeye odaklanmıştı. Çalışmak Gam-Gam ile ilgilenebilmek için Caché. Gam-Gam'e bakabilmek için kendini yıpratmış. İyi bir iş bulabilmek için okulu bitirmek, böylece daha sonra Gam-Gam'e bakabilmek.

Gam-Gam öldüğünde ne yapacağını hiç derinlemesine düşünmemiş olması gerçekten gülünçtü. Ne de olsa büyükannesi hastalıklı ve yaşlı bir kadındı. Ölümün er ya da geç gerçekleşeceği kesindi.

Bir insana bakmak hayattaki tek amacınız olduğunda, o kişi gittiğinde ne yaparsınız? Hayatının büyük bir kısmı artık orada olmayan bir insanın etrafında dönüyordu.

Hâlâ Caché'de çalışması *gerekli miydi*? Kulübü seviyordu, insanları seviyordu ve orada pek çok güzel anısı vardı - ama eğer hiç Bir daha para için biriyle flört etmek ya da öpüşmek için çok erken olurdu. Kulüp bir amaç için bir araçtı. O amaç artık yoktu.

Gerçek bir iş bulabilirim. Daha kolay bir iş. İnsanlara söylemekten utanmayacağım bir iş.

Peki ya Bailey? Kız sadece Gam-Gam için bir tür bebek bakıcısı olarak ev arkadaşı olarak getirilmişti. Gam-Gam'in artık bir bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu ve üç haftadan kısa bir süre içinde evlerini kaybediyorlardı. Valentine Bailey'i seviyordu, aileden biri gibi hissediyordu ama sonuçta kız onun sorumluluğunda değildi.

Kabuğundan çıkmaya devam edebilir. New York'ta okula gidebilir. Devlin Daniels ile tanış.

Bu da onu Ari'ye götürdü.

Kadının paraya olan ihtiyacı onları bir araya getirmiş, aynı ihtiyaç onları bir arada tutmuş ve bu son sefer de tekrar bir araya getirmişti. Artık ödenecek tıbbi faturalar yoktu. Artık ambulans yolculuğu, bakım tesisi, hastane yoktu. Ari'nin parasına ihtiyacı yoktu. Onun yasal yardımına ihtiyacı yoktu. Onun korumasına ihtiyacı yoktu.

İşin özüne indiğinde, ona ihtiyacı yoktu.

Tanrım, yine de onu istiyordu. Gözlerinin önünde yepyeni bir adama dönüşmüştü. Hâlâ o sert, otoriter tavrını çok seksi buluyordu. Hâlâ o çok sevdiği şekilde kontrolü elinde tutuyordu.

Ama şimdi başka bir yönü, başka bir tarafı vardı. Daha yumuşak bir taraf. Şimdi konuştuğunda onu dinliyordu. Düşünceliydi. Nasıl olduğunu gösterdi

ona pek çok farklı şekilde değer veriyordu. Onu evine ve hatta belki biraz da kalbine kabul etmişti.

Ama yine de...

Babası hafta boyunca birçok kez aramış, Valentine'in odada olması halinde duyabileceği kadar yüksek sesle bağıırıp çağırmıştı. aynı odada. Yaşlı Bay Sharapov'un Ari'nin yeni kız arkadaşına ne olduğu umurunda bile değildi, işinin başına dönmesi gerekiyordu. Önceliklerini belirlemesi gerekiyordu! Kendini toparlaması gerekiyordu!

Kelimeler Ari'den sekip yuvarlanıyordu, belli ki onlara alışkındı ama Valentine'i rahatsız ediyorlardı. Bunu yapabilmesi takdire şayandı. Tüm bu zehirle karşılık vermeden başa çıkabilirdi ama arada bir kendini savunması da gerekirdi. Babasına onunla böyle konuşmamasını, hazır olduğunda işine geri döneceğini söylemeliydi.

Bu, babasının ona verdiği her şeyi sineye çekmenin bir başka yoluydu ve Valentine bunu kaldıracabileceğini sanmıyordu. Hayatında yepyeni bir sayfa açmak üzereydi ve Ari Sharapov'a tamamen aşık olduğundan oldukça emin olmasına rağmen, bu yeni sayfaya onun tüm duygusal yüküyle başlamak istemiyordu.

Daha önce babasına karşı gelememişti, şimdi de gelemez - asla gelemeyecek. Bay Sharapov her zaman aramızda olacak, ta ki Ölüirse, o zamana kadar Ari'yi zehirlemiş olacak ve babasının karbon kopyası olacak. Onu bunun olmasına seyirci kalamayacak kadar çok seviyorum ve o da beni bunun olmasını engelleyecek kadar sevmiyor. Her zaman söylediğim gibi, biz kötü bir eşiz.

Büyükannesinin ölümünden neredeyse iki hafta sonra Valentine kendini toparladı ve bazı zor kararlar aldı. Ari, babasının isteği üzerine bugün ofise gitmişti ve o da onun dairesindeydi. Birkaç gün önce makyaj çantasını getirmişti, bu yüzden tüm eşyalarını mutfak masasına yaydı, bir ayna kurdu ve sonra kendini dönüştürmek için oturdu. Başlarken Ari'yi aradı ve telefonun hoparlörünü ona verdi.

"Sadece bir saat daha burada olacağım," diye cevap verdi ve kendi kendine gülümsedi. Adam neredeyse hiç "merhaba" demiyordu, en azından ona. Bu bir süre sinirlerini bozmuştu ama şimdi bunu sevimli buluyordu. Sanki daha o aramadan önce onunla konuşmayı düşünüyormuş gibi.

"Belki de eve gelmemelisin," diye önerdi.

"Ne?"

"Hadi dışarı çıkalım," dedi gözlerinin altına kapatıcı sürerken. Cach'de fotoğraf kabininde seks yaptıkları o geceden beri makyaj yapmamıştı.

"Dışarı çıkmak mı istiyorsun?" diye sordu, sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet. Yani kulübe falan değil ama yeterince uzun zaman oldu. Gam-Gam çok alışkan biriydi, evde oturup zlmemden nefret ederdi. Ve seni severdi, bu yüzden eğlenmemizi isterdi. Hadi bir *randevuya* ıkalım."

Kelimenin zerine vurgu yaptı ve adam bunu kaçırmadı. "Bir randevu, ha. Hiç böyle bir şey yapmadık."

"Evans ve patronuyla yediğimiz akşam yemeğini saymazsak, hayır," dedi. Adam homurdandı.

"Seni göstermek için getirdim ve tüm zaman boyunca seni gözleriyle becerdi ve ben bir şey söyleyemedim çünkü onun işini müşteri olarak almaya çalışıyordum. *Hayır*, o zaman sayılmaz. Nereye gitmek istersin?"

"Bir yerde akşam yemeği," dedi. "Güzel bir yerde. Bu sefer bana da hava atabilirsin."

"Hmmm, eğer randevu iyi giderse, o zaman ne olacak?" diye sordu. Valentine kıpırdamadan durdu, elinde unutulmuş bir karıştırma fırçası vardı. "O zaman tatlıyı siz alın, Bay Sharapov."

"Kulağa *lezzetli* geliyor. Bana bir saat daha ver ki bize bir masa bulabileyim, sonra uğrayıp seni alırım."

"Sabırsızlanıyorum."

Ve yalan söylemiyordu.

Ari pahalı şeyleri severdi, Ari seksi şeyleri severdi. Sağlıklı bir tutam tabu ve belki bir tutam da değersizlikten hoşlanıyordu. Valentine evinden bu tanıma tam olarak uyan bir elbise getirmişti.

İnce siyah bir kumaştı, yakası omuzlarında genişti ve göğüslerinin arasında bir V'ye geliyordu. Belini ve kalçalarını sardıktan sonra neredeyse ayak parmaklarına kadar inen uzun, bol bir eteğe dönüşüyordu. Uzun kolları kollarını bileklerine kadar örtüyordu ve gümüş bir manşet ve gümüş halkalarla aksesuarlarını tamamlıyordu. Sade, zarif, zengin.

İşin tabu ve değersiz kısmı etek kısmında ortaya çıkıyordu. Dökümlü kumaşın içine gizlenmiş, etek ucundan kalça kemiklerine kadar uzanan çok uzun yırtmalar vardı. Hareketsiz durduğunda normal bir etek gibi görünüyordu. O zaman ilerlerken, bacaklarının, kalçalarının i kısımlarının parıltısı insanları tahrik ediyordu ve bazen döndüğünde, bir kişi onun daracık siyah klotunun yanlarını bir anlığına görebiliyordu.

Saçlarının uçlarını kıvırdı, ardından saçlarının sol tarafını arkaya tutturdu, ancak sağ tarafını omzunun üzerinden hafif dalgalar halinde düşecek şekilde bıraktı. Ari eve geldiğinde hâlâ banyodaydı ve makyajının son rötuşlarını yapıyordu. Klasik bir kedi gözü, koyu bordo, mat bir rujla eşleştirilmişti.

"Hâlâ burada mısın?" sesi aniden dairede yankılandı. Yansımasına hüznle gülümsedi. Eve her gelişinde bunu söylerdi ve o görebileceği bir yerde değildi.

Geçen sefer ona bir şans vermeden ayrıldım. Tekrar yapacağım için gergin. Güzel, Ari. Hayatında biraz korkuya ihtiyacın vardı.

"Hâlâ buradayım," diye karşılık verdi. Dudaklarını büzdü, göz kalemini kontrol etti, sonra üstündeki göğüslerini düzeltti.

"Her gece neye benzeyeceğini çok merak ediyorum." Valentine döndüğünde Ari'nin banyo kapısında durduğunu gördü. "Eve gelip her gün farklı bir hediye almak gibi."

Az önce ona hediye mi demişti? Bu çok fazlaydı. İltifatı bir kenara itti ve el sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Bu hediye tam olarak paketlenmedi - genellikle tamamen hazır olana kadar insanların beni görmesine izin vermem, böylece tam etkiyi alabilirler" dedi. Onun

Bakışları onun formunda bir aşığı
bir yukarı kayıyordu. "Bana
hazır görünüyorsun."

Valentine genişçe gülümsedi, birden onu ilk kez hareketsiz dururken gördüğüne memnun oldu. Dekolteli düz bir elbise gibi görünüyordu.

"Hâlâ ayakkabıya ihtiyacım var," diye bilgilendirdi onu. "Yani dışarı, dışarı, dışarı. Birkaç dakika içinde gidebiliriz."

Ari ortadan kaybolduktan sonra Valentine gülümsemesini kaybetti ve neredeyse tuvalete yığılıyordu. Her akşam 'Aziz Valentine'e dönüşmesi gerekiyordu ama Ari *her zaman* muhteşem görünüyordu. Canlanmış bir Yunan tanrısı gibi, dünyaya düşmüş bir melek gibi. Düşmüş bir melek, ha, ne kadar doğru bir tanımlama. Onunla Pahalı takım elbiseleri, muhteşem saçları ve eski para havasıyla tam bir hediye gibiydi.

Ama benim için değil. İstediğim türden bir hediye değil. Yarım yılını hayatta kalmak için savaşıyor geçirdim. Gelecek yılı ruhu için babasıyla savaşıyor geçirmek istemiyorum. Benim savaşım değil. Erkek arkadaşım değil.

Valentine kendini toparladı. Dün gece bunu ona vereceğine dair kendine söz vermişti - hayatına geri döndüğünden beri onun için yaptığı

her Şeye teşekkür etmek için. Yerden topuklu ayakkabılarını aldı, basit bir  ift.

Sadece ayak parmakları boyunca bir kayış ve ayak bileği etrafında bir kayış ile topuklu ayakkabılar. Narin ve kadınsı, tüm görünümünü tamamlıyor.

Aziz Valentine, son bir kez.

"Pekâlâ, hadi yapalım şu işi!" Valentine banyodan çıkıp dairenin diğer ucuna doğru kararlı adımlarla yürürken seslendi. Ari arkasını döndü ve öne doğru bir adım attı, sonra hareketsiz kaldı. Valentine tam önünde durana kadar onu izledi.

"Gördün mü?" diye yumuşak bir sesle konuştu, elini uzatıp parmağını yarıklardan birinin içinde aşağı yukarı gezdirirken. "Sürekli bir sürpriz."

Adamın parmağı tangasının askısına dolandığında, kadın geri çekildi.

"Uh uh, bu hediyeği akşam yemeğinden sonraya kadar açamazsın," diye uyardı.

Masadan sırt çantasını almaya gitmeden önce parmağını şakacı bir şekilde yüzüne doğru salladı. İçinde çantası vardı, bu yüzden onlar yemek yerken çantasını Ari'nin arabasının arkasında bırakacaktı.

"Tatlı yemeğin başında daha iyi olur."

"Sanırım asla bilemeyeceğiz. Şimdi beni pahalı bir yere götür, canım istakoz çekti."

Şehrin içinden geçtiler, konuşmadılar, sadece rahat bir sessizlik içinde oturdular. Güzeldi. Sonra restoranın önüne geldiklerinde Valentine'in restoranı tanınması bir saniye sürdü. Hafifçe soludu, sonra gülmeye başladı.

"Hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ediyordum," diye mırıldandı arkasından. Kadın kıs kıs güldü ve ona baktı.

"Ari, burası kadınlar tuvaletinde beni neredeyse becerdiğin restoran, hem de psikopat eski sevgilin ve benim flörtüm sadece birkaç kişiye. metre uzakta. Burayı asla unutmayacağım."

"Güzel."

Bir vale görevlisi araçtan inmesine yardım etti ve bir dakika sonra Ari onun yanındaydı. Elini sırtının alt kısmına koydu ve sonra onu restorana doğru yönlendirdi.

"Bugün Cuma gecesi - bu kadar kısa sürede bir masa bulabildiniz mi?" yavaşça şef garsonun standına doğru ilerlerken sordu. Adam onun yorumuna homurdandı.

"Aşağılandım. Ben Ari Sharapov, Valentine'ım - tabii ki lanet bir masam var."

Yalan söylemiyordu - şef garson kim olduklarını bile sormadı, sadece Ari'yi ismiyle çağırdı, sonra da kendisini takip etmelerini işaret etti. Odanın uzak bir köşesindeki mükemmel bir masaya yönlendirildiler. Sırtını duvara dayamıştı.

Arkasında, yanlarında parlayan fenerlerle dolu bir bahçeye bakan camdan bir duvar vardı.

Ari şarap siparişini verdikten sonra, "Bu muhteşem," diye iç geçirdi. "Buraya son geldiğimde odanın ortasındaki boktan bir masadaydım."

"Çünkü buraya en son geldiğinde başka biriyle birlikteydin."

Ona tekrar baktı.

"Bir sır bilmek ister misin?" diye sordu masanın üzerine eğilerek. Adamın bakışları kadının göğsüne kayd.

"Elbette."

"Sanırım o zamanlar bana aşıkydın. Sanırım bu yüzden biriyle çıktığım için bu kadar kızgındın," diye dalga geçti. Ari gözlerini devirdi.

"Kızgındım çünkü başka erkeklerle çıkamayacağını söyleyen gerçek bir sözleşmemiz vardı. Ben aşık olmam. Parasını ödediğim şeyi alırım," diye bilgilendirdi onu şarapları teslim edilirken.

Onunla aynı fikirde olmaması biraz canını yakmıştı ama Valentine aslında bundan memnundu. Bu ona gerçekte ne kadar uyumsuz olduklarını hatırlatmaya yardımcı olmuştu; birlikte iyi görünüp görünmemelerinin bir önemi yoktu. Görünüş solup gidecekti.

İyi seks ve tutku da öyle, peki sonra geriye ne kalır? Dolaşan gözler ve kırık kalpler. Hayır, teşekkürler.

"Kesinlikle öyle," diye kıkırdadı Valentine ve yeni doldurduğu kadehiyle onun şerefine kadeh kaldırdı. O da kendi kadehini kaldırdı ve sonra içtiler. Yemeklerini sipariş ettiler ve sonunda yine yalnız kaldılar.

Ari, "Bu akşam son derece iyi bir ruh hali içindesin," diye yorum yaptı. Valentine omuz silkti.

"Tuhaf, zorlu birkaç hafta oldu. Doğru zaman olduğunu hissettim ... yeni bir sayfa açacağız," diye yan yan cevap verdi. Adam başını salladı. "Güzel, sevindim."

"Peki ya sen?" diye sordu. "O gün, Gam-Gam geçtiğinde, benim için bir ejderha öldürdüğünü söylemiştin. Nedenini ya da ne olduğunu hatırlamıyorum. türden."

"Küçük bir ejderha," diye düzeltti Ari. "O gün beni aradığında, aslında ofisimde babamla konuşuyordum."

Evet, Ari babasıyla sık sık konuşurdu. Onunla kıdemli Sharapov arasında geçen birkaç telefon konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Neden çalışmadığına ya da toplantıları neden kaçırdığına dair bahaneler üretiyorlardı.

"Oh?"

"Ona başka biriyle görüştüğümü ve bunun ciddi olduğunu söyledim - ya da öyle olmasını umduğumu," dedi ve ona bir bakış attı. "Ve Harper Kittering ile başka bir şey yapmak istemediğimi söyledim."

Valentine öğretmenleriyle büyükannesinin vefatı hakkında konuşmuştu ve olaydan bu yana derslere girmemişti. Telafi etmesi gereken işleri vardı ama hepsi çok anlayışlı görünüyordu. Gerçekten korktuğu tek şey Harper'la uğraşmaya geri dönmekti.

"Ah. Peki sevgili babam bu haberi nasıl karşıladı?"

"Düşündüğümünden çok daha iyi," dedi Ari ve Valentine şaşırdı. "Ama yine de pisliğin tekiydi. Seninle tanışıp 'yeterli olup olmadığını' görmek istiyor."

"Peki ya değilsem?" diye sordu hızla. Ari omuz silkti.

"Öyle olduğundan emin olacağız, merak etme."

İki numara. Valentine hem kendi standartlarına hem de arkadaşlarının standartlarına göre zaten yeterli seviyedeydi. Ari için de öyle olmalıydı. Bunu hazırlıksız söylemişti, belli ki ağzından çıkanları pek düşünmemişi ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Bahsettiği onun hayatıydı; onun da hayatı. Bunu daha fazla önemsemeliydi.

Beni daha çok önemsemelisin.

"Vasatın altında bir kız arkadaşımız olamazdı, değil mi?" diye karanlık bir kahkaha attı, sonra bacak bacak üstüne attı, yırtmaçlarından biri açılarak bacağını kalçasına kadar ortaya çıkardı. Açılı bir şekilde oturuyordu, sandalyesi ve kendisi restorana açıktı. Ari açıkta kalan tenine baktı.

"Bazen vasatın altı seksidir. Acaba kadınlar tuvaletinde hâlâ o yardımsever tuvalet görevlisi var mı?"

Yemekleri kısa süre sonra getirildi ve yemeklerine yumuldular. Menüde ıstakoz yoktu, bu yüzden Val filet mignon ile yetindi. Ari somon balığı yemişti. Boş boş sohbet ettiler, Valentine ciddi bir şey konuşmadan önce tatlıyı bekledi.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi önüne çikolatalı torte oturduktan sonra. "Ya da bazı şeyler, sanırım."

"Oh, Tanrım. Ben de güzel bir akşam geçirdiğimizi sanıyordum," diye şaka yapan Ari bir çatal kaptı ve bir ısırık almak için uzandı. Tabağı masanın ortasına taşıdı, böylece paylaşabileceklerdi.

"Sanırım hepsi iyi şeyler," diye onu temin etti. "İlgimi çekti."

"Üç hafta önce senden sonsuza dek nefret edeceğimi sanıyordum," dedi ona. Adam onu ihtiyatla izledi. "Birlikte olduğumuz süre boyunca bir pislik gibiydin ve sonra korkunç bir şey yaptın. Ama itiraf etmeliyim ki bunu fazlasıyla telafi ettin. Benim için çok şey yaptın ve... hala bir pislik gibiydin ama aynı zamanda harikaydın. Teşekkür ederim."

Ari koltuğunda geriye yaslandı ve başını salladı.

"Bir şey değil. Bu nereye gidiyor?"

"Ben sadece..." Valentine ona söyleyecekleri üzerinde çalışmıştı ama sinirleri buna engel oluyordu. "Sende çok büyük bir potansiyel var, Ari. Harika bir avukat ve harika bir evlat olduğuna eminim. Ama harika bir *insan* olabilirsin ve babanın desteği olsa da olmasa da bunu başarabilirsin. Seni kesmesi kimin umurunda? Ölecek misin? Eğer *ben* böyle bir şeye, dünyada yalnız kalmaya *dayanabiliyorsam*, *sen de dayanabilirsin*. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Ari o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, yanlış ya da kırıcı bir şey söylediğini düşünerek tedirgin olmaya başladı.

Sonunda boğazını temizleyerek, "Yanılıyorsun," diye konuştu. "Affedersiniz?"

"Bence *sen* muhtemelen tanıdığın en güçlü insansın."

Kızardı ve bu ilk kez kızdığı, utandığı ya da mahcup olduğu için değildi. Onu özel hissettirdiği içindi. Çünkü tatlı davranıyordu ki bu nadir görülen bir şeydi.

Çünkü ona çok aşığım ve o bunu asla bilmeyecek.

"Evet, ama senden bahsediyoruz," diye alay etti. "Tüm bu harika şeyleri istiyorsun ve belki seni baban kadar iyi tanımıyorum, ama hayat sana ne getirirse getirsin bunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni, ne istersen elde edeceksin. Onun desteği olsun ya da olmasın. Eğer bir dava avukatı olmak istiyorsan, siktir et onu derim - git bir mahkeme salonunda yırtın. Tüm bunları sırf o istiyor diye yapmaya devam etme. Bunları sırf ofisinizin yan tarafındaki o aptal tabelada onun yerine sizin adınız yazsın diye yapmayın. Kendi lanet binanı al ve Üzerindeki tek ismin *her zaman* size ait olduğunu bilin."

Yine ona düşünecek çok şey vermiş gibi görünüyordu - Ari sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyordu. Loş ışık yüzünü ve tepkilerini okumayı zorlaştırıyordu. Boğazını temizledi ve sonra bakışları pencereden dışarıya kaydı.

Pencere. Altlarındaki bahçede bir çift dolaşıyordu, bir kadın

uzun beyaz bir elbise giymişti, eteği rüzgârda dalgalanıyordu. Adam ceketini çıkarıp kadının omuzlarına örttü.

"Bana olan inancınız biraz şaşırtıcı," diye konuştu Ari sonunda. "Ve çok gurur verici. Bunu takdir ediyorum. Gördüğüm kadarıyla sizin için hâlâ öldürmem gereken birkaç ejderha var."

Valentine'ın kalbi düştü, ama kendisi için bile değil. Onun için düştü.

Çünkü son beş yıldır hayatı ne kadar berbat olursa olsun, Ari'nin yaşadığı türden baskıları hiç yaşamamıştı - hiç onun kadar kısıtlanmamıştı. Onun için üzüliyordu.

"Ari," diye iç geçirdi. "Benim için bir şey yapmak *zorunda* değilsin - yapmalısın bunları kendin için yapmak *istiyorsun*."

"Ya ne istediğimi bilmiyorsam?"

"O zaman senin hayatın düşündüğümünden de üzücü," diye cevap verdi hemen. Neyse ki sinirlenmedi. Bir kahkaha attı.

Onun şaka yaptığını düşündü.

"Evet, hayatım trajik. Bugün belediye başkanıyla öğle yemeği yedim ve şimdi de Chicago'nun en seksi kadınıyla akşam yemeği yiyorum - insanlar benim için ağlamalı."

Gerçekten, gerçekten yapmalılar, Ari. Çünkü mutluluk için her türlü şansın var ve sen bunun yerine kinizmi seçiyorsun.

Hesap getirilmişti ve Valentine hesabı hiç görmemişti. Ari'nin hesabı gördüğünü bile sanmıyordu - Ari sadece kredi kartını uzatmış, sonra da hesap kendisine geri getirildiğinde fişi imzalamıştı. Dışarıda durup valenin arabayı getirmesini beklerken, Valentine birkaç derin nefes aldı ve planının bir sonraki bölümünü en iyi nasıl başlatabileceğini düşünmeye çalıştı. Neyse ki Ari ona mükemmel bir fırsat verdi.

"Sırada ne var?" diye sordu, dönüp kollarını onun beline dolayarak. "Eve mi? Yoksa kulübe geri dönmeye hazır mısın? Geçen gün Del ile konuştum, su balonu savaşı düzenliyorlarmış."

Valentine güldü. Kulağa eğlenceli geliyordu. Tanrım, o yeri özleyecekti. Ellerini adamın göğsüne doğru kaldırdı ve pahalı malzemedен yapılmış ceketinin yakalarında parmaklarını aşağı yukarı kaydırды. "Hayır," diye cevap verdi sonunda, tam da adamın cipi kaldırırma yanaşırken.

"Hayır, benim evime gidelim." Kaşları havaya kalktı. "Senin evine mi?"

"Evet, orada yapmam gereken bir şey var."

Arabaya bindiler. Valentine'ın sinirleri odanın içindeydi ama Ari bunu fark etmemiş gibiydi. Bir eli kızın kalçasındayken arabayı sürdü. Diğer zamanlarda ona gününü anlatıyordu. Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapatarak onun sesini içine çekti.

Gerçekten iyi olduğu zamanlar çok iyiydi, ama kötü olduğu zamanlar en kötüsüydü. Bu elleri ve o sesi özleyeceğim ama şimdiden kendimi daha çok özledim. Ne zamandır sadece kendim olmamıştım? Sadece Valentine?

"Uyuya mı kaldın?"

Parmakları kalçasını sıktı, sonra leğen kemiğiyle birleştiği yere kadar ilerledi ve gözlerini açtı. Eski, köhne kiralık evi penceresinin önündeydi. İki hafta sonra artık orada yaşamayacağını düşünmek garipti. İçinde yaşadığı zamanın çoğunda nefret etmişti ama şimdi oradan ayrıldığı için neredeyse üzgündüm.

Ayrılacağım için mi üzgünüm? Yoksa henüz nereye gideceğimi bilmediğim için mi üzgünüm?

"Sadece düşünüyordum," diye nefes aldı.

Parmakları iç çamaşırının kayışıyla oynamaya başladığında, Valentine kapısını açtı ve koltuğundan fırladı. Hızlı hareket etti, Arka kapıyı açtı ve o daha koltuğundan kalkmadan sırt çantasını çıkardı. Çantayı arka tekerleğin yanına, yere bıraktı ve sonra tampondan döndüğünde onunla yüzleşti.

"Bu daha ne kadar sürecek? Bu gece hava buz gibi," diye homurdandı kalın atkısını ceketinin içine sokarken. Kadın ellerini kalçalarına koydu ve sırtarak ona baktı.

"Sen tam bir bebeksin. Ceket bile giymiyorum ve hiç üşümüyorum. New Yorklular Chicagolulardan çok daha sertler."

"Chicagolular mı? *Chicago'lular*," diye düzeltti Ari, ellerini kalçalarından tutuyor ve onu kendine doğru çekiyor. "Sen daha 'sert çekirdekli' olabilirsin ama en azından biz daha zekiyiz. Elbiseni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

"İçimde öyle bir his vardı," diye kıkırdadı, sonra da adamın Elleri vücudunda yukarı doğru ilerledi, boynunu avuçlamaya devam etmeden önce göğüslerinin her iki yanında kısa bir süre durdu.

"Yatak odamın köşesinde bir topun içinde olduğunda onu daha da çok seveceğim." "Tamam, öncelikle, bu şimdiye kadarki en adi tavlama cümlesi.

icat edildi ve ikincisi, teknik olarak bir yatak odanız yok, bir -"

Adam onu öylesine agresif bir şekilde öptü ki, arabaya yaslandıklarında kadın şok içinde ciyakladı. Dili kızın ağzındaydı, onu boğuyordu ve elleri vücudunda aşağı doğru kayıyordu. Kalçalarını sıkıyor, parmakları etine giriyordu. Kızını okşamak için hareket ediyordu.

Büyükannesi öldüğünden beri bir kez bile birlikte yatmamışlardı. İstiyormuş gibi bile davranmamıştı - onu rahat bırakmış, yas dönemine saygı göstermişti. Kız etkilenmişti.

Ama şimdi tüm vücudu ona doğru bastırırken, onun ne kadar... *sinirli* olduğunu hissedebiliyordu. Bu iyi hissettirdi. Ari'yle seks yapmak her zaman her şeyden daha iyi olmuştu ve birbirlerinin hayatlarına geri döndüklerinden beri sadece iki kez yapabilmişlerdi. Birbirleriyle oynamak ve birbirlerinin damarına basmak için o kadar çok fırsat kaçırmışlardı ki.

"Bunu seviyorum," diye nefes aldı Valentine, aslında aklından geçen kelimeleri söylemek istemiyordu. "Bunu özlemiştim."

"Bunu unutma," diye homurdandı, sonra dişleriyle kızın boynunu sertçe ısırды. "Bir dahaki sefere kaçmayı düşündüğünde."

Hatırlayacağım. Her şeyi hatırlayacağım. Ve hepsini özleyeceğim.

Valentine bir sonraki öpücüğü başlatarak parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

Ellerini yumruk yapıp saç tellerini yavaşça çekti. Bir süredir kesmemişti, bu yüzden tutunacak çok şey vardı; en çok onu özleyecekti.

Hayır, onun dudaklarını özleyecekti. Kendi dudaklarını ezip geçmesini, onu dizlerinin üzerine çökertmesini ve içini dışına çıkarmasını. Ya da hayır, belki de dilini - özleyeceği şey buydu, dilinin alt dudağına değmesi. Göğsünden aşağı inip göğüs dekoltesinde iz bırakmasını.

Aptal kız, olamaz, onun elleriydi. Sıkıyor, morartıyor, itiyor ve çekiyordu. Ya da belki omuzları, kendi ellerinin altında çok geniştir. Ya da sırtı. Göğsü. Tüm vücudu.

Onun her şeyi.

"Ari."

Onun adını fısıldamıştı ama yine de sesinin her yerde yankılandığını, onun adından çok daha fazlasını söylediğini hissetti. Kollarında dondu kaldı, sonra başını kaldırıp ona baktı.

"Yapma," diye yumuşak bir sesle konuştu ve kızın gözleri yaşardı.

O biliyor. Derinlerde bir yerde, bunun olacağını biliyor olmalıydı. Çok üzgünüm, Ari.

"Artık eve gitmeliyim," diye nefes aldı, dişleri takırdamaya başlamıştı. Adam başını salladı.

"Burası senin evin değil."

"Burası altı ayı aşkın süredir benim evim."

"Burası senin evin *değil*," diye ısrar etti. "Büyükkannen öldü, seni burada tutan tek şey oydu."

"Kesinlikle - beni bu yaşam tarzında tutan tek şey oydu," diye ekledi. Adam başını salladı.

"Yapma bunu, Valentine. Bu doğru değil."

"Ben..." düşüncelerinin yatışmasına yardımcı olacağını umarak başını salladı. "Çok düşündüm."

Adam ondan o kadar çabuk uzaklaştı ki, soğuk hava aralarındaki boşluğu istila edince kızın nefesi kesildi.

"Bu da benim için kötü haber demek. Beynindeki bu bok Senin," diye hırladı. "Şimdi kendini neye inandırdın? Ben bir yalancı mıyım? Ben bir pislik miyim? Kendimi savunmama izin vermeden beni hep mahkûm ediyorsun."

Valentine hızla başını salladı ve ona doğru bir adım attı.

"Hayır, olan bu değil. Sen... Tanrım, böyle bir şey söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama sen harika bir adamsın, Ari, ben -"

"Madem o kadar 'harikayım', o zaman sorun ne?" diye tersledi. "Seni kurtardım. Seninle ilgilendim. Senin için *her şeyi* yaptım ama yine de yeterli değil."

Derin bir nefes aldı.

"Öyle değil," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Ve sen harika bir adamsın. Sadece benim için harika değilsin."

"Tanrım. Bir sonraki söyleyeceğin şey 'hâlâ arkadaş olabiliriz' olacak, değil mi? Senin lanet arkadaşın olmak istemiyorum, Valentine."

"O zaman ne istiyorsun Ari?" diye sordu ellerini havaya kaldırarak. "Bir seks arkadaşı mı? Bir kukla mı? Bir *fahişe mi*?"

"İstediğimin bu olmadığını *biliyorsun*."

"Hayır, sen sadece 'yeterli' birini istiyorsun," diyerek onun sözlerini ona karşı kullandı. Adamın gözlerindeki öfke kaynamaya başlamıştı.

"Onun sözlerini bana karşı kullanma," diye tersledi. "Ben babam değilim. Sana bunun üzerinde çalıştığımı söyledim, ikinizi tanıştıracığımı söyledim. Her şeyin *şimdi* olmasını istiyorsun ama benim istediklerim ne olacak?"

"Ne istiyorsun?" diye tekrar bağırdı. "Sen biliyor musun ki? Beni mi istiyorsun? Yoksa sadece benim fikrimi mi?"

"Bu tam bir kızın söyleyeceği şey," diye hırladı. Gözyaşlarını sildi ve eğilerek sırt çantasının fermuarını açtı ve içinden bir şeyler çıkardı.

"*Bu* ben değilim," dedi ona, dik durup kollarını çekiştirerek. Kollarını kollardan kurtarıırken ona delirmiş gibi baktı, elbise ancak göğüslerinin uçlarına yapışıyordu. Sonra yırtık pırtık bir kapüşonu kafasına geçirdi ve çekiştirerek yerine oturttu. Elbise düştü

O hareket ederken gevşedi ve çok geçmeden ayaklarının dibinde birikti.

"İçeri mi girdin-"

"Ve bunlar da ben değilim," diye devam etti, küpelerini çıkarıp yere bırakarak. "Ve bunlar da değil." Ardından ayakkabıları biraz zorlukla çekilerek çıkarıldı. Hâlâ eğilmiş durumdayken çantasından bir çift harem eşofman altı çıkarıp giydi, hemen ardından da çok yıpranmış bir çift Vans slip-ons giydi. "Bunların hiçbiri değil." Saç tokalarını fırlattı. Sonra da saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaptı. "Ve en azından bu." Son hamlesi olarak bir poşet mendil çıkardı ve paketten ustalıkla bir tane çekerek kabaca yüzüne sürdü. İşi bittiğinde muhtemelen Joker gibi görüldüğünü biliyordu ama bu da yeterliydi. "*Bu* ben değilim, Ari." Top haline getirdiği mendili adamın göğsüne fırlattı ve lekeli mendilin yere düşmesini izledi.

"Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu ayaklarının etrafındaki dağınıklığa bakarak.

"*Bunun* ben olduğumu söylüyorum," dedi ve önce evsiz-şık kıyafetini, sonra da evini işaret etti. "*Bu* benim. Geri kalan her şey taklit ve bu da gerçek Val. Babanın *asla* onaylamayacağı bir kadın, yani sonuçta *sen de* asla onaylamayacaksın."

Ari'nin yüzü acılı görünüyordu.

"Seni *her zaman* onayladım," diye ısrar etti. "Sadece biraz zaman istiyorum."

"Zaman doldu, Ari," diye iç geçirdi. "Büyükannemle kaybettiğim bir savaş verdim. Ben... Senin için bir kez daha savaşmaya niyetim yok."

Sert sözler ama söylenmeleri gerekiyordu. Ondan duyması gereken sözleri söylemiyordu, bu yüzden kendisinden duyması gereken sözleri söylemesi gerekecekti.

Burnunun ucuyla ona baktı, sonra dimdik ayağa kalkarak kendini tam boyuna çekti. Sık sık kullandığı bir gözdağı taktığıydı bu; onun üzerinde tam tersi bir etki yarattığını bilip bilmediğini merak etti. Onun boyunu seviyordu

ve onun duruşu ve varlığı... Tanrım, bu düşündüğünden de zordu.

"Bana ümitsiz vaka mı diyorsun Valentine?" diye sordu. Derin bir nefes aldı.

*Sana zayıf diyorum. Sana kayıp diyorum. Benim için savaşman için sana yalvarıyorum. Benim için ayağa kalkman için. **Kendin için ayağa kalkman için.***

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, öyle. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. benim için yaptın, Ari. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ve ben ... Umarım hayattan ne istiyorsan onu elde edersin. Gerçekten, gerçekten."

"Yani, istediğimi düşündüğün şeyi elde etmemi umuyorsun," dedi alçak ve öfkeli bir sesle. Kadın omuzlarını silktilti.

"Bu durumu senin için ne kolaylaştıracaksa."

Ari kalın bir sesle yutkundu ve sokağa doğru baktı. Valentine onun yüzünden başka bir yere bakmayı reddetti. Onun kızgın mavi gözlerine. Ne mavi gözler. Okyanus gözleri. Kaşları onların üzerinde gürlüyordu, mükemmel kafasındaki mükemmel saçlarla aynı tonda mükemmel sarışındı. Mükemmel çene çizgisinde belirmeye başlayan mükemmel kirli sakal gibi.

"Bilmeni isterim ki," diye yavaşça konuştu, hâlâ ona bakmayı reddediyordu. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Haklısın," diye başını salladı. "Ve şunu da belirtmek isterim ki, birbirimizi tanıdığımız tüm zamanları bir araya getirirsen, çoğunun seks yaparak, anlaşmalar yaparak ya da birbirimizle konuşmayarak geçtiğini görürsün. Ben senin için uygun kız değilim, Ari. Ben sadece iyi vakit geçirdim. Ben sadece ... Aziz Valentine."

Aziz Valentine'den nefret ediyorum.

"Çok aptalsın," diye nefes aldı. "Sen bundan çok daha fazlasıydın."

Daha fazla gözyaşı sildi ve cevap vermeye gitti, ama cevap veremedi,

Ari hareket ediyordu. Eğildi ve çantasını yerden aldı. Kollarına soktu, sonra da ondan uzaklaştı.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordu. Kadın biraz afallamıştı. "I ... Sanırım öyle," diye kekeleydi. "Ari, ben -"

"Ne kadar yanıldığın konusunda seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey yoksa," diye konuştu. "O zaman gerçekten işimiz bitti. Yarın erken bir toplantım var."

"Babanla birlikte," diye tahmin etti. Belden aşağı bir vuruştı ama tavrı canını yakmıştı. Kasıtlı olarak zalimce bir şey söylememiş ya da yapmamıştı, bu yüzden ona olan öfkesinin haklı olduğunu

düşünmüyordu.

"Babamla birlikte," diye başını salladı. "Güle güle, Valentine."

"Güle güle, Ari."

Bir kez başını salladı, sonra iki kez. Durakladı, sonra üçüncü kez başını salladı. Hâlâ gözlerinin içine bakmamıştı ve bu onu öldürüyordu. Adam kaldırımdan inmeden önce yakasından tuttu ve onu kendine doğru çekti. Adam tökezledi ama kadın yine de adamın dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekmeyi ihmal etmedi.

Başka hiçbir yere dokunmadılar, sadece kadının eli adamın ceketindeydi. Dudakları birbirine değdi. Ona karşı hissettiği tüm duyguları, onun için hissettiğine inanmadığı her şeyi ona aşılamaya çalıştı. Hayranlığını, arzusunu ve... onu...

Ve aşkım.

Ayrıldıklarında "Sana inanıyorum Aaron Sharapov," diye fısıldadı. Başını kaldırıp ona baktı ve onun aşağıya bakan mavi gözlerini gördüğünde, içine düşüyormuş gibi hissetti. "Sadece inanmak zorundasın kendin."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak ruhunu bir kez daha ondan uzaklaştırdı. Sonra alnı onunkine yaslandı.

"Sadece kendime inanıyorum," diye iç geçirdi. "Sadece hayatımı, hedeflerimi ve hayallerimi değiştireyim ve ülkedeki tüm ejderhaları Aziz Valentine için öldüreyim."

"Hepsi *senin* için," diye düzeltti onu. "Kendin için bir değer yoksa kimse için bir hiçsin."

"Yaşayan bir azizden bilgece sözler," dedi. Sonra yavaşça geri çekildi, kaldırımdan indi ve ondan uzaklaştı. "Güle güle, Valentine. İyi vakit geçirdiğiniz için teşekkürler."

Ona gülümsedi, sonra da gözyaşlarını sildi.

"Hoşça kal, Ari. *En iyi* zaman için teşekkürler."

Gülümsemesi gergin ve gözleri dümdüzdü ama en azından adam arkasını dönüp arabasına binmeden önce onları son bir kez görebildi. Motoru çalıştırdı ve bir süre oturup sokağa baktı. Kalbi göğsünde zıpladı, ne olduğunu bilmediği bir şey umuyordu. Sihirli sözcükleri, mükemmel anı.

Sonra park ettiği yerden çıktı ve caddede ilerlemeye başladı. Adam sokağın sonundaki köşeyi dönmeden önce, gözyaşları yüzünden akmaya başlarken arka farları onun için tamamen bulanıktı.

T Ertesi sabah Valentine kendini bok gibi hissediyordu. Sanki akşamdan kalmaydı ama çılgın bir gecenin eğlenceli anılarından hiçbiri yoktu.

Caché'ye gidip harika bir su balonu savaşı yapabilirdim. Ari ile eve gidip hâlâ ne kadar esnek olduğumu test edebilirdim. Olabilirdim Şu anda Chicago şehir merkezindeki lüks bir apartman kompleksinde, ipek çarşaflar ve güzel bir dekorla çevrili olarak uyanmak isterdim. Ama hayır, kendime saygı duymalıyım. Çok aptalca.

Ari bir gece önce ayrıldıktan sonra eşyalarını sokaktan toplamış ve kendini içeri sürüklemişti. Her şeyi kapının yanında bir yığın halinde bırakmıştı. Odasına gittiğinde, tüm boş kutuları - paketleme hazırlıklarını - görmek onu daha da üzmüştü. Ari'nin evine gidemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden yüzüstü yatağına yığıldı ve neredeyse on saat boyunca hiç kıpırdamadı.

Sonunda aşağıya indiğinde cezvenin filtrelerini bulamadı. Bailey mutfak toplamaya başlamıştı ve görünüşe göre biraz fazla hevesliydi. Bu yüzden farklı kutuları karıştırırken kendi kendine homurdandı ve küfretti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu oda arkadaşı, Valentine'ın hissettiği kadar yorgun görünerek kapı aralığında belirerek.

"Evet, filtreleri bulamıyorum," diye cevap verdi. Bailey ona tuhaf bir bakış attıktan sonra odanın öbür ucuna yürüdü ve bir dolabı açtı. Bir rulo kâğıt havlu devrilmiş ve filtreleri gözden saklamıştı.

"Her zaman oldukları yerde," diye cevap verdi ve onları uzattı. Valentine bunları onun elinden kaptı, sonra da koyu ve sert bir kahve yapmaya koyuldu.

Valentine oturup mutfak masasının üzerine yığılırken, "Pek iyi uyuyamadım," diye açıkladı tavrını. Bailey bir an tereddüt ettikten sonra onun karşısına oturdu.

"Dün gece seni ve Ari'yi gördüm," diye gelişigüzel bir yorumda bulundu. "Gece kalmadı mı?"

"Hayır. Hayır, yapmadı."

İkisi de kahve cezvesini izleyerek garip bir sessizliğe büründüler. Sonunda bittiğinde, Val oturduğu yerden fırladı ve

İkisini de. Fındık kreması Bailey'ninkine girdi, ama onunki siyah ve acı kaldı.

Tıpkı ruhum gibi.

"Siz ikiniz... iyi misiniz?" Bailey tekrar oturduğunda sordu. "İyiyim," diye homurdandı Valentine, sonra yüzünü buruşturdu. İlk yudumunu aldı. Sadece güçlü yapmamıştı, nükleerdi. Bir seyir füzesi yutuyormuş gibi hissetti.

"Sesin iyi gelmiyor," diye belirtti oda arkadaşı. Valentine inledi ve başını bir gümbürtüyle masaya bıraktı.

"Bizi tamamen
becerdim." "Özür
dilerim... Ne?"

Valentine başını kaldırmadan, "Nereye gideceğimizi bilmiyorum," dedi. "İki hafta içinde buradan ayrılmak zorundayız ve bütçeme göre baktığım birkaç yer berbat."

Yeni bütçesini söylemeliydi. İşe döndüğünde Caché'deki iki haftalık ihbar süresini dolduracak ve ardından düzenli bir işe girecekti. Bu iki olay arasında geçimlerini Valentine'ın müzayededen aldığı yüzde on ve Bailey'nin kazandığı küçük gelir.

"Ama Ari bana bizim için tuttuğu daireden bahsetti, neden oraya gitmiyoruz?" Bailey sordu.

"Çünkü 'Ari ve ben' artık 'Ari ve ben' değiliz."

Bailey neredeyse kupasını düşürürken bir gümbürtü duyuldu ve Valentine sonunda ona baktı. Fincanı dikkatlice yere bırakmayı başardı, sonra masanın ortasına doğru kaydırıldı.

"Tamam, geri dönelim. Son gördüğümde ikiniz dün gece onun süslü arabasına karşı öpüşüyordunuz. Ne oldu?"

Valentine ona "Sevişmiyorduk," diye bilgi verdi. "Veda öpücüğü veriyorduk."

"Neden vedalaşırken öpüşüyordunuz?"

"Çünkü ben bitirdim," dedi Valentine. "Aramızdaki her neyse, ona bittiğini söyledim."

"Tamam... nedenini sorabilir miyim?" Bailey yavaş bir sesle bastırdı. Valentine omuz silkti.

"O harika biri. Berbat olduğunda bile. Ama olan her şeyden sonra ve çok düşündükten sonra, birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı biliyorum."

"Bunu *biliyor* muydun?"

"Evet."

Uzun bir duraklama oldu, sonra Bailey iç çekti.

"Yazık. Onu severdim," dedi kahve fincanını yaklaştırarak. Val'in gözleri büyüdü.

"Yaptın mı?"

Bailey her zaman Ari'den biraz korkuyormuş gibi görünmüştür. Göz korkutucu bir adamdı ve Bailey'nin gözünü korkutmak son derece kolaydı.

Bailey omuz silkerek, "Yani, biraz pislik gibi görünüyordu," dedi. "Ama aynı zamanda senden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Bilirsin işte, lisedeki gibi.

Sizden hoşlandığını itiraf edemeyecek kadar havalı olan ama aslında sizin için gizli bir tapınak inşa etmiş olan erkekler. İşte o. Gizli tapınak, sonuna kadar. Gam-gam ilk kez hastalandığında ve sen onunla konuşmayı bıraktığında, o kendine geldi. Seninle konuşmasına yardım etmeyeceğimi söyledikten sonra bile, bazen arabasını dışarıda görüyordum. Ve normalde, bu benim

Sürüngen radarı. Ama öyle değildi, bence sadece seni görmek istedi. Onunla konuşmasanız bile iyi olduğunuzdan falan emin olmak istedim. I böyle. Ondan hoşlanıyorum."

Valentine şaşkına dönmüştü. Bailey'nin olup bitenlerle bu kadar yakından ilgilendiğini fark etmemişti. Ayrıca Ari'nin, onun sözünü kestikten sonra kendisiyle konuşmayı ne kadar çok istediğini de fark etmemişti.

"Bu çok hoş," diye cevap verdi sonunda. "Ve o... Ben de ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama biz... biz tuhaftık, tamam mı? İlişkimiz normal değildi."

"Normalin canı cehenneme,"

diye homurdandı Bailey. Bu

Val'in gülmesine neden oldu.

"Kesinlikle katılıyorum," diye kıkırdadı. "Ama bu farklıydı. Bu bir ilişkiden çok bir anlaşmaydı, sonuna kadar böyle olmasını istediğini söyledi, daha fazlası olmaya karar verdiğimizde. Ama o zaman bile bu onun için yeterli değildi. Hayatta ne istediğine dair bir fikri var ama aslında yok. Şu anki hayatını o kadar sevdiğini bile sanmıyorum.

Ve gerçekten yapmış olsa bile, *ben yapmadım*. Böyle biriyle birlikte olamazsın, anlıyor musun? Kendini değiştirmeye çalışmak ya da sürekli onu değiştirmeye çalışmak. Bu korkunç bir şey."

Bailey yine omuz silkti.

"Ya da belki ikiniz de biraz değişebilir ve ortada buluşabilirsiniz."

Valentine masadan buruşturulmuş bir peçete aldı ve diğer kıza fırlattı.

"Yaşının ötesinde bilge olmayı bırak," diye güldü. "Sadece bana güven, Tamam mı? Bu olurken bile, ona onunla birlikte olamayacağımı söylerken, ben ... Beni durduracak bir şey söylemesini umdum. Bana bunun, onun istediği şey *olduğumu* kanıtlamasını. Ama yapmadı. Ona ne anlatmaya çalıştığımı bile tam olarak anlamadı. Kafasında bir düşünce var ve çok zeki, bu yüzden haklı olduğunu düşünüyor ve sonra başka kimseyi dinlemiyor. Ona doğru cevabı bağırarak söyleseler bile duymuyor. Bu... çok yorucu."

"Belki de sadece zamana ihtiyacı vardır," diye önerdi Bailey. "Kötü olmaya çalışmıyorum, ama biliyorsun, siz aranızı düzeltmeye *yeni* başladınız. Birkaç gün içinde onunla hiç konuşmazken, her gece onun evinde kalmaya başladınız. Bazı insanlar bu kadar hızlı vites değiştiremez, biliyor musun?"

"Madem ondan bu kadar *hoşlanıyorsun*, çık onunla," diye tersledi Valentine. "Ben kararımı verdim. O birinci viteste takılı kaldı ve ben de çok uzun zamandır o vitesteydim.

Gaza basıyorum ve son sürat beşinci vitese geçiyorum. Onu özleyeceğim, bizi de özleyeceğim ama hayat bu. İşimiz bitti, sonsuza dek."

"Kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye homurdandı diğer kız ve kıkırdadı. "Acaba kaç romantik komedide aynı replik vardır - sonra iki saat sonraya, 'asla' diye yemin eden çiftin 'evet' demesine geçilir."

Valentine gözlerini devirdi ve güldü ama kahve fincanını kaptığı gibi ayağa kalktı.

"Bu film değil," diye iç geçirdi. "Jenerik bitti ve bu kadın kahraman yorulmanın ötesinde. Artık sadece... normal bir hayat istiyorum. Bir yerlerde küçük bir daire almak, normal bir işe gitmek, okul ödevlerimi yapmak ve sadece *kendim* olmak istiyorum."

Mutfaktan çıkmaya başladı ama merdivenleri çıkamadan Bailey'nin kahkahası onu durdurdu.

"Üzgünüm ama 'normal' ve 'Aziz Valentine' bir arada bulunamaz. Normal sıkıcıdır."

Valentine durakladı, bir ayağı alt basamaktaydı.

"Ben her zaman Aziz Valentine değildim," dedi yumuşak bir sesle ama Bailey yine de onu duymayı başardı.

"Belki değil, ama bu artık senin bir parçan ve o kadar da kötü bir parça değil. Kendin hakkında bu kadar kötü düşünmeyi bırakmalısın Val. Sen harika bir insansın, üzerinde ne tür kıyafetler olursa olsun."

Gözlerini hızla kırptırdı, sonra cevap verme zahmetine girmeden aceleyle merdivenleri çıktı. Doğruca odasına gitti ve yatağına oturdu.

'Aziz Valentine'in onun bir parçası olmasını istiyor muydu? İstese bile bu yanından kurtulabilir miydi? Emin değildi.

Ama kimsenin kurtarıcısı olmak istemediğinden emindi, özellikle de Ari'nin. Denemişti ve hayatındaki diğer pek çok şey gibi bu da işe yaramamıştı. Artık hayatına devam etmeliydi. Ona iyi dileklerde bulundu. Ona pek çok iyi şey diledi.

Keşke bana bir kez olsun beni sevdiğini söyleseydi. Bir kez olsun onun için işi kadar önemli olduğumu söyleseydi. Bir kez olsun, tüm o yüce hayallerinin arasında benim de bir yerim olduğunu söyleseydi. Sadece bir kez.

13

Valentine birkaç gün sonra Perşembe günü Caché'ye geri döndü. Geleceğini bilsin diye Del'i aramıştı ama onu bekleyen küçük bir hoş geldin partisiyle karşılaştığında hala şoktaydı. Herkes çok tatlıydı, başsağlığı diliyor, ona sarılıyor ve onu karşılıyorlardı. Gary ona pahalı bir şişe votka, Del ise şehrin en güzel otellerinden biri olan The Peninsula Chicago'da iki gece konaklama kuponu verdi. Bu kuponların bir başkasından alınmış bir hediye olduğundan hiç şüphesi yoktu ama umurunda değildi.

Charice ona bir vibratör verdi.

Yemin ederim, sanki medyum gibi.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Valentine, küçük kalabalık İş arkadaşları dağılmaya ve aşağı inmeye başladılar. Del başını salladı ve ona yol gösterdi.

Ofisine doğru giderken çıplak elleriyle bir parça kek yedi. Oturduklarında parmaklarındaki krema parçalarını yaladı ve sonra ona baktı.

"İstifa ediyorsun."

Bir an sessizliğe gömüldü. "Ben... evet.

Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum evlat," diye iç geçirdi. "Seni işe aldığım andan itibaren bu günün geleceğini biliyordum ve bana büyükannenin öldüğünü söylediğinde saatleri sayabiliyordum. Bu iş için mükemmeldin Vally, ama bu iş için yaratılmamışsın. Seni özleyeceğim."

Burnunu çekti, sonra da ona güldü.

"Senin için kazandığım tüm parayı özledim," diye alay etti. "Sürekli kıcıma bakmayı özledim. Sana zor anlar yaşatmamı özledim."

"Bunların hepsini ve daha fazlasını özledim. Bu gece son gecen mi?" diye sordu ve masasının yanındaki programa bakmak için arkasına yaslandı.

"Hayır, iyi bir notla bitireyim dedim, iki hafta vereyim. Yeni birini işe almanız için zaman tanıyın, birini eğitmemi sağlayın ve ben de her zamanki Müşteriler bilir, onları diğer kızların üzerine atmaya çalışırlar."

"Sen iyi bir çocuksun, Valentine. Bir sincap kadar çatlak ama iyi bir çocuksun," dedi ona. "Ve istediğin zaman buraya gelebilirsin, anladın mı? Umurumda değil.

Salı günü öğlen vakti, canınız merhaba demek istiyorsa, gelin merhaba deyin. Ömür boyu tam erişim üyeliği."

"Bunun için teşekkürler."

"Ve sana bir şey olursa beni ara. Sana bir şey olmasına izin verirsem Serge beni öldürür."

"Huysuz bir ihtiyara göre bazen çok tatlı oluyorsun, Del," diye güldü ona. Adam ters ters baktı ve onu masasından uzaklaştırmaya başladı.

"Bu kadar yüksek sesle söyleme! Beni yataktan attıracaksın! Her şeyi mahvetmeden defol git buradan," diye tısladı ama kapıdan çıkmadan önce ona göz kırptı.

Her şey farklıydı. İki parçalı neon kıyafetini giyiyordu ve makyajı yerindeydi ama aynı değildi. Artık böyle biri olmadığını biliyordu, bu yapmak zorunda olduğu bir şey değildi. Sadece enerjisini ortaya koyamıyordu. Dans ediyor ve gülümsüyordu ama flört etmek bir türlü gerçekleşmiyordu. Anlamsız geliyordu. Düzenli müşterilerini o kadar uzun süre ihmal etmişti ki, artık pek ilgilenmiyorlardı ve kesinlikle yenilerine ihtiyacı yoktu.

Sürüş yoktu. Eğlence yoktu.

Kulüp Odasında olmak neredeyse iç karartıcıydı, bu yüzden Angel'ın yer değiştirmek isteyip istemediğini görmeye karar verdi - genç kadın çoğu gece kapıda çalışıyor, üyelik kartlarını ve kimlikleri kontrol ediyordu, kolay işti. Valentine merdivenlerden yukarı çıkarken tanıdık bir yüzle karşılaştı.

Evans Daniels onun birkaç adım altında dururken Val, "Sürekli birbirimize çarpıyoruz," diye güldü.

"Belki de beni takip ediyorsundur," diye alay etti. Kadın gözlerini devirdi. "Kendini övme."

Güldü ve aralarındaki mesafeyi kapatarak onun sadece bir adım altında durdu.

"Buna cesaret edemem," diye güvence verdi. "Gece bitti mi?"

"Hayır, sıkıldım. Yapacak başka bir şey bulmak için yukarı çıkıyorum." "Hmmm, bu başka bir şey benimle ilgili olabilir mi? Ve muhtemelen buradan çıkmayı da mı içeriyor?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, sadece arkadaş olarak. Ödeme kesinlikle gerekmedikçe," dedi Evans ellerini kaldırarak hızla. Kadın gözlerini kısmıştı.

"Sizden ödeme almam - *asla* benim müşterim olmazsınız," diye vurguladı. Sonra sadece birkaç dakikası olduğunu hatırladı.

Hayatındaki erkeklerden "müşteriler" olarak bahsetmek zorunda kalacağı günler kalmıştı, bu yüzden gevşemeye karar verdi. "Ama sen bir arkadaşsın ve bence zamanlamayı doğru yaparsak kimse gittiğimi anlamaz."

Ön kapıdan sıvışmışlar. Etrafta çok fazla çalışan vardı. arka kapıda sigara molası verip hikâyeler anlatıyorlardı. Aslında ön tarafta yeni bir kız vardı - Angel görünürde yoktu. Zavallı kız işinde hâlâ acemiydi, kalabalık bir Çinli işadamı grubuyla boğuşuyordu ve Valentine ile Evans yanından geçerken pek dikkat etmedi. Caddede hızla arabasına doğru ilerlediler.

"Erken ayrıldığınız için başınız gerçekten derde girer mi?" diye sordu, onları şehir merkezine doğru götürürken. Val elini salladı.

"Oh, hayır, hiç de değil. Etrafta gizlice dolaşmak sadece eğlenceli."

Evans güldü, sonra arabayı trafik akışının içine çekti.

Onu küçük, loş bir restorana götürdü. Ya da bar. İkisinden de biraz, onu boş bir kabine doğru götürürken görebildiği kadarıyla odanın arka tarafında. Ağır altın ve siyah brokar duvar kâğıtları ve her masanın üzerinde küçük siyah avizeler vardı. Uzaktaki duvarda boylu boyunca uzanan bir bar vardı ve barın sonunda bir adam piyano çalıyor, Fransızca mırıldanıyordu. Kabinin pelüş deri koltuğuna kaydı.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu, saçlarını dikkatlice atkuyruğu şeklinde toplayarak.

"Yalnız başıma çok zaman geçiriyorum," diye omuz silkti Evans. "Ve ben bir gece kuşuyum. Bir meslektaşım bana bundan bahsetti. Chicago'da gece geç saatlere kadar hizmet veren çok fazla bar ve lokanta var ve burası Denny's'ten daha iyi bir ambiyansa sahip, bu yüzden buranın müdavimi oldum."

Güldü.

"Nedenini anlayabiliyorum. Bunu sevdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Korkak havası sana yakışıyor," diyerek başını salladı ve kızın formuna baktı. Gece bitmeden onunla bir "konuşma" yapmak zorunda kalmayacağını umarak gözlerini menüsüne dikti.

Evans'ı şaşırtarak bir bira ve trüflü patates kızartması sipariş etti. Evans bir Manhattan sipariş etti ve ardından iki hamburger söyleyerek Evans'ı şaşırttı.

"Aç mısın?" diye sordu garson kız uzaklaştığında.

"Açlıktan ölüyorum. Uzun saatler çalışıyorum. Kendime bakma konusunda hiç iyi olamadım, evimde yemek yok. Sanırım benimle ilgilenecek bir kadına çok ihtiyacım var," diyerek kıkırdadı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Saçları. İyi kesilmiş, yumuşak kahverengi saçları vardı. Düzgünce şekillendirilmişti. Hiçbir şekilde dağınık, karışık ya da günahkârca seksi değildi.

Kes şunu.

"Yazık ki seni yetiştiren kadın sana kendine bakmayı öğretmemiş. kendin," diye yanıtladı Valentine, ama ses tonunu alaycı tuttu. Adam daha yüksek sesle güldü ve tekrar başını salladı.

"Her zaman okumakla ve ileri seviye dersler almakla meşguldüm, yemek yapmakla uğraşamadım. Yine de çok güzel browni yaparım," diyerek ona güvence verdi.

"Yani, bir erkeğin başka neye ihtiyacı olabilir ki?" "Aklıma birkaç şey geliyor."

Evans'la ilk tanıştığı andan beri onu anlamak hep zor olmuştu. Ne zaman şaka yaptığını ya da ne zaman ciddi olduğunu asla tam olarak anlayamazdı. Flört ettiğinde ya da sadece şakacı davrandığında. Garsonun yiyecek ve içeceklerini bırakmasını bekledi, sonra Val eğildi masanın karşısında biraz.

"Sen ve Ari birlikte çalışıyorsunuz," dedi.

"Şirketlerimiz çalışıyor, evet."

"Ari ve ben birlikte 'çalıştık'," diye ekledi.

"Ben de öyle duydum."

"Yani Ari ve ben artık hiçbir şey olmasak da, *sen* ve ben hiçbir zaman hiçbir şey olmayacağız," diye onu bilgilendirdi. Adam bir kaşını kaldırdı.

"O *kadar* iyi mi? Yoksa ben *o kadar* itici miyim?" diye alay etmeye çalıştı. Kadın başını salladı.

"İkisi de değil. Ama ben... Kötü kararlar verme ve işleri berbat etme eğilimim var. Senin için işleri berbat etmeyeceğim. Ya da onun için, bu konuda. Kötü kararlarla işim bitti," diye açıkladı.

"Peki ya ben ödemeyi teklif edersem? Aynı şey mi?" diye kontrol etti. Kadın başını salladı.

"Seni geri çevirirdim, daha önce yaptığım gibi. Senden hoşlanıyorum, Evans. Lütfen beni senden hoşlanmamaya zorlama."

Gergin bir andı ama sonunda güldü. Harika bir gülümsemesi vardı, çok genişti ve Valentine ilk kez Evans'ın neden bekâr olduğunu merak etti. Neden hafta sonlarını Caché'deki eskortlara para ödeyerek geçirdiğini. Chicago'da yeni olsa bile, onun gibi bir adamın kendi başına kız tavlamakta sorun yaşamaması gerekirdi.

"Benden hoşlanmaman hiç hoşuma gitmezdi," dedi ve masanın öbür ucuna uzanıp kendi eliyle onun elini kapattı. Kız da ona gülümsedi ve

elini sıktı. "Şimdi, benim küçük kardeşim ve senin küçük korkak oda arkadaşın hakkında ne yapacağız?"

Valentine cevap vermek istedi. Aklında her türlü fikir vardı. Bu çifte biraz takıntılıydı - eğer sonsuza dek mutlu olamıyorsa, o zaman Bailey'nin mutlu olmasına yardım edecekti, lanet olsun. Evans'ın etkileyici zekâsı ve kendisinin erkekleri tavlama konusundaki yetenekleri sayesinde bu şapşal çifti kısa sürede bir araya getireceklerinden emindi.

Ancak bunları söyleyemeden olduğu yerde donup kaldı. Yakınından bir boğaz sesi duyuldu ve çevresinden bir adamın masalarının hemen önünde durduğunu görebildi. Üzerine tam oturan bir takım elbise giymişti. Elleri ceplerindeydi. Eğer bakışlarını kaldırırsa, dudaklarında bir gülümseme bulacağını biliyordu. Ama gözlerini kaldıramadı. Yerde bir delik açılıp kendisini yutması için dua etmekle meşguldü.

"Burası çok rahat görünüyor," dedi Ari Sharapov sıkılmış bir sesle. "Caché'nin müdavimi olacağını söylediğinde Evans, bunu ne kadar ciddiye aldığını fark etmemiştim."

ARI gerektiğinde ÇOK SABIRLI OLABİLİRDİ - işi bunu gerektiriyordu. Ama Valentine söz konusu olduğunda, bu pencereden uçup gitti.

Benden ayrıldı. Çıkmıyorduk bile ama benden ayrıldı. Bu ne lan? Tipik bir Valentine.

Bir sürü şey söylemişti. Aklını gerçekten karıştıran şeyler. Ari'nin muazzam bir özgüveni vardı ama hiç kimsenin kendisine Valentiene kadar inanmadığından emindi; bu biraz şok edici bir açıklamaydı. Bu ona kendini ...

Değersiz.

Hayır. *Kızgındı.* Ona çok kızgındı. Onu yargıladığı için. Ona bir şans vermediği için. Kendisini bok gibi hissettirecek kadar ona inandığı ama onunla kalacak kadar inanmadığı için. Siktir et o kadını. Onun için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama yetmemişti. Başka ne isteyebilirdi ki? Ne tür bir insan sevgilisinin kendisi için tüm umutlarından ve hayallerinden vazgeçmesini isterdi?

*Aslında onlar **sizin** umutlarınız ve hayalleriniz değil. Onlar sizin babalarınız.*

Onlara o kadar alışmışsınızdır ki, onları kendinizin sanırsınız.

Doğum günü Haziran'daydı. Otuz bir yaşında olacaktı. Babası altmış yaşındaydı. Sadece beş yıl sonra emekli olacaktı. Ari hedefine çok yaklaşıyordu. *Çok yakındı.*

İsteddiği buydu, Valentine'ın kafasını karıştırmasına ihtiyacı yoktu. Bunu gözden kaçırmasına, birini ya da diğerini seçmesini istemesine. Ya onu ya da hayallerini. Onların bir parçası olmayı teklif edebilirdi. Bencilce. O çok bencil.

Evet, çok bencil, sadece senin için en iyisini istedi ve senin için tanıdığın herkesten daha iyi şeyler düşündü. Hepsi bu.

Ona ihtiyacı yoktu. Onsuz da uzun süre hayatta kalabilirdi. *Siktir et onu.* Onunla işi bitmişti. Şehrin karşı tarafında yaşıyor, tamamen farklı bir kalabalığa takılıyor, tamamen farklı bir hayat yaşıyordu. Birbirlerine hiç rastlamamışlardı. Sakin ol. Ari Sharapov'un Valentine O'Dell ile işi resmen bitmişti.

Perşembe gecesi Caché'ye gittiğinde tüm bunları kendi kendine tekrarlardı.

Ben bir üyeyim. Şehrin en gözde mekanlarından birinin ömür boyu üyesiyim.

Caché'de bir sürü oda var, muhtemelen onunla karşılaşmayacağım bile.

Uzun zamandır Kulüp Odası'na inmemişti. İçeri girerken bile deja vu hissiyle doldu. Pisti hızla taradı ve tıklım tıklım dolu olmasına rağmen Valentine'ın orada olmadığını anladı. Kız... dans ederken *parlıyordu*. Sanki üzerinde her zaman bir spot ışığı varmış gibi.

İlk gece, ilk seferinde onu bu kadar kolay bulmasının nedeni buydu.

Tanrı'ya şükür Ay Odası'nda değildi, çünkü orada bir seks partisi varmış gibi görünüyordu. Müzik Odası'nda da değildi. Üst kattaki odalarda da değildi - bunlardan biri bir tür dövüş kulübüne ev sahipliği yapıyordu. Aslında aktif olarak onu aradığını fark ettiğinde bakmayı bıraktı. Orada bulunma nedeni bu değildi, hem de hiç. Yine de o ayrılamadan, muhteşem, iri ve yetkili "Evin Hanımı" koridora çıktı ve uzun bir tüyü Ari'nin göğsüne sürttü.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu yakışıklı," diye mırıldandı Charice boğazından, sonra da çenesinin altındaki tüyü gıdıkladı. Adam tüye vurarak uzaklaştırdı.

"Her zaman bir zevk," diye homurdandı. "Küçük azizimizi bir yerlerde gördün mü?" "Belki," diye iç geçirdi, yaklaştı ve kendini ona doğru bastırdı.

"Bu tür bir bilginin sizin için değeri nedir?"

"Kusura bakma şekerim," diye kıkırdadı. "Birkaç hafta önce verdiğim tekliften sonra, insanlar için ödeyecek param kalmadı."

Charice geri çekildi ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. Komikti; ufak tefek bir kadındı. Topuklu ayakkabılarıyla bile en fazla 1.80 boyundaydı, ondan neredeyse bir karış kısaydı. Yine de varlığı o kadar büyüktü ki,

neredeyse - neredeyse - onun tarafından korkutulduğunu hissetti.

"Belki yarım saat önce çıktı. Onu bir randevusuyla gizlice çıkarken gördüm," diye açıkladı. Ari kaşlarını çatma dürtüsüne direndi.

"Yani gece için gitti."

"Evet, geri döneceğinden şüpheliyim."

"Elbette," diye homurdandı. Kusmak istiyormuş gibi hissediyordu. Ya da birini öldürmek. İkisini de yapmak yerine ceketini ve kravatını düzeltti. "Sanırım bu kadar çok talep gören birini görmek istiyorsam biraz daha erken gelmeliydim."

Arkasını dönecek oldu ama devekuşu tüyü yanağına değdi, o da arkasına baktı.

"Ya da hemen gidip onu bulabilirsin."

Vay, vay. Charice sürprizlerle doluydu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama sanırım kiminle olduğunu biliyorum..."

Evans Daniels, bir kişi onu tarif etmeye çalıştığında biraz sıradan biriydi - kahverengi saçlar, kahverengi gözler, ortalama boy. Yine de Ari, Charice'in *tam olarak* kimi tarif ettiğini biliyordu. Eğer kanı doğrudan magmaya dönüşürse, tüm vücudu öfkeyle alev alırdı.

Saat geç olmuştu ve Evans bir randevu aldıysa, bu onların gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bir yerlerde yemek vardı. En azından Ari, Val'in randevularıyla ilgili tuhaf kurallarını bu şekilde yorumlamıştı - sadece restoranlara ve/veya Caché'ye gidiyordu.

Chicago gibi büyük bir şehirde bile gece yarısından sonra açık olan ve iyi yemek sunan çok fazla yer vardı, bu da seçenekleri daraltıyordu. Ari Caché'den uzaklaşırken aklına gelen yerlerin listesini gözden geçirdi. *Dots* ismine geldiğinde, kırmızı ışıktaki o kadar uzun süre durdu ki arkasındaki araba korna çaldı.

Dots - karanlık, korkak, küçük bir mesai sonrası barı. Burayı tavsiye etmişti

Evans, adam gece geç saatlerde iyi bir yer bulmakta zorlandığından şikâyet ettiğinde. Ayrıca Valentine'ın seveceği türden bir yerdi. vintage dekor ve elektrik tarzı.

Neden onu buraya hiç getirmedi?

Bir önemi yoktu. Neden düşünüyordu ki? Valentine artık onu ilgilendirmiyordu - ilişkilerinin bittiğini *acı verici* bir şekilde açıkça belirtmişti. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini. İsteddiği kişiyle çıkmakta, istediğini yapmakta özgürdü. Bu onu ilgilendirmiyordu. Onu rahatsız etmiyordu.

Hayır, beni hiç rahatsız etmiyor.

Valentine elini Evans'inkinden hızla çekerken Ari'nin aklından geçen düşünce buydu.

"Bu görüldüğü gibi değil," diye hızlıca konuştu ve adam şaşırdı. Neden onun için hiçbir şey ifade etmeyen birine karşı kendini savunsun ki?

"Görünüşe göre iki arkadaş gece yemeğinin tadını çıkarıyor," diye cevap verdi. Bu onun yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmını aldı ve ağzı bir açılıp bir kapandı.

birkaç kez cevap aradı.

"Görünüşe göre üç olmak üzere," dedi Evans ve dairesel kabinin içine doğru ilerledi. "Oturun."

"Sanırım yapacağım."

Ama Evans'ın yanındaki boş alanı almadı. Valentine'in yanına doğru ilerlemeye başladı ve ikisine de hızla yoldan çekilmekten başka seçenek bırakmadı. Sonunda yerlerini aldıklarında, Evans'ın dizi Valentine'in dizine değiyordu.

Ne yapıyorum ben? Neden buradayım? Ne zaman bu kadar zavallı oldum? Onu takip ettim. Yüce İsa, ben Harper. Valentine haklıydı. Biz zenginler çok tuhafız.

"Bu gece sizi şehre getiren nedir?" Evans her ikisine de geniş geniş gülümseyerek iyi huylu bir şekilde sordu. Valentine, Ari'nin bir serap olup olmadığına karar verememiş gibi ona bakıyordu.

"Sadece... *kemirecek bir şeyler* arıyordum," diye yanıtladı ona sırtarak. "Geç saate kadar çalışmam gerekiyordu, ben de dışarı çıkıp bela aramaya karar verdim."

"Bulmuşsun. Seni bir süredir görmüyordum, Ari. Ne var ne yok?" Evans bir yudum almadan önce içkisini bardağında döndürerek sordu.

"Pek değil," diye cevap verdi Ari rahatça. "Bir süre önce yeni bir asistan işe aldım."

"Başkalarıyla çalışmaktan nefret eden adamın bir asistanı mı var?" Evans güldü. "Neredeyse etkilendim. Gerçekten özel biri olmalı."

"Öyle de denebilir," dedi Ari, hâlâ Valentine'a bakarak. "Ne yazık ki haber vermeden istifa etti. Üzerinde çalışmamız gereken bitmemiş bir işimiz var."

Valentine aniden ayağa kalkarak masanın sallanmasına ve öne doğru devrilmesine neden oldu. Evans devrilmeden önce masayı tutmayı başardı ve Ari içeceklerinin etrafa saçılmasını önledi. Val ite kaka kabinden çıkmaya çalışırken o da hızla hareket etti.

"İçecekler ve yiyecekler için teşekkürler," diye hızlıca konuşurken elini göğüs dekoltesinin yan tarafına götürdü ve küçük bir bozuk para cüzdanı çıkardı. Evans ellerini kaldırdı.

"Hayır, hayır, benden. Seni işten uzaklaştırdım, bu yüzden ben ısmarlıyorum. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda alabilirsin."

Ari'nin ona ters ters bakmasına rağmen aptal sırtışı geri gelmişti.

"Her neyse," diye homurdandıktan sonra ikisine de yarım ağızla el salladı. "Hoşça kalın çocuklar."

Koşarak bardan çıktı, kapı arkasından çarparak kapandı. Ari'nin aklına geç de olsa Evans'ın onları oraya götürmüş olabileceği geldi. Caché'ye kadar koşacak mıydı?

"Sanırım tam olarak umduğun gibi gitti?" Evans rahat bir sesle sordu. Ari ona ters ters baktı, sonra ayağa kalktı, kravatını ceketinin içine sokarken hareketleri yavaştı.

"Sanırım her şey tam da planladığın gibi gitti," diye karşı çıktı. "Seni onun hakkında uyarmıştım."

Evans, "Ah, ama o artık özgür bir ajan - artık onun zamanına sahip değilsin," dedi. "Her şeyi berbat ettin."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"İş arkadaşları büyük bahşişlerle dedikodu yapmayı seviyor."

"Şerefsizler," diye hırladı. "Ve bunun bir önemi yok - o hâlâ yasak bölge. Beni bu konuda zorlama."

"Yapmayacağım," diye iç geçirdi Evans. "Bana da aynı konuşmayı yaptı zaten." "Yaptı mı?"

"Evet. Senin yüzünden benimle hiçbir şey yapmayacak."

"Bunu o mu söyledi?" Ari kontrol etti ve Evans omuz silktiğinde kalbi biraz düştü.

"Tam olarak değil ama oldukça yakın. İkinizin arasında neler oluyor?" diye sordu. "Önce bir 'Pretty Woman' olayı yaşadınız, sonra da Sizden nefret ediyordu ve az önce yanınıza geldiğinde kendi kafasını yutmak ister gibi bir hali vardı."

"Neler olduğu seni ilgilendirmez," diye yanıtladı Ari, sonra Evans'ın içkisini kaptı ve içindekileri bir dikişte devirdi.

"Ooohhh, anlıyorum," diye yumuşak bir sesle konuştu Evans. "Yine sıçtın batırdın, değil mi Sharapov. Val gibi harika bir kadına iki kez saldırdın ve yine de onu elinde tutamadın."

Ari ona ters ters baktı ama aslında Evans'a kızgın değildi.

Kendisine kızgındı.

"Ne diyebilirim ki? Bu konuda son derece yetenekliyim." Evans içini çekti, sonra da kabinden dışarı kaydı.

"Biz arkadaş değiliz, değil mi Sharapov?" diye sordu. Ari bir an için düşündü.

"Özellikle değil, hayır."

"Çok yazık, çünkü birçok yönden birbirimize benziyoruz. İkimiz de ukala piçleriz."

"Sen öyle diyorsan."

Evans, "Ama aramızdaki fark, sen ukalalığını *sahip olduğun* her şeyden alıyorsun," diye açıkladı. "Ben *ise olduğum* her şeyden alıyorum."

"Kişisel gelişim seminerleriniz için bilet satıyor musunuz?" Ari saatine bakarak sordu. "Bir dahaki sefere programınız olduğunda birkaç tane alırım - şu anda biraz meşgulüm."

"Yani bana ne olursa olsun, ben iyiyim," diye devam etti Evans. "Ben her zaman yanımdaydı. Ama sahip olduğunuz tüm o şeylere bir şey olursa size ne olacak? Yüksek işine, güzel dairene, süslü arabana? Zengin baban? Bağlantıların?"

"Güzel şeylere sahip olmamam gerektiğini mi söylüyorsun? sığ mı?" Ari kontrol etti. "Çünkü son gördüğümde Range Rover kullanıyordun."

"Söylediğim şey bu değil ve sanırım bunu biliyorsunuz. Tanrım, neden zahmet ediyorum ki? O senden çok daha iyisini hak ediyor," diye homurdandı Evans bardan hışımla çıkmadan önce. Ari içini çekti ve ön kapının o gece ikinci kez çarparak kapanmasını izledi.

Sonunda Evans, bir konuda anlaştık.

B Evans ve Valentine arasında, Ari'nin düşünecek çok şeyi vardı. Ertesi gün, Ari masasının önünde duruyordu, bakışları ofisinin etrafında.

Dereceleri duvardaki çerçevelerde asılıydı. Odada tik ağacından bir çalışma masası ve arkasında ona uygun kitap rafları bulunuyordu. Raflarında çeşitli ödülleri sergileniyordu. Duvarda orijinal bir Baswuaıt asılı duruyordu - şirket için ilk müşterisini aldığı anda babasının hediyesi.

Şirket için.

Hangi şirket olduğunu bile hatırlamıyordu. Umurunda bile değildi, sadece babasını etkilemek istemişti. Ortakları etkilemek.

Umursamamıştı bile.

Şirketler hukukunda çalışmak istemiyordu. Hiç istememişti; sıkıcı ve ruh emici buluyordu.

Duruşma avukatı olmak istiyordu.

Babasının bu şirketteki hissesini devralmak için beş yıl beklemek istemiyordu. Kendi muayenehanesine, kendi şirketine sahip olmak istiyordu.

Bunların hepsi daha önce de aklına gelen düşüncelerdi ama her seferinde onları susturmuştu.

Her zaman en az direnç gösteren yolu seçmişti. Valentine geçen gece neredeyse ona bunları haykırıyor, onu dinlemesi, *kendini* dinlemesi için yalvarıyordu ama o reddetmişti. O bir robottu, babası tarafından sıfırdan inşa edilmişti, babasının ona öğrettiği şeyleri yapmak, onun izinden gitmek için.

Kendi yolumda yürümek istiyorum. Nasıl oldu da bunu yapmaya çalışmanın sadece başarısızlıkla sonuçlanacağına otomatik olarak inandım? Nasıl oldu da bunun bir seçenek olduğu aklıma hiç gelmedi? Bir kere bile.

Lisede değil. Ne de

Üniversite. Hukuk fakültesinde değil. Ben bir Sharapov'um. Sharapov'lar böyle yapar.

Valentine onu istemiyordu ama o da onu bırakmak istemiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu.

Hangisini tercih ederdim, babamın beni sevmesini mi, yoksa kendimi sevmeyi mi?

Ne kadar basit bir soruydu ama bir o kadar da derin. Bunu sormak zorunda kalması bile utanç vericiydi. Ne olursa olsun babası onu sevmeliydi ve iyi bir baba oğlunun kendisini sevmesini isterdi.

Valentine'ı bir daha asla Evans Daniels ile görmek istemiyorum. Onu bir daha asla benden uzaklaşırken görmek istemiyorum. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Tanrım, ben ne zaman bu kadar dönecek oldum? Üç hafta geçirdim

Onu geri almaya çalıştım ve elime aldığımda ilk itişte bıraktım. O haklı, bana benden daha çok inanıyordu. Ben tam bir aptalım. O söyledi ve ben anlamadım bile. İnanmadım bile.

*Duymadım bile ve sonra bunu düşünemeyecek kadar sinirlendim. **Tam bir salak.***

"Rose!" Ari bağırdı. Arkasını döndüğünde sekreter kapısının önünde duruyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu etrafına bakarak.

"İyiden de öte," dedi kravatını gevşeterek. "Babam içeride mi?"

"Evet, o -"

"Onunla hemen konuşmam gerektiğini söyle."

"Tamam," dedi ama sonra tereddüt etti. "İyi olduğuna emin misin?"

Daha önceki cevabını tekrarlamak için ağzını açtı, sonra tereddüt etti.

Bebek adımları. Şimdi küçük bir ejderha öldür. Daha büyüklerini

geldiklerinde öldür. "Hayır," diye cevap verdi. "O kadar uzun zamandır perişan haldeyim ki,

Buna alıştım ve sonra unuttum. Farkına bile varmadım."

Rose'un gözleri kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin arkasından hızla kırpıştı, sonra yavaşça ona gülümsedi.

"Nasıl hissettiğinizi biliyorum efendim. Gidip Bay Sharapov'u getireyim."

O gözden kaybolduktan sonra Ari kravatını tamamen çözdü ve başının üzerinden çekip ceketinin cebine soktu. Evrak çantasını masasına bıraktı ve açtı, ardından duvara doğru yürüdü ve diplomalarını teker teker indirmeye başladı. Hepsini dikkatlice çantasına yerleştirdi. İsteddiği hayat bu olmayabilirdi ama o kadar da kötü değildi. Sevmediği bir işi yaparken bile inanılmaz şeyler başarmıştı. Hoşlandığı bir şeyi yaparken nasıl daha iyi olabilirdi ki?

"Yeniden düzenlemek mi?" diye sordu babasının sesi arkasından. Ari yaşlı adama baktı, sonra rafına doğru ilerledi, birkaç ödülü aldı ve onları da kutuya koyduktan sonra kapağını kapattı.

Başka biri onun için geri kalanını toplayabilir.

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi. Babası elini salladı.

"Bunu kızlardan birine bırak. Onlara yapacak bir şeyler verin, hepsi çok tembel," diye homurdandı.

Bu. Kalırsa Ari'nin geleceği buydu. Acılı, öfkeli yaşlı bir adam. Herkesi kendinden uzaklaştıran, nefret dolu yaşlı bir adam. Bir yobaz. Bir kadın düşmanı. Ari güç ve para istiyordu.

Ama bu babası gibi olmak anlamına gelmiyordu. Bunu daha önce nasıl düşünmemişt?

Tüm bu süre boyunca, o gidene kadar zaman öldürdüğümü ve böylece farklı bir şeyler yapabileceğimi düşündüm, oysa her geçen gün ona daha çok benziyordum.

"Şirketler hukukundan nefret ediyorum," diye ağzından kaçırdı Ari. Babası ona tuhaf bir bakış attı. "Gerçekten mi? Bu işi uzun zamandır yapan biri için nefret eder."

"Bunu yapıyorum çünkü *sen* öyle istedin," dedi Ari. "Hayatım boyunca bana aile işine girmem gerektiğini söyledin. Hukuk okumazsam okul masraflarımı karşılamayacağını söyledin, sonra da şirketler hukuku alanında uzmanlaşmazsam hukuk fakültesi masraflarımı karşılamayacağını söyledin. Bana hiçbir seçenek sunmadın ve ben de korkağın tekiyim, çünkü hiçbir şey sormayı düşünmedim bile."

Babası bir an için şok olmuş gibi baktı. kavgalar ve kavgalar, ama Ari babasıyla daha önce hiç bu şekilde konuşmadığından oldukça emindi. Sonra şok yerini öfkeye bıraktı ve yaşlı Sharapov'un yüzü kızarmaya başladı. Ari kendi yüzünün de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etti.

"Haklısın, sana ne çalışacağını ben söyledim," diye homurdandı babası. "Sen daha iyisini bilmeyen bir pisliktin, sana yol gösterecek sağlam bir ele ihtiyacın vardı! Ve o *benim* paramdı! Bir hissem olmadan bir şeye yatırım yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Senin kazığın *bendim*," dedi Ari, bir elini göğsüne bastırarak. "Ben *senin oğlunum*. Senin hukuk firmasında çalışıp çalışmamam kimin umurunda? Herhangi biri için çalışan harika bir avukat olabilirdim, ama sadece senin için çalışabilirdim, kabul ettiğin tek şey buydu."

"Çok haklısın. Seni ben *yaptım* - bana borçlusun."

Ari aniden Valentine'ın onunla tartışmaya çalıştığına neler hissettiğine dair keskin bir fikir edindi. Bir duvarla konuşmak gibiydi. Çok sinir bozucu, egoist bir duvarla.

"Babama hiçbir şey *borçlu* olmamalıyım," diye karşı çıktı Ari.

"Duygusal saçmalıklar," diye tükürdü babası. "Ne oldu da Sen mi? Bütün bunlar nereden geliyor? Şu yeni kız arkadaşından mı? Eğer kafana bu tür saçmalıklar sokuyorsa, ondan kurtulmalısın."

"O hiçbir yere gitmiyor. Bu ikinci oldu, neredeyse bizi mahvediyordun," dedi Ari, evrak çantasını kapatırken. "Bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun ki? Onunla tanışmadım bile!" diye bağırdı babası.

"Ve nasıl insan gibi davranacağını öğrenene kadar onunla asla tanışamayacaksın. Onunla tanışmaya layık değilsin."

"Bu bir şaka olmalı," diye homurdandı Don Sharapov. "Bunca yıl, bunca zaman sana yatırım yaptım. Sana *her şeyimi* verdim ve ne yani, böylece çekip gidecek misin?"

"Evet. Evet, öyleyim."

Ari, hayatı boyunca taşıdığının farkında bile olmadığı bir yükün omuzlarından kalktığını hissediyordu.

"Cehennemliksin sen!" diye kükredi babası. "Benden uzaklaşırsan evlat, seni *mahvederim*. Sahip olduğun her bağlantıyı alırım. Her müşterini! Birkaç telefon görüşmesinden sonra şehirdeki başka bir firmanın seni işe alacağını mı sanıyorsun?"

Önceden olsa, Ari hayır derdi. Ama Evans'ın sözleri beyinde çalkalandı.

"*Ne olursa olsun, ben iyiyim, çünkü her zaman kendim varım.*"

Ari sonunda anladı. Bu kadar zeki bir insan için bazen inanılmaz derecede aptal olabiliyordu.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Bence birileri yapacak. Yapmayacak olsalar bile, başka şehirler var. Başka eyaletler. Başka ülkeler. Başka işler. Birileri, bir yerlerde, bana inanacaktır. Ne yazık ki öz babam inanmıyor."

Evrak çantasını masadan kapıp kapıya yöneldiğinde, babası arkasından öfkelenmeye başladı.

"Sana hayatın boyunca herkesten daha çok inandım!" diye bağırdı, oğlunu ofisinden dışarı ve ana kata kadar takip etti, görünüşe göre diğer tüm avukatların ve sekreterlerin önünde aile çamaşırlarını havalandırdığını umursamıyordu. "Seni ben büyüttüm, ben inşa ettim, ben *yarattım*! Seni yıkabilirim! Sakın beni bırakıp gitme!"

Ari'nin en kötü korkularının her biri gerçek oluyordu ve şaşırtıcı bir şekilde gülmek istiyordu. Ağzını açabildiği kadar açıyor ve *kahkahalarla gülüyordu*. Neden bunu yapmadan bu kadar uzun zaman geçirmişti? Ona böyle davranabilecek bir babadan sevgi ve kabul görmek için mi?

Aziz Valentine, seni geri aldıktan sonra halletmemiz gereken çok şey olacak.

"Rose!" diye bağırdı, etrafına bakınarak onun odasını aradı. Babası da dahil olmak üzere kattaki herkes şok içinde dönüp kızıl saçlı kıza baktı. O da Ari'ye baktı, gözleri fincan tabağı kadar büyüktü.

"Ah... evet, Bay Sharapov?" diye sordu.

"Teklifimi hatırlıyor musun?" diye sordu, kollarını uzatarak. "Şimdi tam zamanı. Buradan siktir olup gidiyorum ve babama göre kimse beni işe almayacak. İşsiz bir avukatın yanında stajyer olarak çalışmak ister misin?"

O anda bir iğne düşse duyulabilirdi. Babasının gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu. Rose herkese bir göz attıktan sonra odasının duvarının arkasına eğildi. Bir ses duyuldu. Eşyalar aceleyle karıştırılıyordu, sonra kadın yerde belirdi ve ona doğru koşmaya başladı.

"Kulağa eğlenceli geliyor efendim," dedi. Zor nefes alıyordu ve gergin görünüyordu ama ona gülümsüyordu.

Yanı başından babasının öfkesi Defcon 4'e ulaştı.

"Eğer onunla gidersen," diye tısladı, dişlerinin arasından tükürükler uçuşuyordu. "Bir daha *asla* hukuk alanında çalışmamamı bizzat sağlarım. Bu ülkenin *herhangi bir* yerinde."

"Tüm saygımla efendim," diye derin bir nefes aldı. "Canın cehenneme. Çok kabasın, hayatımda gördüğüm en kötü Noel ikramiyelerini veriyorsun ve nefesin kokuyor."

Ari bir kahkaha attı. Küçük kızın içinde böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi?

Adam elindeki çantayla çıkışa doğru işaret edince, kadın aceleyle arkasını döndü ve çıkışa doğru koşmaya başladı. O da peşinden gitti, babası da ona yakın hissediyordu. Lobiye çıktıklarında babası onu durdurdu.

"*Aaron*," diye hırladı. "Bundan kaçma! Bu senin hayatın! Gerçekten bir kız için hayatını mahvedecek misin? Bir parça kış için?" Ari uzun bir süre düşündü.

"Hayır," diye yanıtladı başını sallayarak. "O kış parçası için *hayatımı kurtaracağım*. Güle güle baba. Patron olmaktansa baba olmayı tercih ettiğine karar verirsen beni ara."

Ve böylece asansöre adını attı, Rose orada öylece şaşkın şaşkın bakarken onu da yanına çekti. Babası söylenmeye ve küfretmeye devam etti ama Ari onu hiç duymadı. Kapılar kapanırken gülümsemekle yetindi.

Asansörde birkaç kat boyunca garip bir sessizlik hakim oldu, sonra Rose daha fazla dayanamadı.

"O da neydi öyle?" diye patladı. "Az önce ne oldu? Neler oluyor?"

"Ülkenin en prestijli hukuk firmalarından birinden yeni ayrıldık," diye açıklık getirdi. Kadının yüzü soldu.

"İyi misiniz
efendim?" "Hiç daha
iyi olmamıştım,
neden?"

"Zor nefes alıyorsun," diye dikkat çekti. Ari onun göğsüne baktı.
Farkında bile değildi ama az önce bir yarışta koşmuş gibi nefes alıyordu.

Yaptım - korkunç bir gelecekte kaçmayı zar zor başardım.

"Ben iyiyim, söz veriyorum. *Sen iyi misin?*" diye sordu. Kadın başını salladı ve omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bir yolunu bulsan iyi olur - hemen şimdi geri dönersen işini geri alabilirsin," diye teklif etti. Kadın dudaklarını büzdü.

"Söylediklerinde ciddi miydin?"

"Bırakma konusunda mı? Her
kelimesinde." "Hayır, senin için
çalışmam konusunda."

"Şu anda bir işim yok," diye dürüstçe konuştu. "Bunu bugün yapmayı planlamamıştım bile. Ama sağlıklı bir birikim hesabım ve bir güven fonum var. Bir şeyler bulana kadar sana cebimden ödeme yapabilirim."

Başını salladı.

"O zaman sizinle birlikteyim, efendim, bir
şartla." "Neymiş o?"

"İşimin eğitim masraflarımı karşılamasını istiyorum," dedi. "Henüz sertifikalı bir paralegal değilim."

"Bunu gerçekleştirebiliriz." "Ve
bir şey daha."

"Tanrım, şimdiden pişmanlık duymaya başladım. Ne oldu?"

"Eğer kendi şirketini kurarsan, ona yatırım yapma şansı istiyorum."

Ari'nin kaşları havaya kalktı.

"Bana çok güveniyorsun Rose," dedi adam ve Rose başını salladı. "Az önce tanık olduğum şeyden sonra, inanıyorum. Sadece işleri berbat etme, tamam mı?"

Ona sırtıttı.

"Yapmamak için elimden geleni yapacağım."

Asansör onları garaja bırakmış. Aslında güvenlik onları binadan çıkarmak için kapıda bekliyordu. Gerçi Ari'yi iyi tanıyorlardı ve yaşlı Sharapov pek sevilmezdi. Orada oldukları için özür dileyerek geri çekildiler. Ari, Rose'u eve bırakmayı teklif etti ama Rose'un kendi arabası vardı, bu yüzden sadece iletişim bilgilerini değiş tokuş ettiler. İki haftalık

bir ara üzerinde anlaştılar - bu süre zarfında Rose yine de maaşını alacaktı -
tekrar buluşup sağlam planlar yapmadan önce.

"Sıfırdan başlamak zor olacak," diye iç geçirdi arabasına binerken.
"Referans yok, müşteri yok."

Ari müşteri kelimesini duyunca durakladı, sonra gülümsedi.

"Ben sıfır demezdim. Adımın hala bir ağırlığı var - Cook County tarihindeki en büyük anlaşmalardan birini kazandım," diye hatırlattı ona.

"Babam ne derse desin, bu birileri için bir şey ifade edecektir. Ayrıca, zaten bir müşterim olduğuna eminim."

"Öyle mi? Buranın dışında biri mi?" Rose etraflarına bakarak sordu.

"Evet. Bize de çok iş verecek biri. İki hafta sonra konuşuruz Rose."

"İki hafta sonra konuşuruz *patron*."

Onun için kapıyı kapattıktan sonra kendi arabasına yöneldi. Bir süre direksiyonda oturdu, damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden neredeyse titriyordu. Kendini yüksek hissediyordu. Kendini yenilmez hissediyordu. Kendini... gergin hissediyordu. Ya bunların hepsi bir hiç içinse?

Hayır. O böyle düşünmezdi. Sonunda babasına karşı koyabildiyse ve sonunda geleceğini kontrol altına alabildiyse, o zaman kesinlikle Valentine geri döndü ve aralarındaki ilişkiyi yürütebilirdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Valentine babasından çok daha korkutucuydu.

Her seferinde bir ejderha, Valentine. Başı dertte bir genç kız olmayabilirsin ve hiç olmadığınızı düşünmeye başlıyorum, ama yine de onları senin için öldürüyorum.

"S o. Bu gece başka bir ateşli randevun var mı?" Valentine alay etti.

"Ne? Hayır, öyle değil," diye mırıldandı Bailey, solgun yüzü Büyük bir kutunun içine neredeyse balıklama atlarken yanakları kıpkırmızı oldu. "Saat beş civarında bir görevimiz var, hepsi bu."

"Tanrım, sen hiç uyumaz mısın?"

"Öldürecek orklar varken kimin uykuya ihtiyacı var ki?" "Ah, genç aşk. Çok romantik."

"Kapa çeneni."

Valentine güldü, sonra etraflarındaki kutu denizine baktı. Evi büyük ölçüde toplamışlar ve gitmeye hazır hale getirmişlerdi. Pazar günü Serge büyük bir kamyonetle gelecek ve hepsini onlar için bir depoya taşıyacaktı. Sonra Bailey ve Valentine, kendilerine uygun bir yer bulana kadar Charice'in evinde bir odayı paylaşacaklardı.

Ari'nin binasında muhteşem, boş, mükemmel bir dairenin açık olması onu uygun yapmaz.

Ari'nin adını düşünmesine izin yoktu, bu onun kurallarından biriydi. İlişkilerini bitireli bir hafta olmuştu ve ondan hiç haber alamamıştı. Tam da düşündüğü gibiydi, iş başa düştüğünde onun için savaşmaya istekli değildi. Bu daha az acı vermiyordu.

Hala onu düşünüyorsun. Kes şunu.

"Peki siz ikinizin hiç buluşacağını düşünüyor musunuz?"

Bailey'nin Evans Daniels'ın küçük kardeşi Devlin'le filizlenmekte olan aşkına odaklanarak dikkatini dağıttı. *Devlin Daniels*, bunu her duyduğunda gülmek istiyordu. Yine de Bailey'nin hoşuna gitmişti; internetteki aşkının bir süper kahraman ismi vardı.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Bailey. "Belki. Bir gün. Uzak bir gelecekte." "Evans gelecek hafta oraya gidiyor, bahse girerim onunla bir tur atabilirsin,"

Valentine dikkat çekti.

Bailey güldü ve Valentine da kıkırdadı: "Tabii, tamam - izin ver de kızımdan hava parasını çıkarayım."

"Haklısın. Ama yine de. Sen ondan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Bunun peşinden gitmelisin.

Hayata dört elle sarılın."

"Aşık olduğu adamı terk eden ve şimdi bütün gününü odasında üzülerek

geçiren kadın söylüyor bunu."

Moping. İşte yine o kelime. Ari'yle ilk ayrıldığımızda Del bana 'mopey' demişti. Bu kelimedenden nefret ediyorum.

"Ben 'mope' yapmıyorum," diye savundu. "Ben... yatay pozisyonda uzanırken çok sıkı düşünürüm."

"Ve ayrıca ara sıra mutfığa gidip bir bardak daha dondurma yerken."

"Tanrım, şuna bakar mısın!" Valentine nefes nefese kaldı, bileğini kaldırdı ve olmayan bir saate bakıyormuş gibi yaptı. "İşteki son günümün vakti geldi. iş."

"Kulağa sürükleyici geliyor. Ben işe gidiyorum," diye iç geçirdi Valentine ve oturup bir çift balıksırtı desenli, diz üstü çizme giydi. Yüksek bir topuğu vardı ve beyaz boru elbise ile mükemmel bir uyum sağlıyordu. giyiyordu.

"Bu kadar kıyafeti nereden buluyorsun?" Bailey kıyafete aval aval bakarak sordu.

"Çoğunlukla ikinci el dükkanları. Sonra onları kendim değiştiriyorum. İyi misin?" Valentine ellerini kaldırıp başının etrafındaki özenle yapılmış örgüleri hafifçe yoklayarak sordu. Uсталıkla dağılmış ve dikkatle yerlerine tutturulmuşlardı ve Bailey'nin toplanmasına yardım ederken hiçbirini bozmuş gibi görünmüyordu.

"Her şey yolunda. Bu gece iyi eğlenceler - Aziz Valentine'lerine nasıl bir uğurlama yapacaklarını hayal bile edemiyorum."

"Sana gelebileceğini söylemişim," diye hatırlattı Valentine ona, kloş siyah trençkotunun içinde omuz silerken.

"Hayır, Devlin'le internette flört etmek herhangi bir partiden daha eğlenceli," diye yanıtladı Bailey.

"Ha!" Valentine alkışladı. "Flört ettiğini biliyordum! Kızımın orklarını öldürüyormuşsun."

"Öyle demek istemedim -"

"İlk çocuğuna benim adımımı vermeyi unutma. Pazar günü görüşürüz!" Valentine kapıdan aceleyle çıkarken güldü. Şık bir Lincoln şehir arabası kaldırımında onu bekliyordu - Del'den bir veda hediyesi. Son bisiklet yok şehre gitmek. Yarım yamalak Uber şoförleri yok. Aziz Valentine gerçekten de şık bir şekilde ölecek.

Tabii ki Del onun ayrılışını bir prodüksiyon haline getirmişti. Bütün hafta boyunca kulübü görmesine izin verilmemişti, bu yüzden içeri girdiğinde şaşkına döndü. Parke zeminler kırmızı tüylü halılarla kaplanmıştı ve ana salonun ortasından aşağıya kırmızı avizeler sarkıyordu. Bütün odalar

açıldı ve her iki tarafta da sevilen farklı temalı etkinlikler düzenleniyordu.

"Pin the Heart on the Cupid" vardı - seksi bir adam tepeden tırnağa altın rengine boyanmıştı ve minicik bir çift altın erkek külotu giyyordu. *Çok* cömert şişkinliği *çok* dikkat dağıtıcıydı. Gözleri bağlı erkekler ve kadınlar sırayla adamın gerçek kalbinin üzerine bir kalp çıkartması yapıştırmaya çalışıyordu.

Bunu başarabilenler, altın külotları olmadan yaramaz bir kucak dansı aldılar.

Onun şişkinliği de *çok* gerçektir.

Odanın diğer tarafında çok farklı bir şey vardı - bir uçta, profesyonel bir çöpçatan bir masanın arkasında oturuyor ve ücretsiz danışmanlık veriyordu. Diğer tarafta

Diğer uçta, ilişkiler konusunda uzmanlaşmış sözde bir medyum dükkân açmıştı. Del Valentine'e her şeyi gösteriyordu ve onu doğruca medyumun masasına götürdü.

"Şuradaki hatunun yardıma ihtiyacı var, Madam Zolo," dedi. "*Zolo mu?*" Valentine güldü. "Kusura bakmayın hanımefendi ama ben bu şeyler."

"O zaman söyleyeceklerimin bir önemi yok. Otur," diye teklif etti medyum - Zolo.

"Ben iyiyim, ben -"

Del onu neredeyse sandalyeye itecekti. Sarsılarak oturdu ve sonra ona ters ters baktı.

"Elinizi verin lütfen," diye rica etti Madam Zolo. Del ona direnme şansı bile vermedi, sadece elini tuttu ve medyumun elinin içine soktu.

"Aşağı inmek istiyorum Del," diye fısıldadı ağzının kenarından. "Çok tatlısın ama bu gecenin benim gecem olması gerekmiyor mu?"

"Kapa çeneni," diye fısıldadı.

"Ah, ne çok sorun var," diye dilini şaklattı Zolo. "Ama bu beklenen bir şey. Aziz Valentine'in hikayesini biliyor musun?"

Val elini geri çekmeye çalışarak, "Evet, evet," dedi. Yaşlı kadının şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşu vardı. "Arıcılığın, epilepsinin, vebanın, aşkın, her türlü bokun koruyucu azizi."

Medyum elini salladı.

"O bir piskopostu," dedi. "İmparator Claudius evlilikleri yasakladığında, Valentine insanları gizlice evlendirmeye devam etti. Aşkı savunmak, aşkı sevmek ve etrafındakileri sevmek suçundan dolayı Valentine

hapsedildi, işkence gördü ve sonra kafası kesildi. Tam anlamıyla bir aşk şehidiydi."

Val kalın kalın yutkundu. Elbette Aziz Valentine'in hikâyesini genel olarak biliyordu ama kadın öyle bir ciddiyetle konuşmuştu ki, hikâye yeni bir anlam kazanmıştı. Val'in çok fazla irdelemek istemediği bir anlam.

"Sanırım bir şey için şehit olman gerekiyorsa, bu oldukça iyi bir şey. İşimiz bitti mi?" diye sordu kolunu sallayarak. Kadın kolunu sıkıca tuttu.

"Yolunuz kolay olmadı. Öyle bir hayata hapsedildin ki her zaman kendi seçiminiz değildi ve kaderin acımasız cilveleri tarafından rahatsız edildiniz - *ışkence gördünüz*."

Valentine kıpırdamadan durdu. Kadın oldukça yerindeydi. Kalın bir şekilde yutkundu ve etrafına bakındı. Del dikkatle dinliyor, başparmağının tırnağını çiğniyordu.

"Ne diyorsun sen? Kafam mı kesilecek?" diye espri yapmaya çalıştı.

"Bunun çoktan gerçekleştiğini söylüyorum. Zihin ve kalp birbirinden ayrıldı. *Koptu*," diye açıkladı medyum, serbest elini dramatik bir şekilde boynunda gezdirerek. Valentine irkildi. "Sen aynı anda hem aşkın celladı *hem* de şehidisin."

Val, "Bu benzetmeyi biraz fazla ileri götürdüğümüzü hissediyorum," diye cevap verdi. "A," diye ağzından kaçırdı medyum.

"Bir ... ne?"

"A... a... iki a mı?" Madam Zolo her şeyden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Neyin iki a'sı?" Valentine sordu. Zolo gözlerini kapadı ve konsantre olmuş gibiydi.

"Hayır bekle, dahası var," diye mırıldandı. "Bir ... bir ... ron. Bir Ron mu?"

Valentine medyumun kasıtsız esprisine neredeyse kahkahalarla gülecekti ama medyum bir sonraki kelimeyi söylediğinde Val olduğu yerde donup kaldı. "Hayır, *Aaron*."

"Bu ismi nereden biliyorsun?" Valentine sordu. Zolo gözlerini açtı.

"Aaron - bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu. "Bu onun adı," diye fısıldadı Val.

"İbranice kökenlidir," diye devam etti Zolo, doğrudan Valentine'a bakarak. "Ve '*şehitlerin taşıyıcısı*' anlamına gelir."

Valentine elini o kadar şiddetli bir şekilde çekti ki, sandalyesinde geriye doğru düşmeye başladı. Neyse ki Del onu düşmeden yakalayabildi.

tamamen devrildi ve tekrar dengeye geldiğinde koltuğundan fırladı.

"Bu iğrenç bir şey," diye tersledi, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. "Oyunlarını müşterilerle oyna Del, ama benimle değil."

"Dur bakalım," diye ellerini kaldırdı *eski* patronu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok, bebeğim. Madam Zolo gerçek bir anlaşma!"

"Ve ben gerçek azizim," diye homurdandı Val ve sonra dönüp odadan dışarı çıktı.

Binanın içinde aceleyle ilerlerken, kendisine yapılan tezahüratlara ve bağırışlara aldırmadan telefonunu çıkardı. Google'da "Aaron" isminin anlamını arattı ve kesinlikle Madam Zolo'nun doğruyu söylemek. Bu ismin birkaç potansiyel anlamı vardı ve bunlardan biri de "taşıyıcı ya da şehit" idi.

Şansımız nedir? Ben bir şehidin adını taşıyorum, o da şehitlerin taşıyıcısı. Şansımız nedir?

Bunun tek anlamı Madam Zolo ve Del'in ev ödevlerini yapmış olmalarıydı. Bu iğrenç bir numaraydı, özellikle de son gecesinde. İşyerinde Ari'den neredeyse hiç bahsetmemişti, sadece Charice'e artık birlikte olmadıklarını söylemişti, bu yüzden muhtemelen kulübü çok daha fazla.

Gerçi dedikodular Caché'de hızla yayılıyordu, bu yüzden Del'e ulaşmasına şaşırmamıştı. Daha çok Del'in sahte bir medyumu işin içine katacak kadar bu konuyla ilgilenmesine şaşırmıştı. Tanrım, Ari'den hoşlanmıyordu bile! Neden onun kafasını karıştırıyordu ki?

Valentine eski rutinine geri döndü - Kulüp Odasına kaçtı. Girişinde hava topları havaya konfeti fırlattı ve onu çok korkuttu. Herkes alkışladı ve tezahürat yaptı ve o bir sürprizle karşılaştı yerel bir dans ekibinin performansı. Gösteriler bittikten sonra, ellerinde şampanya şişeleri olan kadınlar odanın iki yanına dizilerek mantarları patlattı ve kalabalığın üzerine köpükler saçıldı.

Bundan sonra mekan çılgına döndü; en sevdiği tüm şarkılar çalındı ve Valentine hepsiyle dans etti. Eski müşteriler ve yeni müşteriler, geçmişteki ve şimdiki iş arkadaşları, herkes onunla dans etmeye geldi ve kendini bu kadar duygusal hissetmesine şaşırdı. Aylar boyunca kendini çok yalnız hissetmişti ve şimdi böyle hissettiği için kendini suçlu hissediyordu. Burada kocaman bir ailesi vardı. Tuhaftı, berbattı ve herhangi bir zamanda çok fazla çıplaklık vardı.

Ama onlar onun ailesiydi. Ve o gece, her birini tek tek sevdi.

Peki neden hâlâ yalnız hissediyorum?

Sabah saat iki sularında mola vermeye hazırды. Mola odasına giden arka merdivenlerden gizlice çıkmaya çalışıyordu ama Del onu yakaladı.

"Hayır, hayır, hayır, benim küçük sersemim," diye güldü ve onu elinden tutarak

ve onu merdivenlerden geri inmeye zorluyor. "Gece daha yeni başlıyor! Senin için son bir sürprizim var!"

Val onu, "Eğer son sürprizin gibiyse, bunu istemiyorum," diye uyardı.

"Hey, Tanrı şahidim olsun, annemin üzerine yemin ederim, benim bununla hiçbir ilgim yok.

Bu kaltak gerçek bir anlaşma olmalı," dedi Del, onun yanında yürümek için hareket etti ve ürperdi. "Bilseydim onu işe almazdım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayır! İhtiyacım olan son şey, bir kadının üçüncü gözüyle ya da her neyse, pişmiş kitaplarımın içini görebilmesi. Long Island Medyumunu gördüm, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Kulüp Odasına geri döndüklerinde Valentine kahkahalara boğuldu. Parti hâlâ devam ediyordu ama Del ellerini havaya kaldırıp aşağı yukarı salladı. Müziğin sesi kesilince herkes protesto edercesine inledi.

"Tamam, tamam, kapa şu lanet çeneni!" Del, Valentine'ı da arkasından sürükleyerek kalabalığın arasından ilerlerken sesini duyurmak için bağırdı. "Bu azize veda etmeden önce son bir sürprizimiz - son bir *hediyemiz* - var!"

Dans pistinin ortasında geniş, dairesel bir go-go podyumu ve onunla tavan arasında uzanan bir striptiz havuzu vardı. Del podyuma atladı, ardından Valentine'ın yanında durmasına yardım etti.

"Şimdi, hepiniz onu tanıyorsunuz, hepiniz onu seviyorsunuz. Kendi Aziz Valentine'ımız. Burada uzun süre çalışmadı ama Caché'nin temel taşlarından biri haline geldi. Şöhreti yıllarca devam edecek ve onun için o kadar mutluyum ki ağlayabilirim, gittiğini görmek kalbimi kırıyor. Valentine, sen bir şeftalisin. En iyilerden birisin. Eğer bir kızım olsaydı, onun da senin gibi olmasını isterdim," dedi Del, dönüp ona bakarak. Kız ona gülümsedi ve gözyaşlarını tutmak için burnunu çekti.

"Awww, bu çok tatlı, Del."

"Şey, bilirsin, senin gibi, ama belki o kadar açık saçık giyinmiyordur."

Kalabalık kahkahalara boğuldu. Kadın adamın koluna yumruk attı ama o da gülüyordu.

"Pekala, pekala, bu kadar saçmalık yeter! Bir ay önce Valentine, Aziz Patrick Günü açık artırmalarından biri için şimdiye kadarki en büyük teklifi verdi, ancak kısa süre önce teklif sahibinin sözleşme kurallarını ihlal ettiğini öğrendim! Yani bu teklif geçersiz. Hemen şimdi, burada açık arttırmayı yeniden başlatmayı teklif ediyorum!"

Kalabalık alkışlarken, Valentine kaşlarını çattı ve Del'in ceketini çekirtmeye başladı.

"Del!" diye tısladı. "Hayır! Bu benim son gecem, bir haftamı senin müdavimlerinden biri için çalışarak geçirmeyeceğim!"

"Bu kadar bencil olma," diye tısladı Del. "Senin yüzünden yirmi beş bin dolar kaybettim! St. Jude'a kendi cebimden pay vermek zorunda kaldım! En azından bir kısmını geri almama izin ver!"

Ari parasını geri mi almıştı? Tanrım, nasıl? Del beş sent için aç bir çocukla bile kavga ederdi. Ari kredi kartı şirketine ya da bankasına gidip, ödemeye itiraz etmiş olmalı.

Ne tür bir pislik bunu yapar? Sırf ondan ayrıldım diye mi? Evde üzüliyordum - evet, kabul ediyorum, üzüliyordum -, kendine gelmesi için dua ediyordum.

duyuları ve beni ara. Ve tek umursadığı şey parasıydı. Bir durumun kontrolünü elinde tutmak. Aptal herif. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Del doğaçlama müzayedenin kurallarını gözden geçirirken, Valentine gözlerinin kenarındaki yaşları özenle sildi. Önemli değildi. Ari Sharapov onun için önemli değildi. İsteddiği kadar büyük bir pislik olabilirdi - bu onun hayatını en ufak bir şekilde bile etkilemiyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı, ardından Del başlangıç teklifini iki bin dolar olarak belirlediğinde zekice gülümsedi.

"İki bin mi?" diye melodramatik bir şekilde soludu. "Bana *baktınız* mı? Hadi millet, beşten başlayalım!"

Ünlü bir yerel rapçi beşle başladı ve onu geçen hafta orada olan basketbolculardan biri takip etti; hemen sekize yükseltti. Ari'ninki kadar yüksek bir teklif almayı beklemiyordu elbette, hatta ona yakın bir teklif bile. İnsanlar Aziz Patrick Günü etkinliği için plan yapmış ve para biriktirmişti. Bu yüzden, bir anda insanların sadece onunla vakit geçirmek için birkaç bin doları gözden çıkarabileceklerini bilmek gurur vericiydi.

Evet, çok gurur verici. Aynı hikaye. Bu gece yeterince çabuk bitemez.

"Hadi ama, millet? On iki mi? On ikide oyalanıyor muyuz? Utanıyorum amına koyayım! Bu Valentine ve bu onu kazanmak için son şansınız!" Del

kalabalığa öfkeyle bakarak bağırdı. Val onun her şeyi bu kadar ciddiye almasına biraz şaşırmişti. "Beni duyuyor musun? Senin "Onu kazanmak için mutlak *son şansım!*"

Kalabalıkta bir uğultu vardı, insanların kafası biraz karışmış gibiydi. Valentine biraz utanmıştı. Neyse ki bir kişi elini kaldırmaya başladı, ama sonra kalabalığın arkasından bir ses bir teklif verdi.

"*Sıfır dolar!*"

Valentine'ın da bir parçası olduğu kolektif bir nefes alış veriş oldu.

"Kim söyledi bunu!?" Del gözlerini parlak ışıktan koruyarak sordu spot ışığı üzerlerinde parlıyordu. Birileri ite kaka ilerlerken insanlar sallanmaya ve hareket etmeye başladı.

"Sıfır dolar," diye tekrar seslendi teklif veren. "Ve bir kuruş daha fazla değil."

Valentine, Ari kalabalığın arasından çıktığında şok olduğunu söyleyemezdi. Öfke, utanç, aşağılanma, kafa karışıklığı, incinme, hepsi o duygular oradaydı. Ama şok olmamıştı.

"Benim küçük Aziz Valentine'imın hiçbir değeri olmadığını mı söylüyorsun?" Del başparmağını ona doğru sallayarak sordu. Salonda birkaç kişi yuhaladı. "Onun *hiçbir şeye* değmeyeceğini *mi* söylüyorsun?"

Valentine burnunun ucuyla Ari'ye baktı ve Ari'nin, içinde ona karşı duyduğu tiksintiyi hissedebilmesini umdu.

"Diyorum ki," diye yavaşça konuştu, gözlerini ondan hiç ayırmadan. "O *paha biçilemez.*"

Bunu yapmasından nefret ediyorum. İşte ben ondan yeniden nefret etmeye hazırım ve o hiç de ona benzemeyen ve tüm öfkemi beynimden uçuracak kadar harika bir şey söyleyerek bunu mahvetmek zorunda kalıyor.

Klişeydi, sevimsizdi ve o kadar mükemmeldi ki, seyircilerin yarısı sesli bir şekilde "hıh" diye bağırdı. Valentine bir şey söylemedi. Del homurdandı.

"Sözlerin hiçbir değeri yok - sözleşmen geçersiz sayıldı," diye tersledi. Ari hâlâ gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Senin tarafından," diye karşı çıktı. "Senin azizen işini yapmayı bıraktı. Bana hâlâ iki gün borcu var."

"Bu doğru mu?" Del'in nefesi kesildi ve Val ilk kez onun da her şeyin içinde olduğunu fark etti. "Benim küçük Vally-wally'm anlaşmalarımdan birini mi bozdu? Buna inanamıyorum! Kabul edilemez!"

Ve sonra aniden kolundan tutarak ikisini de podyumdan aşağı atlamaya zorladı. Ne olduğunu anlayamadan

Ari'nin önünde duruyordu.

"Üzgünüm, millet! Görünüşe göre son teklif sahibi de ödülünü almaya gelmiş! Şimdi seçim sizin, nazik beyefendi. O günler için onu geri alabilir ya da doğrudan ödeme isteyebilirsiniz. Ne kadar istiyorsunuz?"

Ari bir an düşünür gibi yaptı.

"Ödemeyi seçiyorum."

"Akıllıca bir seçim efendim, akıllıca bir seçim."

Valentine ne tür bir ödeme yapacağını sormadan önce - nakit mi? Kredi mi? Kalbi mi? - Ari onu öpüyordu, iki eli de Valentine'ın üzerinde çok çalıştığı saç modeline saplanmıştı. Bu kez, tüm kalabalık onun için ayağa kalktı. Sonra Del müziğin tekrar başlaması için bağırmaya başladı ve ritimler tekrar sallanmaya başladığında kalabalık etraflarında toplandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!?" Val, Ari'yi itip uzaklaştırmayı başardığında sordu.

"Umarım son ejderhamı öldürüyorumdur," dedi.

"Ejderhalarını sikeyim!" diye tısladı. "Ben senin için bir ... fetih değilim! Canın sıkıldığında ya da yalnız hissettiğinde etrafta dolaşabileceğin bir nesne değilim!"

"Sanmıyorum -"

"Öylece teklif verebileceğin bir *fahişe* değil!"

"Bunu son bir kez daha gözden geçirelim," dedi parmağıyla yüzünü göstererek. "Ve sonra bir daha asla, asla. Sana anlatmaya çalıştığım gibi, sana gerçekten fahişe demedim, seni o şekilde düşünmüyorum. Bunu sadece babam söylediği için söyledim -"

"*Babam, babam*," diye alay etti onunla. "Sen otuz yaşında bir adamsın, Ari. Biraz taşak büyüt."

Aralarında kalan çok az mesafeyi de kapattı. Şimdi birbirlerine o kadar yakınlardı ki, göğsü ona doğru bastırılmıştı. Ama geri adım atmayı reddetti.

"*Sizinle* uğraşırken gösterdiğim inanılmaz sabır Bu da benim ne kadar taşaklı olduğumu gösteriyor," diye alçak sesle cevap verdi.

"Bir *fahişenin* yanında cesur olmak kolay. Ama baba, bu gerçek bir erkek gerektirir."

"*Asıl* sorunun ne olduğunu bilmek ister misin?" diye yavaşça konuştu. "Sorun sana fahişe demem değil. Senin hakkında gerçekten böyle düşündüğümü düşünmüyorsun bile. *Asıl* sorun senin bir fahişe olduğunu düşünmen ve delirmiş olman. çünkü bunu gerçekten yüksek sesle

söyledim." Onun yüzüne bir
tokat attı.

"*Siktir git*. Ne işin var burada? İstenmiyorsun."

"Bundan hiç şüphem yok," diye güldü karanlık bir kahkaha atarak, kadının ona vurduğu yeri ovuşturdu. "Benden kurtulmak için neden bu kadar heveslisin? Caché ikimiz için yeterince büyük değil mi? Tarzını mı bozuyorum? Bu senin son gecen - seni ateşli bir müşteriden alıkoyuyor muyum? İnanılmaz Aziz Valentine ile bir gezinti için bir adamı bekletmekten nefret ederim."

Ona tekrar tokat attı.

"Dans ediyorum ve para için erkeklerle flört ediyorum - onlarla yatmıyorum," diye hatırlattı ona. "O sadece sendin. Herkesin hayatında büyük bir hata yapma hakkı vardır."

"Tek hatanın ben olduğumdan şüpheliyim."

Üçüncü vuruşunda, vuruşuna gerçekten biraz tork kattı. Ari'nin gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda, arkalarında bir ateş vardı.

"Belki değil, ama kesinlikle en büyük sensin," dedi sakın bir sesle.

Bu onu duraksattı, bu yüzden Valentine kaçmak için bir fırsat yakaladı. Etrafindan dolanarak bir kez daha arka merdivenlere yöneldi. Yine de çok fazla insan vardı ve ona Müzik Odası'nda yetiştirdi. Karanlık bir koridora doğru ilerlerken adım adım ona eşlik etti.

"Böyle olmasını planlamamıştım," dedi, kadın sadece çalışanlara özel alanın kapısını açmak için şifreyi girerken onun arkasında durarak.

"*Belli ki*," diye tersledi, kapıyı çekerek açtı ve merdivenlerden birinci kata çıktı. "Ve senin iki günün umurumda bile değil, Ari. O ofis binasına geri dönmeyeceğim."

"Orada senin için pek bir şey olmazdı," diye karşılık verdi. "Ve bu onunla ilgili değildi - sadece içeri girmek için bir yola ihtiyacım vardı, bunu anlayacağımı düşündüm."

"Oh, anladım, tamam. Açık ve net. Hiçbir şey anlamayan sensin - her şey *bitti*," diye hatırlattı ona. "Her şey bitti."

Arka kapıya doğru gidiyorlardı ama kapıya ulaşmadan Ari onun kolundan tuttu ve yüzünü ona çevirdi.

"Anlamıyor musun, Valentine? *Bu*," dedi, aralarını işaret ederek, "*hiç* bitmedi. Birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri."

"Artık bitti."

Kolunu Angel'dan kurtardı ve arka kapıdan dışarı fırladı. Angel merdivenlerde oturmuş esrar içiyordu ve kapı arkasından çarparak açıldığında irkilerek bir çığlık attı. Sonra bir duman bulutu içinde boğulmaya ve hıçkırmaya başladı. Valentine tüm bunları görmezden geldi ve neredeyse koşarak merdivenlerden indi.

Yine de çok önemli değildi. Ari'nin uzun bacakları ona kolayca ayak uydurabiliyordu.

"Hayır, değil. Valentine, istifa ediyorum."

"Güzel, ben de bıraktım," diye nefes nefese ara sokaktan caddeye doğru ilerledi. "İşimi bıraktım, seni de bıraktım. Şimdi git buradan."

Bir kez daha kolundan tutup onu durdurmaya çalışıyordu.

"İşimi bıraktım."

Sonunda bu onun öfke sarmalından kurtulmasını sağladı. Çenesi düştü ve gözlerini ona dikti.

"Bekle... sen... *ne*? İstifa mı ettin?" diye soluk soluğa kaldı. Adam başını salladı, ona bakarken ağzı acımasızdı.

"Oldukça muhteşem bir şekilde. Herkesin önünde. Buna bayılırdın."

Valentine bayılırdı. *Bayılırdı*. Ama hâlâ kafası karışık.

"Ama... neden? Neden şimdi?" diye sordu. "Bunu neden yaptın?"

"Bunu senin için yaptım," diye cevapladı basitçe.

Sinirli bir çılgılık attı ve adamın göğsünü itti.

"Sen tam bir aptalsın!" diye bağırdı. "Lanet olası işini bırakmanı istemedim!"

"Ne!?" diye sordu, kadının çırpınan kollarını tutarak. "Şaka mı yapıyorsun lan?"

"Benim için değil," diye nefesini tuttu, ona karşı mücadele ediyordu.

"Senin için. Ne istiyorsan onu yapmanı istedim!"

"Oh, Valentine," diye gülmeye başladı ve bu onu daha da kızdırdı.

"İkimiz de aptalız."

Ve sonra onu sarmaladı, kollarını beline dolamaya zorlarken bileklerini sıkıca kavradı. Kız kıpırdandı ve ona karşı çekerek alan yaratın.

"Ben aptal değilim," diye homurdandı.

"Öylesin," diye iç geçirdi saçlarına doğru. "Valentine, bıraktım çünkü bir zamanlar bilge biri bana babamla ya da babam olmadan istediğim her şey olabileceğime inandığını söylemişti. Ve ben de bıraktım çünkü aptalın biri bana babama sahip olmanın

Kendime güvenmek, başarabileceğim şeylere güvenmekten daha önemliydi. Ama çoğunlukla, hayatımdan nefret ettiğim için bıraktım. Sadece bunu fark etmem otuz yılımı aldı."

Valentine mücadele etmeyi çoktan bırakmıştı. Yüzünü adamın göğsüne dayamış, pahalı gömleğinin içinde nefes nefese kalmıştı. Adamın söylediği her şeyi özümsemiş, sonra başını kaldırdı.

"Hayatından nefret mi ediyorsun?" diye sordu. Omuz silkti.

"Sevmediğim bir adamın onayının peşindeydim. Deniyordum Kendim için bile belirlemediğim bir hedefe, daha önce hiç kurmadığım hayaller için ulaştım. Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm - doğduğunuzdan beri bildiğiniz tek şey bu olduğunda beyninizi sarması zor bir kavram."

Valentine onu belinden sıkıca kavradı ve sonunda bileklerini bıraktı.

"Senin adına çok mutluyum," diye nefes aldı. Devam etmeden önce bir an duraksadı. "Ve seninle *çok* gurur duyuyorum."

"Ben de," diye kıkırdadı. "Bakalım birkaç ay sonra seni lüks yemeklere götüremeyecek duruma geldiğimde ne hissedeceksin."

Kıpırdamadan durdu.

"Birkaç ay sonra senin yanında olacağımı kim söyledi?"

"Ben," dedi, onun sırtını sıkarak. "Şehir merkezinde bir ofis kiraladım ve şimdiden bir müşteri ayarladım - uzmanlık alanım Şirketler hukuku, diğer alanlarda daha fazla eğitim alana kadar idare etmek zorunda. Benimle gelmek için babamın şirketinden ayrılan bir asistanım var."

Valentine sonunda ondan uzaklaşarak, "Bu harika," dedi. O da başını salladı.

"Biliyorum. Biraz korkutucu ama aynı zamanda gerçekten heyecan verici."

"Görünüşe göre gayet iyi gidiyorsun," diye belirtti ve tekrar başını salladı.

"Öyleyim. Hayatımda ilk kez kontrol bende. Her şeyin. Bir kez olsun başkasının yardımına ihtiyacım yok," dedi. Valentine, adamın sözleri onu bir bıçak gibi kesmesine rağmen gülümsemesini korumayı başardı.

"Bu... güzel, Ari. Bu harika. Sana her şeyin en iyisini diliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi. "Eminim ben de alacağım. İstedikimi elde etme eğilimindeyimdir,

Çok ısrarcıyım."

Elinde değildi, gülmek zorundaydı. "Ve mütevazı da. Mütevazılığı unutma."

"Ama ben bunların hiçbirini *istemiyorum*."

Kahkahası kesildi.

"Hımm... ne?" diye ağzından kaçırdı.

"Sensiz hiçbir şey istemiyorum," diye açıkladı. "İşi bıraktım çünkü benim için doğru olan buydu. Ve avukatlık yapmaya devam edeceğim çünkü en iyi yaptığım şey bu. Ama gerçekten istediğim tek şey, *ihtiyacım*

olan tek şey sensin. Bütün bunları kendi başıma yapabilirim. Bunu anlamam biraz zaman almış olabilir,

ama anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Yapabilirim. Zaten yaptım. Ama ilk defa birinin bana yardım etmesini *istiyorum*. Ve o kişinin sen."

Valentine'in kalbi kabardı ama sonra durdu.

"Ne yani, resepsiyon görevlisi gibi mi?" diye sordu temkinli bir şekilde. Adam gözlerini devirdi.

"Bende zaten onlardan biri var. Ben daha çok ödül kız arkadaşı gibi düşünüyordum," dedi. "Bilirsiniz, potansiyel müşterilerimi kışkırtmak için seksi giyinecek ve geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığımda masamın üstünde beynimi sikecek biri."

"Zor bir işe benziyor," diye kıkırdadı Valentine, ama hemen gülümsemesini kaybetti ve konuşmadaki fili ele almaya karar verdi. "Baban tüm bunları nasıl karşılıyor?"

"İyi değil," diye omuz silkti Ari. "Ama bu onun seçimi. Ya yola gelecek ya da gelmeyecek. Ama bence gelecektir. Ben onun tek oğluyum. Beni vasiyetinden çıkarabilir ama DNA'mı değiştiremez."

"Ve eğer gelirse... senin ödüllü kız arkadaşın hakkında ne hissedecek?" Valentine sordu. Kıdemli Sharapov'un Ari üzerindeki etkisinin ne kadar güçlü olduğunu ilk elden görmüştü. Bunun gibi bağlılıklar asla yok olmazdı.

Bir gecede. Haftalar bile sürmez. Muhtemelen aylar, hatta yıllar sürer.

"Hmmm," diye mırıldandı Ari, sonra elini kalçasına koyarak onu tekrar kendine doğru çekti. "Muhtemelen kendini... kıskanç hissedecektir."

"Kıskanç mı?"

"Mmm hmmm. Ayı yaşadığı oğlu tüm şehirdeki en seksi kadınlardan biriyle çıkıyor olacak - kim kıskanmaz ki?"

Valentine ona ters ters baktı.

"Biliyorsun, henüz işi kabul etmedim."

"Kabul edeceksin."

"Belki," diye karşılık verdi. "Tek bir şartla."

"Siz kadınların ve koşullarınızın nesi var?" diye homurdandı. "İyi. Ne?"

"Senin ödül kız arkadaşın olmak istemiyorum," dedi. Yüzünü buruşturdu Onu.

"Benim lanet resepsiyonistim olmayacaksın, bunu sana söyleyeyim. özgür."

"Eğer bu işe dahil olacaksam, senin ortağın olmak istiyorum," diye açıkladı. Adam homurdandı.

"Bu çok saçma, hukuk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Kadın güldü ve adamın omzuna vurdu.

"Kesin şunu! Ne demek istediğimi biliyorsun. Yarım yıl boyunca Caché'nin kol şekeriydim - o işi bir daha asla istemiyorum. Geçen hafta sana söylediğim gibi, şu elbiseli kız var ya? O ben değilim," diye ısrar etti ama o başını salladı.

"Evet öyle," dedi. Kadın tartışmak istedi ama adam elini kaldırdı. "O senin bir parçan. Tıpkı benim her zaman *Aaron*, Donald Sharapov'un oğlu olacağım gibi. Bu asla kaybolmayacak. Ama bu benim her şeyim olmak zorunda değil. Bunu bana *sen* öğrettin - neden etrafındaki herkese gösterdiğin saygıyı kendine göstermiyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini hızla kırıştırdı.

"Ben... olmadığımı fark etmemiştim," diye cevap verdi sonunda. "Ve Bailey de aynı şeyi söyledi, her ikisi de olabileceğimi."

"Zaten öylesin," diye iç geçirdi, yakınına eğilerek. "Aziz Valentine olmak için o kadar da kötü bir insan değil. Seksi, cüretkâr, cesur. Aziz Valentine'ı seviyorum."

"Ben de," dedi alt dudağını ısırarak. "Ama dediğin gibi, o benim her şeyim değil."

"Hayır, bir de Val var. Aptal, oyuncu, *muhteşem*."

"Belki sen de ondan hoşlanmayı öğrenebilirsin," diye önerdi. Ari kıkırdadı, sesi alçaktı ve kulağında heyecan uyandırıyordu.

"Sana bir sır vereceğim," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Val'i *seviyorum*," diye homurdandı.

Doğru şeyleri söylemesinden nefret ediyorum.

Onu oksijene ihtiyacı varmış gibi öpüyordu. Sanki onun için nefes almasına ihtiyacı varmış gibi. Adamın elleri anında kızın kışındaydı ve onu kendine doğru çekiyordu.

"Neden?" diye inledi, tırnaklarını adamın kafa derisinde gezdirirken. "Bu boku anlaman neden bu kadar uzun sürdü!"

"Hey, beynim milyonlarca dolarlık yasal sorunları çözmekle çok meşgul - *beni dava* edin."

Ari bir taksi çağırana kadar birbirlerine bağlı kaldılar, elleyip okşadılar ve öpüştiler. Arka koltuğa düştüklerinde, Ari şoförü umursamadı. Ari'nin üstüne tırmanıp kucağına oturdu.

"Bu kötü bir fikir," diye fısıldadı onun dudaklarına karşı.

"Bunu nasıl söyleyip duruyorsun?" diye inledi, tırnaklarını kadının sırtında gezdirirken. "Benim hissettiklerimi hissetmiyor musun?"

Valentine, "Bundan daha fazlası var," diye karşı çıktı. "Biz farklı geçmişlerden, farklı dünyalardan geliyoruz. Baban beni *asla* kabul etmeyecek."

"Senin de bunu söyleyip durman çok komik." "Neden komikmiş?"

"Çünkü sen *beni* kabullenemeyen *birisin*.

Arka plan," dedi ve dürüst olmak gerekirse buna verecek bir cevabı yoktu, çünkü tamamen haklıydı. "Boş ver gitsin, Valentine. Şu anda bu anın içindeyiz. Bir sonrakine geldiğimizde endişeleniriz. Sen Chicago'ya tek başınıza taşınacak kadar cesurdunuz ve büyükannenize tek başınıza bakacak kadar cesurdunuz. Şimdi Bu işi benimle yürütmeye çalışacak kadar cesur ol. Tek istediğim bu - sadece cesur ol."

Valentine içini çekti ve ellerini onun göğsünde yumuşattı. "Senin için söylemesi kolay."

"Neden?"

"*Kendinle* uğraşmak zorunda değilsin. Çok *fazla* cesaret istiyorsun."

Adam güldü, kızın kışına sert bir tokat attı ve sonra tekrar öpüşmeye başladılar.

Ari'nin bir adres verdiğini duymamıştı ama taksi onun binasına geldiğinde çok da şaşırmadı. Güvenlik kapısından tökezleyerek geçtiler ve koridorda tökezlediler ama asansöre geldiklerinde Ari durmadı.

"Nereye gidiyoruz?" diye nefes aldı, adam üstünü indirmeye çalıştığında ellerine vurdu.

"Benim dairem çok uzakta," diye cevap verdi, nefesi kızın boynuna değerken. "Seninki çok daha yakın."

"Benim mi? Ben -"

"*Çok fazla konuşuyorsun*."

Elleri ceplerini karıştırırken dili kızın ağzına daldı ve onu okşadı. Bir kapıya dayandılar ve bir süre sonra Birkaç dakika ve birkaç anahtarın tıkırtısıyla kapı arkalarından açıldı. Kolu ona sarılmamış olsaydı Valentine düşebilirdi. Öyle de oldu, Karanlık oturma odasında ayağı takıldı ve masaya benzeyen bir şeye sertçe çarptı. Nefes nefese kaldı ve adam çekilirken ellerini arkasına koyarak kendini dikleştirdi. Kapı tekmelenerek kapatıldı ve onları zifiri karanlıkta bıraktı.

bir an için, ve sonra tepedeki ışık açıldı. Odanın etrafına göz gezdirdi.

"Sen mi döşedin?"

Onun boş dairesindeydiler. Ya da en azından, içine girdiği ilk ve tek seferde boştu. Şimdi eşyalarla doluydu, kendi dairesine benzer bir tarzda yapılmıştı.

"Burayı gerçekten kiraya vermek zorunda kalacağımı düşünmüştüm," diye açıkladı ceketini silkip yere bırakırken. "Eşyalı olursa daha kolay olur diye düşündüm."

"Muhteşem," dedi kadın, o ayakkabılarını çıkarırken masadan kalktı.

"Teşekkür ederim, mükemmel bir zevkim var."

Güldü ve adamın kravatını çıkarmasını izlemek için döndü. Adam kemerini çözmeye başladığında, kadın yine kıs kıs gülmeye başladı.

"Birileri biraz hevesli."

"Valentine, geçen ay toplamda iki kez seks yaptım," diye hatırlattı ona, gömleğinin düğmelerini ustalıkla açarak. "Bu benim için bir tür rekor olmalı - neredeyse lanet olası bir keşişim. Ben önümüzdeki otuz saniye içinde seni becerecek. Bunun elbisenizin içinde olup olmayacağına siz karar vereceksiniz."

"Vay canına, senin bu yönünü hiç görmemiştim. Acaba bunu kendi avantajıma kullanabilir miyim, belki seni -"

"Yirmi saniye, Valentine."

Tek ayağının üzerinde zıplayarak ebeveyn yatak odasına doğru ilerledi ve bu sırada botunu çıkardı. Adam onu arkasından yakalayıp kapıdan odanın içine doğru itmeden önce ikincisini ancak çıkarabilmişti. Öne doğru düştü ve düşmemek için ellerini yatağın üzerine koydu. Kendini dikleştiremeden Ari ona doğru yaklaştı ve elbisesinin esnek kumaşını kıcının üzerine doğru itti.

"Hiç adil değil, yirmi saniye bile sürmedi," diye nefes nefese kaldı. Adam Valentine'ın kıcına bir tokat atarak bir gıcırta çıkarmasını sağladı, sonra da elbiseyi itmeye devam etti. Valentine dik durdu, yavaşça dönerek ona bakarken, adam elbiseyi başının üzerinden çekip vücudundan uzaklaştırdı.

"Yirmi saniye bunu beklemek için çok uzun bir süreydi," diye nefes aldı, ellerini straplez barın kuplarında gezdirdi, dantel işçiliğini parmakladı. "Lanet olsun Valentine, bu kadar seksi giyinen başka bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım. senin yaptığın gibi."

"Mesele kıyafet değil, tavır," diye bilgilendirdi onu. "Takım elbise içinde senin kadar iyi görünen bir erkekle hiç tanışmadım ve takım elbiseli pek çok erkekle tanıştım."

"Sorun kıyafetler değil, sadece gerçekten iyi görünüyorum."

Bir kahkaha patlattı ama bu uzun sürmedi. Ari sertleştiği konusunda şaka yapmıyordu. Bir saniye önce sutyenini sıyrıyor, bir saniye sonra da onu yatağın ortasına fırlatıyordu. Kız daha yerine yerleşmeden, Ari onu vücuduyla kaplamıştı.

"Çıplaksın," diye fısıldadı, ayaklarını onun çıplak baldırlarının arkasına doğru düzleştirerek.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama sen değilsin."

Vücudunda aşağı doğru ilerledi, dişleri hassas teninde gezindi. İç çamaşırına ulaştığında ısıarak danteli bacaklarından aşağıya doğru sürükledi. Kadın donu kendi başına tekmelemeyi başardığında, adam tekrar yukarı çıkarak kalça kemiği boyunca öpücükler kondurdu.

Parmaklarından biri kadının vücuduna girerken, "Çok ıslaksın Valentine," diye yorum yaptı. "Caché'de eğlenceli bir gece geçirmiş olmalısın. Yeni müşteri mi?"

"Aslında eski bir tane," diye cevap verdi, sonra ikinci bir parmak aniden ilkine katılınca nefesi kesildi.

"Bu gece eski bir müşteriyle mi buluştun?" diye homurdandı parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken. Kadın inledi ve dudaklarını birbirine sürttü, zar zor başını sallayabildi.

"Evet," dedi başını sallayarak. "O büyük bir pislik. Her zaman yanlış şeyler söylüyor. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ama o yatakta harika."

"Yakalanacak gibi görünüyor. Kaçmasına izin vermesen iyi olur," diye fısıldadı ve sonra ağzı elinin olduğu yerdeydi ve kız yüksek sesle bir çığlık atarak yataktan kalktı.

Omurgası tekrar yatağa çarpmadan önce, dili vücudunun ortasında bir yol açarak hareket ediyordu. Vücudu bacaklarının arasında olacak şekilde hareket ederken, onu sertçe öptü, ağzına sahip oldu. Geri alıyordu.

"Bu gecenin özel olmasını istedim," diye nefes aldı, sol eli göğsünü avuçlamak için vücudunu sıyırdı.

"Öyleydi," diye güvence verdi ona.

"Hatta romantikti. Sen romantizmi hak ediyorsun." "Seni *istiyorum*."

"Çalıştığım konuşmalarım, söylemek istediğim şeyler vardı," diye konuşmaya devam etti, ama nedenini bilmiyordu. Onu sıcak ve sert bir şekilde kalçasında hissedebiliyordu ve o anda başka hiçbir şey umurunda değildi. Onun içinde, ait olduğu yerde olmasını istiyordu.

"Bir sürü şey söyledin," dedi ona, boynundan aşağıya doğru öperek.

"Ama sonra her şeyi berbat ettim ve sonra bana tokat attın ve lanet olsun, beni kızdırdı. Bir daha sakın bana vurma."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "Ve sen hiçbir şeyi berbat etmedin."

"Gül yaprakları, mumlar ya da müzik falan olmalı," diye iç geçirdi, başını göğsüne doğru eğip meme ucunu dişledi. "Ama ben o tür bir adam değilim."

"Peki sen ne tür bir adamsın?" diye inledi, tırnaklarını adamın omuzlarına geçirerek işleri daha da ileri götürmesini istedi.

"Seni olabildiğince sert ve hızlı becermek isteyen türden bir adam," diye homurdandı. "Tapılmayı hak ediyorsun Valentine, ama bunun bu gece olacağını sanmıyorum. Hepinizi istiyorum ve bunu *şimdi* istiyorum."

"Tanrım, şükürler olsun, sonunda bir konuda anlaştık," diye inledi. "Çünkü biraz daha uzun sürerse kendimi becereceğim."

Kabaca dizinin arkasını kavradı ve bacağına kendi tarafına doğru yukarı kaldırmaya zorladı. Elini vücutlarının arasına kaydırarak, adamın sikinin tabanını kavradı ve onu içine doğru yönlendirdi. Kadın adamın etrafında genişleyip kasılırken ikisi de inledi ve onu karşıladı.

"Sert ve hızlı bir şekilde söz verdin," diye nefes nefese kaldı. "Sözlü bir sözleşme bağlayıcıdır, bir keresinde biri bana söylemişti."

"Hey, yasal konuşmalar sadece ben yaptığımda seksi oluyor," diye homurdandı, kendini hâlâ onun üzerinde tutarak.

"Kimse yapınca seksi olmuyor, Ari."

Kalçalarını geri çekerek yavaşça tüm uzunluğunu geri çekti. Nefes nefese kaldı, sonra tekrar içeri kayarken inledi. Bunu birkaç kez daha yaptı, dayanılmaz derecede yavaş bir hızda içeri ve dışarı pompaladı. Sonra olabildiğince derine, sıkıca soktu, kızın bir çığlığını ürküttü ve bacağına kavradı, baldırı omzuna dayanacak şekilde kaldırdı.

"Bunu özledin mi?" diye sordu, onu ciddiyetle becermeye başlayarak.

"Her zaman," diye yanıtladı kadın, tırnaklarını göğsünde gezdirerek.

"Tanrım, sana neler yapacağım neler," diye soludu, kalçaları gittikçe daha hızlı hareket ediyor, ona gittikçe daha sert çarpıyordu. "Kayıp zamanı telafi etmek için. *Hiçbir fikrin yok.*"

"Evet, lütfen, çok fazla zaman kaybı," diye inledi, kalçalarını ona doğru geri pompaladı, vermek zorunda olduğu her milimetreyi istiyordu.

"Seni lanet yatağıma bağlayacağım ve bir hafta boyunca çıkmama izin vermeyeceğim," diye hırladı.

"Evet, evet, bunu istiyorum. Ben de istiyorum."

"Yürüyemez hale gelene kadar sikeceğim seni" diye tehdit etti.

"Oturamayana kadar şaplak at."

"Hepsi ve daha fazlası," diye onaylarcasına başını salladı, elleri göğüslerini sıkıyor ve yoğuruyordu.

"Tanrım, sana davranmama izin vermene bayılıyorum," diye fısıldadı ve dişlerini bileğine geçirip sertçe ısırıldığını hissetti.

"Ödül buysa bana istediğin gibi davranabilirsin," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde.

"Bir ödülü hak etmiyorsun," diye tısladı, bacağını yana itti ve üzerine düştü, kalçaları onunkilere çarparken onu yatağa sıkıştırdı. Kadın, adamın itişlerine uyararak inlemeye başladı. "Beni bu kadar iyi bir şey için bekletiyorsun."

"Sonucun böyle olacağını bilseydim daha önce denerdim," dedi ve vücudunu bir titreme sararken başını geriye attı.

"Kahretsin, Valentine," diye inledi. "Senin içindeyim ve şimdiden bir dahaki sefere senin içinde olacağım zamanı düşünüyorum. Her zaman. Senin içinde olmak istiyorum. her zaman böyle."

"Yapacağız," diye mırıldandı. "Geleceğiz. Kahretsin, Ari, boşalacağım. Çok yakında." "Evet," diye nefes aldı. "En sevdiğim. Seni altımda görmek, kontrolden çıkmak ve aklından çıkar. O parçanıza sahip olmak."

"Ari," diye nefes nefese kaldı, nefes almakta zorlanıyordu. "Ari, sen... sen..." "Ne, Valentine!?" diye sordu, bacaklarından birini yukarı kaldırarak

Dizleri kalçasının hemen arkasındaydı ve leğen kemiğini belli bir açıyla itmesine izin vererek, içinde gerçekten de lekeler görmesine neden olan bir noktaya çarptı.

"Sen benim her parçama sahipsin."

Valentine boşalırken çığlık attı, yüksek sesle ve uzun. Kısa bir süre duvarların ne kadar kalın olduğunu merak etti, sonra orgazmının ikinci dalgası vurduğunda her şeyi unuttu ve tüm duyularını alabora etti. Uzuvarlarını onun etrafında kilitledi, kalçaları toparlanırken onu kendisine sıkıca tuttu. Sarsıldı, titredi ve ağladı ve dişlerini onun omzuna geçirdiğinde, bu onun için çok fazlaydı. Ona o kadar sert çarptı ki, bu onu

yatakta birkaç santim yukarı itti, neredeyse baş tahtasına çarpıyordu. Sonra adam

Adamın ağız kızın omzundaydı ve çok geçmeden kızda da az önce adaminkine benzer bir ısırık izi oluştu.

"Bu delilikti," diye nefes nefese tenine dokunuyordu. "Az önce beni öldürdün.

Aletim artık kırıldı ve ben öldüm."

Valentine bir kahkaha atmayı başardı ama daha fazlasını yapamayacak kadar zor nefes alıyordu. Ari onun yanına yığıldı, gövdesi kalçalarını birbirinden ayırmaya zorluyordu.

Serin hava tenlerini nemli hale getirdiğinde, sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Ari çarşafı vücutlarının üzerine çekti. Yerine yerleştikten sonra yan yatarak ona yaklaştı, kolunu beline doladı ve onu göğsüne çekti.

"Dikkatli ol," diye nefes aldı. "Görünüşe göre sakin kırılmış."

Adam kıkırdadı, yüzü kadının saçlarına gömüldü.

"Abartıyor olabilirim."

"Bilmiyorum, orada dokunup geçiyor gibiydiniz."

"Bana on beş dakika ver, sana 'dokun ve git'i göstereyim," diye tehdit etti ve bacağına karşı hissettiklerine bakılırsa yalan söylemiyordu. Yan yattı ve yüzünü ona döndü.

"Ne yapıyoruz Ari?" diye fısıldadı, elini yüzünün yan tarafına bastırarak.

"Seni tekrar becermeden önce eğlenceli şakalaşmaların tadını çıkarıyorum," dedi. "Ari."

"Affedersiniz, sizinle tekrar 'sevişmeden' önce."

Valentine kalın kalın yutkundu.

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Kulübün dışında. Val'i sevdiğini söylemiştin. Ciddi miydin? Yoksa bu sadece... büyük jestinin bir parçası mıydı?"

Ari içini çekti ve gözlerini kapattı, sonra onu tekrar kendine çekti, böylece çenesi başının üstünde duruyordu ve burnu köprücük kemiğine sürtünüyordu.

"Çok göz açıcı birkaç ay oldu," diye yumuşak bir sesle konuştu.

"Hayatımın babamın ayak izleri etrafında döndüğünü düşünmekten - sadece düşünmekten değil, buna inanmaktan - tamamen sıfırdan başlamaya geçtim."

"Zaten bir müşterin olduğunu söylemiştin," diye araya girdi Valentine, bu gerçeği hatırlayarak. Adam güldü, ses kızın kulağında derin bir gümbürtüye dönüştü.

"Bizim bir iyilik perimiz var," diye kıkırdadı. "Bir denizci gibi küfrediyor ve bir sürü kirli işi var - ve Tanrı'ya şükür, çünkü bu her zaman bir işim olacağı anlamına geliyor."

"Del!?" Valentine başını geriye atarak ona baktı. "DelVecchio'yu müşterin mi yaptın?"

"Tüm yasal sorunlarını zaten biliyordum ve şaşırtıcı bir şekilde avukat tutmamıştı," diye açıkladı. "Ve ne kadar tuhaf görünse de, aslında oldukça iyi anlaşıyoruz."

"Hiç de tuhaf değil, Del herkesle iyi geçiniyor. Sadece geçinemiyormuş gibi davranıyor."

"Artık Ben, Kendim ve Ben hukuk bürosunun tek müşterisi o. İyi ki benim ücretlerimi karşılayabiliyor."

"Tamam, yani kendi dalını kurarak hayatına yeniden başlıyorsun." Valentine onun çenesinin altına yerleşirken başka bir şey söyledi. "Başka ne gibi değişiklikler yapmayı planlıyorsun?"

"Görünüşe göre bir seks kölesi edindim, yani bu oldukça büyük bir değişiklik." "Ari."

"Ne dedin? Daha birkaç dakika önce her şeyi yapabileceğimi söylemiştin -" "Ari."

"Gerçek bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi planlıyorum," diye fısıldadı. "Umalım da kız bana büyük bir öğrenme eğrisi versin, çünkü zaten çok fazla sıçıp batırdım. Biraz daha batıracağım."

"Kendisi de çok fena sıçtı, o yüzden eminim sana verecektir," diye fısıldadı.

"Onunla bana izin verdiği kadar sık *sevişeceğim*," diye devam etti ve kelime seçimine kıkırdadı. "Ve sahip olduğum her boş anı, onun için ve dışının benim düşündüğüm kadar güzel olduğuna inandırmak için harcayacağım."

Valentine burnunu çekerek, "Bu oldukça iyi bir plan," dedi.

"Haklıydın Valentine. Ben bir pisliğim. Pisliğin tekiyim. Ve bu muhtemelen değişmeyecek," diye uyardı onu. Kadın başını salladı.

"Bunu yapmanı istemezdim, bu yönlerini seviyorum."

"Seninle ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama bunu çözmek istediğimi biliyorum."

"Ben de."

"Onu ilk gördüğüm andan itibaren Aziz Valentine'den hoşlandım," diye fısıldamaya devam etti ve bir kelimeyi bile kaçırmamak için nefesini tuttu. "Ve onu daha çok gördükçe, Valentone O'Dell'den de aynı derecede hoşlandım. Ve onları aynı kişi olarak tanıdığımda, ondan en çok o zaman hoşlandım."

Uzun bir duraklama oldu ve sonunda nefesini bıraktı. "... ama?" diye tahmin etti. Adam iç çekti.

"Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Valentine," dedi. "Annemi zar zor hatırlıyorum ve birine saygı duymakla birini sevmek iki farklı şey - babamı sevip sevmediğimden emin değilim. Yani aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum; ama bunu seninle öğrenmek istediğimi biliyorum."

"Benimle mi?" diye yineledi.

"Sadece sen," diye başını salladı. Uzun bir süre durakladı, karşılığında ne söyleyeceğini düşündü. Sonra büyükannesinin sesi zihninden geçti, o son konuşmadan.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan ve o da senden hoşlanıyorsa, denemekten zarar gelmez. Kaybedecek neyin var ki?"

"Büyükanmem öldükten sonra," diye alçak sesle ve hızlı hızlı konuşmaya başladı. "I seni sevdiğimi biliyordum. Yani, daha önce de hissetmiştim. Sanırım ilk yatmaya başladığımızda hissetmiştim. Ama Gam-Gam öldükten sonra bundan emin oldum. Telefonu açtın, geldin ve her kızın hayalini kurduğu beyaz atlı prens oldun; beni kurtardın. Her şeyi hallettin. Yapabilirdim, biliyorsun. Kendimi toparlayıp her şeyi kendi başıma halledebilirdim. Ama uzun zamandır ilk kez bunu yapmak zorunda kalmadım ve bu beni sana o kadar aşık etti ki bir daha asla geri dönmeyeceğimi biliyordum."

"Tanrım, Valentine, o zaman neden bitirmeye çalıştın?"

"Çünkü beni sevmeyen biriyle birlikte olmak istemedim," diye fısıldadı. "Büyükanne hasta olduğu için baktım, ama aynı zamanda onu sevdiğim ve o da beni sevdiği için."

"Ve benimle birlikte olmak, ben babamla tüm saçmalıklarımı yaşarken benimle ilgilenmek anlamına gelirdi," diye noktaları birleştirdi. "Aynı şey olurdu, sadece seni sevmeyeceğini düşündüğün bir insan için geri."

"Aynen öyle. Sana aşıktım ve çok yorgundum. Seninle savaşıp gücüm kalmamıştı. Ve sen çekip gittiğinde, aramadığında ve geri dönmediğinde, her şeyin bittiğini düşündüm. Ben sevdiğim tek adamı kaybetmiştim, sen de eskiden yattığın o kızı kaybetmiştin."

"Valentine," diye iç geçirdi. "Çok harika bir şekilde gülünçsün." "O zaman o kadar da harika hissetmemiştim," diye nefes aldı.

"Sana başka bir sır vereceğim," diye fısıldadı. "Neymiş o?"

"Ben senden bile daha gülünç durumdayım," dedi. "Çünkü sana aşıkım ve bunun farkında bile değildim. Bunu nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyordum. Vücudunu sevmiştim, tavırlarını sevmiştim, kişiliğini sevmiştim ve

Farkına bile varmadan bunların hepsine aşık olmuştum ve sen gitmiştin ve ben bunların hiçbirini fark edemeyecek kadar aptaldım."

Valentine gözlerini sımsıkı yumarak yanaklarından birkaç damla sıcak gözyaşı süzülmesine izin verdi.

Sonra kıkırdadı.

Sonra düpedüz güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Sen," diye nefes nefese kaldı. "Sen aptalsın. Çok aptalsın." "Teşekkür ederim," diye homurdandı.

"Bana aşıkтын ve iki kez çekip gitmeme izin verdin," diye kıkırdadı.

"Evet, ama aynı zamanda seni iki kez geri getirdim, yani en azından bir konuda iyiyim. "Belki, ya da belki ben senden daha aptalım."

"Eğer bana aşık olmak seni aptal yapıyorsa, o zaman hiç akıllı olmaman için dua edeceğim," dedi homurdanarak.

"Babanla tanışmak istiyorum," dedi kahkahası nihayet yatıştığında.

"Bunu neden yapmak istiyorsun ki?"

"Çünkü o senin hayatındaki en önemli kişiydi," dedi. "Ve şimdi öyleyim."

"Kendin hakkında cesur bir değerlendirme, Valentine."

"Ve işinde sana yardım etmek istiyorum. Zaten bir işe ihtiyacım var." "Seni işe almayacağım."

"Neden olmasın!?"

"Çünkü birlikte yaşadığın biriyle çalışmak kötü bir fikir." "Senin yanına taşınmayacağım, Ari."

"Neden olmasın!?"

"Çünkü," diye güldü konuşmaları bir çember içinde ilerlerken. "Daha yeni bir araya geldik. Kim bilir ne zaman birimiz daha aptalca bir hata yapacak. Dediğin gibi, bebek adımları. Buraya taşınacağım ve normal bir çiftmişiz gibi davranacağız."

"Normal' bir çift nedir?" Ari, sanki "normal" onun için yabancı bir kelimeymiş gibi sordu.

"Bilmiyorum, randevuya giden insanlar ya da her neyse."

"İyi. Ama istediğim zaman yatıya kalabilirim."

"Anlaştık. Artık senin için çalışabilir miyim?"

"Hayır," dedi. "Bundan nefret edersin Valentine. Açık artırmadan sonra nefret ettin ve maaşın gerçekten buna bağlı olsaydı daha da çok nefret ederdin."

Kaşlarını çattı ama onun haklı olduğunu biliyordu.

"Her şeyi senin ödemene izin vermeyeceğim," diye iç geçirdi. "Bir iş ihtiyacım var. Bir keresinde New York'ta garsonluk yapmıştım, belki bunu yapabilirim."

"Valentine."

"Ne?"

"Caché'ye geri dön."

"Ne!?"

"Açıkçası Del istifanı vereceğini söylediğinde şok oldum. O lanet yeri çok seviyorsun," dedi ona. "Orası senin evin. Ama her ne sebeple olursa olsun, belki de yaptığın şeyden utandığın için, bilmiyorum, kendini oranın kötü bir yer olduğuna ikna ettin. Eğlenceli bir yer, evet, iyi vakit geçirebileceğin bir yer, ama sonuçta kötü. Ama öyle değil. Del iyi bir adam ve hepimize çok iyi bakıyor."

Valentine kesinlikle şaşkına dönmüştü.

"Benden eskort olmamı istiyorsun," diye açıklık getirmeye çalıştı.

"Kafan mı güzel senin? Tabii ki bunu istemiyorum. O adamların sana teklif vermesini izlemek bile cinayet işleme isteği uyandırdı bende," diye homurdandı ve bu duygu kadının içini ısıttı. "Ama başka işler de var. Oradaki insanlarla aran iyiydi, farklı bir alan bul. Ayrılmazsan Del'in çok mutlu olacağından eminim."

Valentine bu fikrin zihninde dönüp durmasına izin verdi. Artık eskortluk yapmak istemiyordu, bu yüzden kulüpte olmayı sevmesine rağmen, bariz seçim istifa etmek olmuştu.

Farklı bir pozisyon istemek aklına gelmemişti. "En kötü fikir bu değil," diye mırıldandı.

"Tabii ki hayır. Bunu ben buldum."

Beline dolanan kol hareket etti, eli sırtının uzunluğunu nazikçe yukarı ve aşağı ovdu. Poposunun üzerinde ve sonra tekrar yukarı, parmakları hassas bölgeler boyunca ilerliyordu.

"Bu gerçek," diye fısıldadı, tırnaklarını hafifçe onun göğsünde daireler çizerek.

"Bu en gerçeğiydi," diye kabul etti, dudakları onun yanağına değerken. "Bu gerçekten oluyor."

"Bu zaten oldu."

Ağız kulağına dayanmış, dişleri kulak memesini ısırıyordu. Adam kadının içine doğru yuvarlandığında, kadın da onunla birlikte hareket ederek sırt üstü uzandı. Adamın elleri hemen kadının göğüslerine gitti.

"Beni seviyorsun," dedi, kelimeler onu dehşete düşürse de.

"Ve sen beni seviyorsun," diye başını salladı, gür saçları yüzüne değiyordu.

"Uzun zamandır başıma gelen ilk iyi şey bu," diye fısıldıyordu yine ve adamın ellerinden biri aralarına girdiğinde bacakları açıldı. "Yani sadece... bana karşı sakın ol, tamam mı?"

"Ah, Valentine," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde ve sonra onu tekrar hafifçe iterek yüzüstü yatmaya zorladı. "'Seni rahat bırakmak' gibi bir niyetim yok."

Güldü, sonra onun bacaklarının üzerinde hareket ettiğini, sertleşmiş aletinın çıplak kıkına süründüğünü hissedince inledi.

"Ben 'iyi' mi dedim?" diye mırıldandı, adam omuzlarına masaj yapmaya başlarken kollarını başının üzerine uzattı.

"Sen yaptın."

"Gelmiş geçmiş en iyi şey" demek istemiştin.

"Ben de öyle düşünmüştüm - şimdi sessiz olun ve size ne kadar daha iyi olabileceğini göstereyim."

*Hiçbir şey. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı. Bu en iyi son çok da iyi olmayan bir romantizm için. Aman Tanrım, Bailey haklıydı... iki saat sonrasına geçtik ve işte buradayız, her **şeyden** sonra mutlu yaşamaya çalışıyoruz ve **bu şimdiye kadarki** en iyi son.*

Sonsöz

“Valentine!”

Val ofis koltuğunda arkasına yaslandı ve ofis kapısından merdivenlere baktı.

"Ne!?" diye bağırdı.

"O aziz kışını *hemen* buraya getir!"

Gözlerini devirdi ama kendisine söyleneni yaptı. O aziz kışını merdivenlerden aşağı atladı.

"Sorun nedir?" diye sordu, koridorda yürüyüp geniş bir odaya girerken parmaklarının arasında bir kalem oynatıyordu.

"Bu!" Marco DelVecchio kollarını iki yana açarak bağırdı ve önlerindeki manzarayı işaret etti. "*Bu* benim lanet olası sorunun!"

Odayı gerçek bir hediye dağı kaplamıştı. Hepsi farklı şekil ve boyutlarda, her köşeyi doldurdular ve tavana ulaştılar. Bu odanın kenarlarına ulaşmaları çok uzun sürmezdi. Bu gerçekleştiğinde Valentine'ın onları saklayacak başka bir yer bulması gerekecekti.

Bu onun fikriydi - Noel için bir çocuğa oyuncak bağışlayın, seçtiğiniz bayanla Caché'de ücretsiz bir "özel tur" kazanın. Tüm kadınlar İşçiler konserler için gönüllü oldu, kimse zorlanmadı ve üyeler bu şansa balıklama atladı. Genelde birkaç yüz dolara mal olan bir şey, bir bere bebek satın alındığında birdenbire bedavaya gelmişti - hediyeler *yağıyordu*. Bir üye ne kadar çok hediye getirirse tur o kadar samimi geçiyordu.

Böyle giderse, Caché tek başına Chicago'daki tüm ihtiyaç sahibi çocuklar için ağaçların altına hediyeler koyacaktı.

"Noel Baba gibisin, Del," diye güldü. "Sana kırmızı bir ceket ve beyaz sakal almalıyız."

"Ha ha, lanet olsun, ha. Bu arada, iki oda dolusu işim bitti!" diye tersledi.

"Bu *arada* bu sizin için büyük bir vergi indirimi olacak," diye hatırlattı ona. "Bunun sizi toplum nezdinde iyi bir konuma getireceğinden bahsetmiyorum bile."

"Evet, evet, sürekli söylüyorsun. Noel'e kaç gün kaldı?" "Beş gün, Del. Dayanabilirsin."

"Her neyse. Artık bu çılgın fikirler yok. İşinizin başına dönün," diye iç geçirdi ve onu şakacı bir şekilde odadan dışarı itti.

Valentine Cuma günü Caché'den ayrılmıştı. Cumartesi ve Pazar günlerini Ari ile yatakta geçirmişti. Ve sonraki pazartesi günü, tekrar İş başvurusu yapmak için Caché.

Del "*işe alındın*" demeden önce neredeyse tek kelime etmemişti.

İkisi birlikte onun için yepyeni bir pozisyon bulmuşlardı: etkinlik irtibat görevlisi. Del her zaman bayramlar ya da ünlülerin geldiği zamanlar gibi büyük etkinlikleri planlardı ama üyelerle uğraşmaktan nefret ederdi. Bu yüzden Val arabulucu oldu. Mekanları gezdirdi, fiyat teklifleri ve tahminler verdi. Geçmişteki tüm etkinliklerle ilgili bir dosya tutmaya başladı. insanlar aralarından seçip alabilirler.

Birkaç ay sonra işindeki rolü genişledi. Del'in VIP müşterileri için sunabileceği çok şey olmasına rağmen, daha küçük - ama yine de kazançlı - parti planlama yan işine hiç ilgi göstermediğini fark etti. Kardeşlik partileri, bekârlığa veda partileri, doğum günleri ve onun en sevdiği yeni boşanmışlar partileri. Elbette, dünyanın rapçileri ve basketbolcuları kadar büyük harcamalar yapmıyorlardı ama miktar olarak bunu fazlasıyla telafi ediyorlardı.

Valentine ayda sadece bir büyük parti yerine, ayda bir küçük parti vermeye başladı. Evdeki küçük bir oda partinin ihtiyaçlarına ayrılmıştı - bekârlığa veda partisi için müstehcen oyunlar ya da erkek kardeşler için bira pongu, her neyse. Partilerin ücretine tüm kulübe tek gecelik girişler de dahildi ve bu da insanların yüzde ellisinin tam üyelik satın almasına neden oluyordu. Sekiz ay sonra Valentine'ın emrinde çalışan bir ekip vardı ve artık her hafta sonu iki kez düzenledikleri etkinlikleri koordine ediyordu.

Del için hosteslikten kazandığından daha fazla para kazanıyordu ve yaptığı işten gurur duyuyordu. Bundan zevk alıyordu. Hâlâ giyinip kuşanıyor, hâlâ Aziz Valentine rolünü oynuyordu ama aynı zamanda hâlâ kendisiydi. Hâlâ Val'di.

Çok sevdi, tıpkı Ari'nin düşündüğü gibi.

"Kahretsin!" diye tısladı ve saatine baktı. O gece gitmesi gereken bir yer olduğunu tamamen unutmuştu.

Ofisine koştu - aslında Del'in eski ofisi, yenilettiği daha büyük bir alana taşınmıştı. Tüm eşyalarını çantasına attı, ardından merdivenlerden aşağı uçmadan önce kapıyı hızla arkasından kilitledi.

"Yangın mı var, bebeğim?" Serge neredeyse onu devirecekken sordu.

"Hayır, sadece on dakika önce bir yerde olmam gerekiyordu," dedi. nefes almaya çalışarak açıkladı.

"Ah. Anladım. Fucko nasıl bu arada?" diye sordu.

"Ari iyi," diye kıkırdadı. "Noel için hâlâ geliyor musun?" "Göreceğiz bakalım. Charice genelde iş dışında beni bağlı tutmayı sever. saat," dedi ona göz kırparak. Kadın öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Bazı şeyler vardır ki en iyisi hayal gücüne bırakılmaktır. Güle güle, Serge."

Dışarı çıktıktan sonra hızla Ari'nin Audi'sine bindi. Artık ondan daha sık araba kullanıyordu - yaz boyunca bisiklete binmişti ama kar yağmaya başladığında arabayı onun kullanması için ısrar etmişti. Ari'nin Yollar buzlu ve tehlikeliydi, onu sürekli uyarmıştı. İyi olacağına ısrar etmişti, geçen kış boyunca ata binmişti. Ama sonra bir gece kötü bir şekilde düşmüş, kafasının arkasında altı inçlik bir kesik açılmıştı. İyiydi, ama Ari acil serviste ortaya çıktığında, neredeyse onun birine zarar vereceğini düşünmüştü, o kadar kızgındı ki. Chicago şehrini yeterince tuzlamadıkları, yeterince sürmedikleri ve kaldırımları daha yumuşak yapmadıkları için dava etmekle tehdit etmişti.

Çok tatlıydı.

Ondan sonra Audi'yi pek sevmediğini söyleyerek kendine ikinci bir araba almıştı. Bunun aslında onun kullanmasını istediği için olduğunu biliyordu, o da kullandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, parmak uçlarını öptü ve sonra dikiz aynasından sarkan tespihe bastırdı. Bu büyükannesinin tespihiydi. Küllerini Michigan Gölü'ne serpmişlerdi ve hemen ertesi gün Valentine tespihi onun eşyalarının arasında bulmuştu. Büyükannesinin uzun zamandır kiliseye gitmediğini ve eski evde bunu fark etmediğini düşünürsek bu garipti. Bunu bir işaret olarak kabul etmiş ve o zamandan beri tespihi yanından ayırmamıştı.

Eve gidip üzerini değiştirecek vakti yoktu, bu yüzden onunla kulüp kıyafetleri içinde uğraşmak zorunda kalacaklardı. Gümüş payetler güzel bir restoranda akşam yemeği için biraz dramatikti ve kırılmış üstünün kıyafet kurallarına aykırı olduğundan emindi ama şef garson katılacağı kişilerin isimlerini gördüğünde ne giydiğini umursamayacaklardı.

Hiç yapmadılar.

Vale kuyruğunda aniden durdu, arabaların biraz geride kalmış olmasına şükretti. Dizlerinin üzerine süründü ve arka koltuğa doğru eğilerek oradaki her şeye baktı. Saten ve yapay elmaslar ve

Her yerde naylon vardı ama o ayakkabı arıyordu. Sonunda limon yeşili bir mini eteğin altına gömülmüş ışıltılı gümüş bir çift topuklu ayakkabı buldu.

"Evet!" diye bağırdı, sonra biri cama vurunca çığlık attı.

"Hanımefendi? Vale mi?" diye sordu genç bir çocuk, gözleri onun göğsüne yapışmıştı. Kadın gözlerini devirdi ve kapıyı açtı.

"Evet, teşekkür ederim," diye homurdandı ve çantasını almadan önce ayakkabılarını giydi. Adam ona bileti uzattı ve o da aceleyle arabanın etrafından dolaştı.

Bu restorana daha önce hiç gitmemişti ama güzel görünüyordu. Tam suyun üzerindeydi, üç taraftan da muhteşem manzarası vardı. Eliyle saçlarını okşadı, umarım o kadar iyi görünüyordur.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kibirli görünümlü bir adam, o daha restorana girmeden. Eteğini düzeltirken ona kocaman bir gülümseme verdi. Ne kadar çekiştirse de uzunluğunu değiştiremedi, bu yüzden pes etti.

"Evet, bazı insanlarla buluşacağım, rezervasyonları var," diye başladı.

"Elbette. Burası bile çok soğuk, belki hanımefendi bir şeyler içmek ister.

"diye sordu, gözleri vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyordu, küçümseme gözlerinde belirgindi.

Elini kalçasına koyarak, "Hanımefendi iyi," diye güvence verdi. "Ve rezervasyon Sharapov için."

Kaşları havaya kalktı.

"Özür dilerim, az önce -" mi dediniz? "*Sharapov*."

İkisi de başlarını çevirip ismin sahibinin kendilerine doğru yaklaştığını gördü ve Valentine bayılmamak için kendini zor tuttu.

Sekiz ay. Ari'nin ona sıfır dolar teklif etmesinin, onun da Ari'ye tokat atmasının ve birbirlerine geri dönülmez bir şekilde aşık olmalarının üzerinden sekiz ay geçmişti. Ve bugün hâlâ onu her gördüğünde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Her zaman böyle hissetmeyi umuyordu, sanki onu odanın öbür ucunda ilk kez fark ediyormuş gibi.

"Bay Sharapov," diye kekeledi şef garson. "Evet efendim, üçüncü parti üyeniz geldi."

"Bunu görebiliyorum," dedi Ari, gözleri Valentine'ın vücudunu incelerken, küçümsemenin zerresi yoktu.

Kolunu kızın beline dolayarak teninde kıvılcımlar yarattı ve onu restoranın zeminine doğru yönlendirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Geç kaldın," diye cevap verdi.

"Biliyorum. Bu yüzden üzgün olduğumu söylüyorum." "Bu yemek senin fikrindi, Valentine."

"Biliyorum."

"*Sizin fikriniz* ve geç kaldınız."

"Biliyorum. Tekrar tekrar söylemek bunu değiştirmeyecek," dedi.

"Unuttuğumu fark ettiğimde olabildiğince hızlı bir şekilde buraya koştum."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu ona bakarak. Adam sırtıtarak ona baktı.

"Buraya spor ayakkabılarınınla gelmişsin," diye yorum yaptı. Ayaklarına baktı ve gerçekten de bir çift ışıltılı gümüş topuklu ayakkabı giydiğini iki kez kontrol etti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu ona dönüp bakarak.

"Çünkü o topukları arka koltuktan çıkarmak zorunda kaldım."

"Nereden bildin - *aman Tanrım*, beni gördün," diye inleyerek alnına bir şaplak attı. Barın sonunda durdular ve Ari onun önünde durarak odadan çıkmasını engelledi.

"Herkesin hepinizi gördüğüne eminim," diye cevap verdi. "Bu arada güzel külot. Doğum günü hediyemin kullanılmasına sevindim."

"Ne diyebilirim ki? Bu kısa bir etek," diye iç geçirdi. "Bütün kıcıımı mı gösterdim?"

"Oldukça fazla. Sanırım birinin kalp pilinin kısa devre yaptığını duydum," dedi ve arkasına uzanıp barmenden bir martini aldı.

"Ortamı canlandırabildiğime sevindim. Üzgünüm, üstümü değiştirecek zamanım olmadı.

Sence -"

"Herkes gördü, Valentine. *Herkes gördü.*"

"Tanrım," diye inledi ve alnını onun göğsüne dayadı. "Çok ama çok üzgünüm. Her şeyi berbat ettim."

Ari onu nazıkçe ayağa kaldırdı ve sert içkiyi ona uzattı. Adam içkiyi çekmeden önce kadın iki büyük yudum emdi.

"Hiçbir şeyi berbat etmedin, mükemmelsin. Otantik olarak sensin, ki bu en iyisi. Eğer seni bu halinle sevmiyorsa, o zaman daha fazla zamanımızı harcamaya değmez," diye güvence verdi Ari. Kız ona gülümsedi.

"Bazen çok harika oluyorsunuz, bunu biliyor musunuz Bay Sharapov?"

"Evet, biliyorum. Şimdi beni öpün Bayan O'Dell ve bu işi bitirelim."

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve dudaklarını onunkilere bastırarak, bir ya da iki kalp pilini daha kısa devre yaptıracağını umduğu bir şekilde öptü.

Birlikte geçirdikleri sekiz ay kesinlikle *ilginç* olmuştu. Kavgalar, makyaj seksi, normal seks, birbirlerini tanıma, sapıkça seks ve birkaç kavga daha ve o kadar çok aşkla doluydu ki, bazen mutluluktan öleceğini düşünüyordu.

Tıpkı Bailey'nin istediği gibi, onun satın aldığı daireye taşınmıştı. O ve Bailey orada mutlu bir şekilde yaşıyorlardı - genç kız çevrimiçi romantizm, çevrimiçi erkek arkadaşı Devlin Daniels ile gerçek bir ilişki geliştiriyor. Daireye taşınmalarından kısa bir süre sonra onunla tanışmak için uçtu ve bundan iki hafta sonra onu ziyaret etmek için New York'a uçtu.

Ondan sonra da devam ettiler, sırayla birbirlerini ziyaret ettiler.

Valentine günlerini okulda geçiriyordu ve Harper Kittering'in okuldan atılmasından sonra bu daha da kolaylaşmıştı. Ari'nin işinden ayrılırken ejderhaları öldürmediği ortaya çıktı - tüm tehditlerini yerine getirmeye karar verdi ve - isimsiz olarak - belediye başkan yardımcısı Kittering'i kızını kabul etmeleri için üniversite kabul memurlarına rüşvet vermekle ifşa etti. Öğretmenlerden yöneticilere kadar pek çok kişi işini kaybetti ve bunların arasında onurlu Roy Kittering de vardı.

Harper her şeyi kendi kişisel pembe dizisine dönüştürdü, hiçbir fikri olmadığını iddia etti ve bulabildiği her haber kaynağına ağıladı. Bir şekilde yürüyen bir meme haline geldi, ama aynı zamanda çok fazla Bu yüzden sosyal medyada takipçileri vardı. Valentine onu en son duyduğunda, Harper bir çeşit yaşam tarzı blogger'ı olmaya çalışıyor, dairesinin bir sürü boktan fotoğrafını çekiyor ve insanlara her şeye nasıl sahip olabileceklerini anlatıyordu!

Valentine okuldan sonra akşamlarını Caché'de geçiriyor, ofisinde çalışıyor ya da partilere ev sahipliği yapıyordu. *Ev* sahipliği - eskortluk değil. Eski müdavimlerinden birkaçıyla karşılaşmış olsa da arada büyük bir fark vardı. Neyse ki hepsi de nazik ve kibardı.

Düzenli olarak karşılaştığı bir adam hiç de onun müdavimi değildi - Evans Daniels hâlâ bir gece kuşuydu. Neredeyse her hafta sonu kulübe gelirdi ve çoğu zaman o, Ari ve Evans kendilerini Bir içki paylaşıp mekânı kapatıyorlardı. Birbirlerine karşı düşmanca duygular beslemeye başlayan iki erkeğin ayrılmaz bir ikili haline gelmesini her zaman komik bulmuştu. Hayatlarının yarısını

Hafta içi gecelerini Caché'de, hafta sonlarını ise yeni şirketlerinde birlikte geçiriyorlar.

Sharapov & Daniels, Ari'nin babasının hukuk bürosundan ayrılmasından ancak bir ay sonra resmen faaliyete geçmişti. Yaşlı Sharapov'un yanıldığı ortaya çıkmıştı - Ari'nin yetenekleri babasının önüne geçmişti ve o gittiğinde, müvekkillerinin birçoğu da onunla birlikte gitmişti. Evans, Ari'nin kendi evinde olduğunu öğrendiğinde, birlikte iş yapma fikriyle ona yaklaşmıştı. İkisi de şirket hukuku alanında çalışıyordu, bu yüzden mantıklı geldi. Birlikte

Dava yüklerini paylaşmaları, Ari'nin diğer hukuk türlerini öğrenmesini ve uygulamasını kolaylaştıracaktı. Her şey mükemmeldi. Gündüzleri birlikte müvekkillerinin gözlerini kamaştırıyor, akşamları da kokteyllerle kutlama yapıyorlardı.

Yine de geceleri hep Ari'yle geçiriyordu. Her biri. Onun evinde, onun evinde, tıpkı hayalini kurduğu gibi ofis masasında - birbirlerine doyamıyorlardı. Her zaman, her zaman, elinden geldiğince onunla birlikte olmak istiyordu.

Temmuz ayı geldiğinde, Bailey Devlin'le birlikte olmak için New York'a taşınmak gibi büyük bir karar vermişti. Onun gidişini görmek zor olmuştu ama Valentine onun adına mutlu olmuştu. Bailey harika bir kızdı ve hayatın sunduğu her şeyin en iyisini hak ediyordu. Tek umudu Evans'ın küçük kardeşinin bunu en iyi arkadaşına verebilmesiydi.

Ondan sonra alt kattaki dairede tek başına kalmak anlamsız gelmişti. Zaten tüm boş zamanlarını Ari'yle geçiriyordu. Bu yüzden bir gün boyunca binanın merdivenlerini inip çıkmışlar, onu Eşyalarını dairesine taşımış, sonra da sadece onun için yaptırdığı küvette, birbirlerinin ağrıyan kaslarına masaj yaparak bir akşam geçirmişlerdi.

Ve hepsi bu kadardı.

Hâlâ bir pislikti. Hâlâ ayağını ağzına sokuyor ve bazen kiminle konuştuğunu unutup ona bir çalışan gibi davranıyordu.

Bazen de aşırı tepki veriyor ya da adamın söylediği bir şeyi yanlış değerlendirip kapıyı suratına çarpıyordu.

Ama iki acılı ayrılıktan sonra derslerini almışlardı. Ayak asla onun ağzında uzun süre kalmadı ve kadın asla kapıyı kilitlemedi. Her zaman birbirleriyle konuştular. Her zaman birbirlerine geri döndüler.

Ve hep öyle olacaklarını düşünmeye başlamıştı.

Pekala, Ari. Benim için bir sürü ejderha öldürdün. Şimdi sıra bende.

"Tamam," dedi, ondan uzaklaşarak ve omuzlarındaki gerginliği silkeleyerek. "Ben hazırım."

Ari yüzünü ona çevirdi.

"Bayılacak gibi görünüyorsun." "Gerçekten mi?"

"Ya da altına sıç."

"Teşekkürler, bunun için şerefe," diye homurdandı, sonra martiniyi geri aldı ve parlattı.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye hatırlattı. "Aradı diye cevap vermek zorunda değiliz. Onu sekiz aydır görmedim, sekiz ay daha görmesem de olur. Ya da sekiz yıl daha. Ya da seksen yıl."

Valentine ellerini kaldırdı.

"Hayır. Çünkü o zaman aklımızda hep o şüphe, hep o 'ya olursa' olacak. Eğer birini hayatımdan çıkaracaksam, ona 'hiç denemedi bile' deme şansı vermeyeceğim, ona bu tür bir tatmin yaşatmayacağız."

"Tamam," diye başını salladı Ari ve ikisini de kalbinin üzerine koymadan önce onun elini sıkıca kavradı. "Bunun onunla ya da onun onayıyla ilgili olmadığını bildiğin sürece sorun yok. Bu bizimle ilgili. Bu sen ve benimle ilgili, çünkü başka kimsenin önemi yok."

Valentine'ın içi eridi. "Başka hiç kimse," diye kabul etti.

"Aferin kızıma. Unutma, kimse seni benim kadar sevemez Aziz Valentine."

"Ve kimse seni benim kadar sevemez Aaron Sharapov." Öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. "Pekâlâ o zaman. Gidip babamla tanışalım."

Adam arkasını döndü ama kızın elini tutmaya devam etti ve kız da onun peşinden gitti. Babasının sadece birkaç adım ötede olduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla onu onaylamayacağını biliyordu ve bu yemeğin büyük olasılıkla bir hata olduğunu biliyordu ve hatta bunun büyük olasılıkla gelecek olanların ilki olduğunu da biliyordu.

Bay Sharapov'un sadece bir oğlu vardı ve ne derse desin, Ari'nin hayatının bir parçası olmak istiyordu. Ari, Valentine'ın bu hayatın bir parçası olduğunu açıkça belirtmişti. Bay Sharapov'un bunu anlamasını ve kabul etmesini sağlamak bir savaş olacaktı. Ama Valentine hazırды. Ari'nin yanında geçirdiği sekiz aydan sonra, onun için savaşa gitmeye hazırды.

Çünkü ona inanıyorum, bize inanıyorum ve nihayetinde önemli olan da bu.

AYRICA YAZARDAN

KANE SERİSİ

"... Stylo'ya beni kaybettirdiği, kuralları çiğnediği ve "oraya gittiği" için teşekkür ederim.

Bu taze ve karanlıktı..." - Penelope Douglas, Fall Away serisi ve Corrupt Degradation'ın NY Times ve USA Today Çoksatan yazarı

[Ayrılma](#)

[Tekrar](#)

[Ayrılma](#)

[Tamamlam](#)

[a Alım](#)

STANDALONLAR

"Bu hikâyenin bir anını bile boşa geçiremedim, her kelimesini ve her güzel ahlaksız sayfasını yuttum. Günler sonra hala düşünüyorum ve ruhuma kazınacak kitaplardan biri olacağını biliyorum, gerçekten o kadar çok sevdim." - Kitap Aşkını Seviyorum blogu

[Kötü Olanlar](#)

[İlişkide Benim](#)

[Zamanım](#)

[Ben Yokken Sadece](#)

[Biraz Hurda Kas](#)

[Hafızası KİLİSE..](#)

[düet Kilise.. Birinci](#)

[Kitap Vaaz.. İkinci](#)

[Kitap](#)

PARALI ASKERLER

[En İyi Planlar](#)

[Planların Dışında](#)

[Paralı Askerler: Boxset](#)

TWIN ESTATES

ROMANLARI

"... Tanıdığım tek bir yazar, hikâyelerindeki cesaret ve benzersizlikle aklımı başımdan almaya devam ediyor... Stylo Fantôme zekâsı ve coşkusuyla yazmaya devam ediyor... bir kez daha

En iyi haliyle seksi bir kaçış kitabı." - Natasha bir Kitap Bağımlısı

[Komşular](#)

[Mahalle Blok](#)

[Partisi](#)

Mahalle Nöbeti

TEŞEKKÜRLER

Tonunki kısa ve tatlı olacak.
2019 yazı benim için en kötü yazlardan biriydi.

Özellikle kötü bir şey olmadı, sadece belli bir şekilde hissetme sarmalına düştüm ve bundan kurtulamadım. Yazmak için çok fazla baskı ve üretmek ve bir şey bulmak, herhangi bir şey, İSA BİR ŞEY! ve sonunda oldu - yaratıcı tükendi. Bunu daha önce de yaşadığımı sanıyordum ama hiçbir fikrim yoktu.

Yani temelde, küçük bir zihinsel çöküş yaşadım ve herkesin her zaman hakkında paylaştığını gördüğüm şeyi yapmaya karar verdim. Geri çekilmeye ve ruh sağlığımla ilgilenmeye karar verdim. Bu kitabın çıkış tarihini erteledim ve ALTI HAFTA boyunca sosyal medyada neredeyse karanlığa gömüldüm.

Ama yine de ortaya harika şeyler çıktı. Okuyucularım beni destekledi, arkadaşlarım da öyle. Çok az tanıdığım insanlar beni kontrol etti ve kimse yayın tarihinin değiştirilmesine kızmadı. Kimse kötü bir şey söylemedi. Gerçekten çok güzeldi ve bu sektöre bakış açımı biraz değiştirdi.

YANI!

Rebecca Nebel gibi beni kontrol eden ve nazikçe cesaretlendiren birkaç kişi olmasaydı bu kitap GERÇEKTEN, YASAL OLARAK var olmazdı. Ona gönderdiğim gibi okumuştum - bizim CHUNK hikayemiz.

Annesi Christine, zorunda olmamasına rağmen yıldırım hızıyla okumasaydı ve bana hataların ve yazım hatalarının ekran görüntülerini göndermeseydi, ki bunu da yapmak zorunda değildi, ama çok yardımcı oldu.

Ve eğer benimle birlikte koşan, beni anlayan ve ikizim olan yazar Alice K. Wayne olmasaydı bu kitap olmazdı. Bu çılgın baskının iç yüzünü biliyor, içimi dökmeme izin veriyor, bana içini döküyor ve bu çabada kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

Çünkü hata yapmayın - kafamızda milyonlarca insan olabilir, ama yazar olmak yalnız, yalnız bir iş olabilir. Sonunda bu yalnızlık sizi dışarıdan yemeye başlar ve baskı sizi içeriden etkilemeye başlar.

Kylie ve Give Me Books'a olan sonsuz minnettarlığımı ifade edecek kelimeler yok. Her zaman korkunç bir müşteri olduğum konusunda şaka yaparım, ancak bu sefer gerçekten bu ismi yaşadım. Bir noktada binlerce kelimeyi kaybettim, bilgisayarım çöktü,

Gmail'im sapıtmaya başladı - Yemin ederim, bu lanet kitap lanetli. Teslim tarihlerini sürekli erteleyip durdum ve bir kez bile bu konuda kendimi kötü hissettirmediler. Kendimi iyi hissetmem için ellerinden geleni yaptılar. İyi olduğumdan emin olmak için. Bu onların iş tanımında yok - onlar sadece son derece saygıyı hak eden harika insanlar, çünkü birini öylece silmek kolaydır. Onları akılda tutmak, kontrol etmek ve onlara yardım etmek çok fazla düşünce ve çaba gerektiriyor. Umarım bu işte uzun süre kalırlar, çünkü herkes insanları hak ediyor bu sektörde onlar gibi.

Son olarak, Bay F'ye - Sanırım bu sizin için korkutucu bir zamandı. Benim için de öyleydi. Ama siz her şeyi gülümseyerek hallettiniz. Bu işi bitirmemin bana ne kadar bağlı olduğunu herkesten çok sen bildiğin halde, bana bir kez bile çalışmam, koltuğa geri dönmem ya da stresli bir şey yapmam için baskı yapmadın. Sen Her zaman beni daha iyi hissettirecek bir şakan vardı ve her zaman benimle geçirecek zamanın vardı. Yanımda olduğun için teşekkür ederim.

İŞTE. Bitti. Ve aslında bununla ve bunu yapmak için katlandığım her şeyle gerçekten gurur duyuyorum.

Şimdi bir yıl uyuyacağım. Beni 2020'de ara.

ŞİMDİ MEVCUT

İlişkide Benim Zamanım

~Mischa~

H Onu bu kadar çok istemem beni şaşırtmıştı. Böyle hissetmek istemedim - doğruyu söylüyordum. Aradığım şey başka bir ilişki. Açıkçası, ilişkiler konusunda iyi değildim ve Tamamen berbat olan son ilişkiyi bitirmeden zaten berbat olan bir ilişkiye girme işi.

Ama sanki beni anlıyor gibiydi. Ona her şeyi, kelimenin tam anlamıyla her şeyi söyleyebiliyordum ve o da anlıyordu. Kocamı aldattığım için korkunç bir insan olduğumu düşünmüyordu. Evli olmamı umursamadı. Çoğu zaman duygusal olarak bodur ve bazı zamanlar da fiziksel olarak engellenmiş olmamı umursamadı. Tek umursadığı benimle birlikte olmaktı. Geri kalan her şey, sadece arka plandaki gürültülerdi.

Daha önce hiç böyle bir özgürlük tanımamıştım, yüzde yüz kendim olabilmek. Ne istersem söyleyebiliyor, ne istersem yapabiliyordum, her durumda. Çoğu insanla böyle olamıyorsunuz, her zaman yerinde olması gereken bir filtre var. Ama Tal ile değil.

Hiçbir durumda değil.

Onunla sarhoş olmuştum. Onunla uçuyordum. Onu yutmak istiyordum, Onu içime çekmek, enjekte etmek. Derimin altında yaşamasını ve DNA'mı değiştirmesini istedim. Onun havasında yaşamak ve tutkusunu solumak istedim.

Belki, sadece belki, aşırı dozda alabilirim diye düşündüm. Onu bir kez daha içime çekebilseydim, gözlerimi kapatsaydım ve bu son kez olsaydı, herhangi biriyle, herhangi bir şeyle, her şey yoluna girecekti. Suçluluk duygusu ortadan kalkacaktı.

Acı gitmiş olacaktı. Kafa karışıklığı ortadan kalkacaktı. Baskı ortadan kalkacaktı.

Takıntı ortadan kalkacaktı.

ŞİMDİ MEVCUT

Kötü Olanlar

!! *Constantine!?"*

Dulcie inledi. *Frannie*. Con geri döndüğünden beri diğer kadını görmüştü. Belki de bunun bir işaret olduğunu, şansının değiştiğini düşünmeye başlamıştı. Con onun karanlık küçük gökkuşağıydı, dünyasına barış saçıyordu. Ama hayır. Görünüşe göre değildi.

"Merhaba Frannie," dedi kibarca, politikacı gülümsemesi ortaya çıkmıştı. Bu sırıtişta büyük kötü kurttan eser yoktu.

"Çok uzun zaman oldu! Nasılsın? *Çekil*, Dulcie, Tanrım, eski dostumla konuşmaya çalışıyorum," dedi Frannie ve onu iterek yolundan çekti. Dondurma elinden düştü ve yere çarptı.

"Uzun zaman oldu," diye kabul etti Con, kızların arasında geçen olayı görmezden gelerek. "Sen nasılsın? Harika görünüyorsun."

Dulcie şaşkınlıkla onların etkileşimine baktı.

"Oh, dur. Durmam. Öyle mi? *Senin kadar* iyi değil. *İnanılmaz* görünüyorsun."

Frannie'nin ağzı açık kaldı. Gülümsemesi daha da büyüdü ve Dulcie, Frannie'nin ona biraz daha aşık olmasını izledi.

"Teşekkürler."

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Burada ne yapıyorsun? Ve Tanrım, Dulcie seni rahatsız mı ediyor? Kasabalılar, yemin ederim. Hadi, yan tarafta harika bir kahve dükkânı var, yeni açıldı. Sana bir fincan getireyim," diye teklif etti Frannie, sonra kolunu onunkine doladı ve onu sürüklemeye başladı.

"Bir kahve dükkânı mı? Vay canına, Fuller neredeyse gerçek bir kasaba gibi," diye güldü ve birlikte kapıdan çıkarken kadın da onunla birlikte kıkırdadı. Adam bir kez bile arkasına bakmadı.

Ne? Lanet olsun.

Dulcie eve dönerken yol boyunca tepindi. Asansörü atladı ve biraz enerji yakmak için merdivenleri kullandı. Dairesine girdiğinde kapıyı arkasından çarparak kapattı ve kilitledi. Tokmağı ve sürgüyü, hatta zinciri bile taktı. Nadiren yaptığı bir şeydi bu; onu soymaya çalışacak kadar aptal olanlara acırdı. Ama o öğleden sonra, kimsenin içeri girmesini bekleyecek havada değildi.

Patlayacakmış gibi hissediyordu, onu parçalamakla tehdit eden tüm bu gerginlikle bir şeyler yapması gerekiyordu, bu yüzden

daire. Yatak darmadağındı, battaniyeler her yere saçılmıştı - geceyi onun evinde geçirmişlerdi ama pek uyumamışlardı. O da yatağı değiştirmiş. çarşafı topladı ve yatağı düzeltti, ardından odanın diğer kısımlarını topladı. Tezgâhın üstünde bir lavabo vardı, bu yüzden az miktardaki çamaşırları temizledi.

ve kurumaları için dışarı bıraktı. Beklediği şeyi duyduğunda bir şef bıçağını duruluyordu - kapısının diğer tarafında bir tırmalama sesi.

"Siktir git, şu anda senin için havamda değilim!" diye bağırdı. Derin kahkahalar ahşap ve tuğlaların arasından yuvarlanarak neredeyse dairesini dolduruyordu.

"Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun."

Kaşlarını çattı ve sırtı tezgah ile kapı arasındaki duvara dönük olacak şekilde döndü.

"İçeri girmeni istemiyorum."

"Ben sormadım. Kapıyı aç, yoksa kendim açarım."

Bıçağı havaya kaldırdı ve işaret parmağıyla bıçağın ucuna dokundu.

"*Devam et.*"

Bina eskiydi, kapının fazla direneceğini sanmıyordu. Yıkama istasyonuna geri döndü ve bıçağı kurulamaya başladı. Cesaretinden sonra bir dakika boyunca sessizlik oldu ve hareketlerinde durakladı. Sonra kapı Con'un çarpmasıyla neredeyse menteşelerinden fırlayacaktı ve o da kurulamaya geri döndü.

"Bana gerçekten kızgın olamazsın," dedi basitçe, onun yanında durmak için hareket ederken omzunu fırçaladı.

"Bunun mümkün olduğunu düşünmedin mi? Üç yılını sana kızgın olarak geçirdim. Bu konuda gerçekten iyiyimdir," diye bilgilendirdi onu. Kıkırdadı ve elini

Ellerini tezgâhın üzerine koymuş, onun hizasına gelecek şekilde eğilmişti.

"Dulcie, istesen de bana kıyamazsın. *Korkuyorsun*. Neden bu kadar korkuyorsun, küçük kız?"

Ona korktuğunu göstereceğim.

Bıçağı adamın önüne saplarken bir çılgılık attı. Bıçağı Bıçak tam işaret ve orta parmaklarının arasındaki tahtaya saplanmıştı ve o kadar derine inmişti ki kendi başına dik duruyordu. Con irkilmedi bile.

"*O değil,*" diye tısladı Dulcie. "Ne istersen yapabilirsin, ama *asla* onunla küçük taklidini yap. *Anladın mı!?*"

Onu neredeyse bıçaklamak iyiydi, ama ona ne yapacağını söylemek? Bu çok ileri gitmekti. Adamın eli kızın çenesindeydi, tırnakları kızın derisini kesiyordu ve onu odanın diğer ucuna sürükledi. Adam onu bir pencereye çarpıp kafasının arkasındaki camı kırarken kadın haykırdı.

"Eğer gerçekten onun gibi bir kız tarafından tehdit ediliyorsan, o zaman aşağılandım. O zaman sen aptalsın ve aramızda olanlar düşündüğüm gibi değil. Bir daha benimle sakın böyle konuşma," diye tersledi ve dişlerini kızın yüzünün yan tarafına geçirdi. Çenesine uyguladığı baskının bir kısmını hafifletmeye çalışarak adamın bileğini tuttu.

"Sen o üç yıl boyunca rol yaparken, ben burada onun sesini dinlemek zorunda kaldım. Hakaretleriyle, iğnelerleriyle, kazılarıyla uğraştım. Kocasının hayatını emmesini izlemek. Sadece benimle çıkmaktı, ama bu yüzden onu cezalandırmaktan vazgeçmiyor. Benim hakkımda, senin hakkında dedikodular yaymasını dinlemek zorunda kaldım. Babası yasakladığı için bir yerlerde işe alınmamakla uğraşmak zorunda kaldım. Ne var biliyor musun? *Siktir git*, Constantine. Seninle istediğim gibi konuşurum."

Bir an sessiz kaldı, gözleri kızın yüzünde gezindi. Kadın Ondan etkilendiğini biliyordu elbette, ama sık sık onun kendisini bulduğunun yarısı kadar güzel bulup bulmadığını merak ediyordu. Mavi gözleri daha da aşağıya inerek dudaklarının dış hatlarında gezindi ve kızın nefes nefese kalışını izledi.

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeysin," dedi onun düşüncelerini okuyarak. Hava almakta zorlandı ve biraz tökezledi; adamın eli hâlâ çenesindeydi ve onu ayak parmaklarının üzerine çıkmaya zorlayacak şekilde tutuyordu. Ön kolu göğsüne dayanmış, nefes almasını zorlaştırıyordu. Yine de bileğini bıraktı. Neredeyse tüm ağırlığını ona ve arkalarındaki cama doğru itmesine izin verdi.

"Birbirimizi öldüreceğiz, değil mi?" diye fısıldadı.

"Bebeğim..." diye iç geçirdi, alnını ona yaslamak için hareket ederken gözleri dalgalanarak kapandı. "Ne kadar güzel bir şey söyledin."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.